

สื่อสายสัมพันธ์...
องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา

● มโนปุพพังคมา ฌมมา ●

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

หนังสือ

ผู้เขียน

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ครั้งที่ ๑

เจ้าของผลงาน

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้จัดการ

ผู้จัดทำทุน

ผู้จัดรูปเล่มหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ผู้ออกแบบปก

คณะพิสุจน์อักษร

ผู้ประสานงาน

ผู้ให้คำปรึกษาเรื่องหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

เจ้าของลิขสิทธิ์

สื่อสายสัมพันธ์....องค์ภควัน

ศรีสัตตยา ไส่ บาบ่า

ศรีเพ็ญ จัตุฑะศรี

มกราคม ๒๕๖๔

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

ศรีเพ็ญ จัตุฑะศรี

ผ่องผิว พัฒนประภาพันธ์

ทวี ลีลาเวชบุตร

ชลิกา โรจนโกศล

ศมานันท์ ถนัดธรรมกุล

มนตรา ธาดาชัยสินทวี

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

สอาด แก้วเกษ

สุภาณี หงส์เงิน

ทวี ลีลาเวชบุตร

กิตติ รัตนศรีวิจิตร

นริศ เรเชียงแสน

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

พงษ์เพชร อมรสิทธิ์

ดร.นันทพล โรจนโกศล

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

๔๓/๒ ถ.สามเสน บางลำพู

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕

ธรรมจักร และ เปรมจักร

(กงล้อแห่งธรรม และ กงล้อแห่งความรัก)

พระพุท	-ธะองค์	ทรงหมุน
ธรรมจักร	เพ็ญบุญ	กุศล
ให้สัตว์	สามโลก	ได้ยล
ประทีป	ส่องหน-	ทางเดิน
นี่คือ	กงล้อ	แห่งธรรม
บัณฑิต	น้อมนำ	สรรเสริญ
องค์แปด	ไม่ขาด	ไม่เกิน
พาเห็น	ข้ามโลก	เกิดตาย
ฉันท	ท่านไส-	บาบา
อุตสารี	พาศิษย์	ทั้งหลาย
ให้ทำ	ความดี	หนีอบาย
เดินตาม	ทางสาย	เมตตา

สื่อสายสัมพันธ์....

องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา

โดย

ศรีเพ็ญ จัตุหะศรี

และ

บันทึกความทรงจำ

จากคณะผู้ร่วมเดินทางไปกราบนมัสการ

จัดพิมพ์โดย

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

ราคา ๒๕ บาท

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง พ.ศ. ๒๕๒๕ จำนวน ๓,๓๐๐ เล่ม

หนังสือ “สื่อสายสัมพันธ์...องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส้ บาบ่า”

เล่มนี้ มุลนิธิพร รัตนสุวรรณ

จัดทำขึ้นใหม่ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)

เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๖๔

คำนำ

องค์ภควัน ศรีสัทยา ไส บาบา เป็นใคร ? มีความสำคัญอย่างไร? เรื่องนี้ได้มีบรรยายไว้แล้วอย่างละเอียดในหนังสือประวัติของท่าน ซึ่งทางสำนักค้นคว้าทางวิญญาณได้จัดพิมพ์ไว้แล้วเป็นหนังสือที่รวมทั้งหมด 4 เล่ม หนังสือนี้มีชื่อว่า **ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์** กับ **ไส บาบา องค์อวตาร** ฉะนั้นถ้าผู้ใดยังไม่ได้อ่านหนังสือทั้ง 4 เล่ม ก็ควรจะต้องย้อนกลับไปอ่านให้จบทั้ง 4 เล่มเสียก่อน จึงจะอ่านหนังสือเรื่อง **ไส บาบา สัมพันธ์องค์ภควันรู้เรื่อง**

แต่อย่างไรก็ดี เนื่องจากเรื่องราวต่าง ๆ ขององค์ภควันตามที่นายเมอร์เฟตได้บันทึกไว้ นั้น ล้วนแต่เป็นเรื่องเหลือเชื่อ ไม่น่าจะเป็นไปได้เหมือนอย่างบางคนกล่าวว่า องค์ภควันเป็นนักเล่นกล คือเขาเชื่อว่าเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องของมายากล ไม่ใช่เป็นเรื่องจริงแต่อย่างใด คนที่ได้อ่านเรื่องราวของท่านหรือ

ไม่ได้อ่าน แต่ได้ฟังคำบอกเล่าจากคนอื่น ๆ ที่มีความเห็นทำนองนี้ก็ไม่น้อย และดูเหมือนจะมีมากกว่าคนที่เชื่อว่า องค์ภควันได้มีปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เหล่านั้นจริงสำหรับข้าพเจ้า อาจารย์ศิริ คุณศรีเพ็ญ และคนอื่น ๆ ในคณะของข้าพเจ้าที่ได้ศึกษาเรื่องราวของท่านอย่างละเอียดถี่ถ้วน ไม่มีใครนึกสงสัยเลยว่า ท่านจะเป็นนักเล่นกล เพราะการแสดงกลทำให้โรคร้าย ๆ เช่น โรคมะเร็งและโรคอื่น ๆ ซึ่งไม่มีทางรักษาแล้วทำให้หายได้นั้น ไม่เคยปรากฏว่ามีนักแสดงกลคนไหนทำได้ และทำให้เปล่า ๆ ด้วย โดยไม่รับค่ารักษาใด ๆ ทั้งสิ้น เหตุผลเพียงแค่นี้ก็เห็นได้ชัดแล้วว่า **ท่านไม่ใช่เล่นกลแน่นอน** ตลอดทั้งการเนรมิตอาของต่าง ๆ ออกมาจากอากาศ เช่นสายสร้อย แหวน และของมีค่าอื่น ๆ อีกเป็นอันมาก และก็ให้ใครต่อใครเปล่า ๆ ไม่มีการเก็บค่าดูหรือค่าของที่หยิบยื่นให้ **อันนี้ก็ไม่เคยมีนักแสดงกลที่ไหนเขาทำกัน** และยังมีตัวอย่างอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งจะสามารถลบล้างคำกล่าวหาว่าท่านเล่นกล ฉะนั้นเมื่อท่านไม่ใช่นักแสดงกลชั้นยอดของโลกแล้ว ท่านจะเป็นใคร?

ข้าพเจ้าได้ทราบเรื่องราวของท่านครั้งแรกจาก พระมหาวิจิตร วิจิตฺโต ซึ่งได้พบกันเมื่อคราวไปนมัสการ สังฆเวชนิยสถานในประเทศอินเดีย เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๑๒ แต่ก็ไม่เคยสนใจ เพราะรู้สึกว่าเป็นเรื่อง เหลือเชื่อ ต่อมาเมื่อมาได้พบท่านนายพลเรือโทประสาธ กับคุณหญิงปาริชาติ พรหมประวัติ ผู้ซึ่งเคยไปกราบ นมัสการท่าน และได้เห็นประจักษ์พยานถึงปาฏิหาริย์ ต่าง ๆ เล่าให้ฟัง ข้าพเจ้าจึงได้เริ่มสนใจและอ่านหนังสือ ไส้ บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ ที่พระมหาวิจิตรให้มาอ่าน ไปได้หน่อย ก็ส่งให้อาจารย์ศิริอ่าน เมื่ออาจารย์ศิริอ่าน แล้วก็มาเล่าให้ฟัง ข้าพเจ้าก็ยิ่งมีความสนใจมากขึ้น อยากจะรู้เรื่องให้ตลอด จึงได้ขอร้องให้อาจารย์ศิริแปล ซึ่งเรื่องนี้คุณศรีเพ็ญก็ได้เล่ารายละเอียดให้ฟังไว้ใน หนังสือสี่สายสัมพันธ์ นี้แล้ว ขอให้อ่านดูตั้งแต่หน้า ๒ ถึงหน้า ๕ จะเห็นว่า แม้แต่ในคณะของพวกเราเอง ก็ใช้ ว่าจะเชื่อท่านง่าย ๆ ต้องใช้เวลาศึกษาเป็นเวลานาน กว่าที่จะเชื่อถือในองค์ท่านจริง ๆ

อนึ่ง ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะเชื่อว่า ท่านได้มีปาฏิหาริย์ต่าง ๆ จริงตามที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนั้น แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่สนิทใจ เพราะยังไม่ได้ไปเห็นด้วยตนเอง และการที่ข้าพเจ้าเชื่อว่า ปาฏิหาริย์เหล่านี้เป็นจริง ก็เพราะข้าพเจ้ามีความรู้ในทางหลักวิชา และเชื่ออยู่แล้วว่าเรื่องอภิญาต่าง ๆ ตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ เป็นเรื่องจริงเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ทั้งสิ้น และยิ่งกว่านั้นเรื่องอภิญาต่าง ๆ ทั้งหมดนั้น ข้าพเจ้าสามารถอธิบายเหตุผลให้เห็นได้ว่า เรื่องเหล่านี้เป็นขึ้นมาได้อย่างไรอีกด้วย ฉะนั้นในเมื่อมาทราบเรื่องราวต่าง ๆ ขององค์ภควัน ข้าพเจ้าจึงได้มีความสนใจมาก และมี ความเชื่อ ว่า เรื่องของท่านต้องเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องเล่นกลหรือเรื่องหลอกลวงแต่อย่างใด และคิดอยู่เสมอว่า จะต้องหาโอกาสไปกราบมนัสการองค์ภควันให้ได้

อนึ่ง ในเมื่อเราตัดประเด็นนี้ออกไปได้แล้วว่า ท่านไม่ใช่ผู้เล่นกลแน่นอน แล้วท่านจะเป็นใคร? เป็นพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิด เพื่อช่วยเหลือนมนุษย์ในยุคปัจจุบันอย่างนั้นหรือ? เพราะเรื่องที่ว่าท่านเป็นพระเจ้า

ที่อวตารลงมาเกิดนี้ ท่านเองก็เคยพูดไว้ มร. รอนแลง (Ron Lain M.A.) ได้นำมาเขียนไว้ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ชื่อ PSYCHIC NEWS ซึ่งออกในลอนดอนฉบับที่ ๒๕๔๙ ประจำวันที่ ๑๘ เมษายน ๑๙๘๑ ภายใต้อำนาจข้อเรื่องว่า พระอวตารผู้ลงมาโปรดมนุษยชาติ และเรื่องนี้ก็ได้นำลงในหนังสือวิญญูณาณฉบับเดือนกันยายน-ตุลาคม ๒๕๒๔ แล้ว ซึ่งในเรื่องนี้มีข้อความตอนหนึ่งว่า

เคยมีผู้ถามว่า ทำไมท่านจึงลงมาคลุกคลีกับมนุษย์แทนที่จะเหาะมาให้มนุษย์เห็นว่าเป็นผู้พิเศษจริง ๆ ท่าน (คือองค์ภควัน) ก็ตอบว่า “อ้าว ถ้าเราจะช่วยคนกำลังจะจมน้ำตาย มันก็ต้องกระโดดลงไปให้เปียกปอนไปด้วยกันนั่นแหละ และถ้าฉันมาแบบมีแขนสี่แขนละก็ เขาก็คงจะเอาฉันไปไว้ในพิพิธภัณฑ์ซี”

และอีกแห่งหนึ่งในเรื่องเดียวกันนี้ ท่านก็กล่าวไว้ว่า

“เมื่อมนุษยชาติกำลังจะถึงความพินาศในทางศีลธรรมอยู่แล้ว อธิปติตำรวจคือพระผู้เป็นเจ้าของ ก็ต้องลงมาเองละ”

จากข้อความซึ่งเป็นคำพูดของท่านเองนี้แสดงว่า ท่านยอมรับว่า ท่านเป็นพระผู้เป็นเจ้าของที่อวตารลงมาเกิด ซึ่งเรื่องนี้เรื่องเดียวที่ข้าพเจ้าไม่อาจจะปลงใจเชื่อได้ เพราะโดยปกติข้าพเจ้าก็ไม่เชื่ออยู่แล้วว่า จะมีพระผู้เป็นเจ้าของที่สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลกตามความหมายอย่างที่เป็นในศาสนาพราหมณ์หรือศาสนาคริสต์ได้กล่าวไว้ เรื่องพระเจ้าสร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก รวมทั้งเรื่องที่เป็นในศาสนาพราหมณ์หรือศาสนาฮินดูเชื่อว่า บางครั้งพระเจ้าจะอวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์ เช่น พระนารายณ์ ได้อวตารลงมาเกิดเป็นพระรามอย่างนี้เป็นต้น เรื่องท่านเองนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นบุคคลาธิษฐาน คือเป็นเรื่องของนามธรรม ซึ่งได้นำมาอธิบายให้เป็นเรื่องที่มีตัวตนเห็นได้ชัดและเข้าใจง่าย ถึงสิ่งเร้นลับในเรื่องเหล่านี้เท่านั้นซึ่งก็เป็นเรื่องที่สร้างประโยชน์มากที่สุด ไม่เช่นนั้นคนทั้งหลายจะเข้าถึงแก่นแท้ของศาสนาไม่ได้

แต่อย่างไรก็ดี ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อว่าท่านเป็นพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์ แต่ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าองค์ภควันเป็นบุคคลที่สำคัญ และ

ยิ่งใหญ่ที่สุดในวงการศาสนายุคปัจจุบัน สมควรยกย่อง
 ได้ว่า เป็นศาสดาองค์หนึ่งในยุคนี้เป็นผู้นำทางวิญญาณ
 ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และที่สำคัญที่สุดก็คือ **ท่านเป็น**
ลักชีพยานถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และ
ศาสดาองค์อื่น ๆ เช่นพระเยซูเป็นต้น ได้เป็นอย่างดี
 ทั้งนี้เพราะปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่องค์ภควันได้แสดงมาแล้วนั้น
 เป็นเครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ
 ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงมาแล้ว หรือที่มีกล่าวไว้ใน
 คัมภีร์ทางพุทธศาสนานั้น เป็นเรื่องที่เชื่อถือได้ทั้งหมด
 เรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ของพระเยซูก็เช่นเดียวกัน เพราะ
 ใครก็ตามเมื่อได้เห็นหรือได้ทราบ เรื่องราวขององค์ภควัน
 แล้ว ก็ย่อมจะเชื่อได้ว่า ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่พระเยซูได้
 ทรงแสดงนั้นเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องที่แต่งขึ้นใน
 ภายหลังเพื่อเสริมสร้างความยิ่งใหญ่ให้กับพระองค์
 และอีกอย่างหนึ่ง โดยปกติคนเราเมื่อเชื่อในเรื่อง
 ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ขององค์ศาสดาแล้ว ก็ย่อมจะเชื่อในคำ
 สอนขององค์พระศาสดาง่ายขึ้น และจะเชื่ออย่างแน่น
 แน่น เชื่อด้วยความเลื่อมใสอย่างลึกซึ้งทีเดียว

หนึ่ง ในเรื่องทีกล่าวกันว่า “องค์ภควันเป็นพระเจ้า
 ที่อวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์นั้น” ถ้าพิจารณาจากหลัก
 ของศาสนาพราหมณ์เทียบกันหลักในทางพุทธศาสนา
 แล้วจะเห็นว่า เรื่องนี้ไม่ขัดกับหลักในทางพุทธศาสนา
 เสียทีเดียว เพราะแม้แต่พระพุทธเจ้าของเรา เขาก็ยังถือ
 ว่าเป็นพระนารายณ์อวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์ปางหนึ่ง
 เรียกว่า พุทธาวตาร คือปางที่เกิดมาเป็นพระพุทธเจ้า
 เพราะฉะนั้นใครก็ตามที่ได้สร้างบุญบารมีมามาก
 จนกระทั่งได้เกิดเป็นเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่อยู่ในสรวงสวรรค์
 และในเมื่อจุติลงมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็ย่อมจะต้องเป็น
 บุคคลที่มีปาฏิหาริย์มาตั้งแต่เกิด เช่นพระพุทธเจ้าของ
 เราในวันแรกที่ทรงประสูติก็มีปาฏิหาริย์ต่างๆ เกิดขึ้น
 มากมาย เช่นเสด็จพระราชดำเนินได้ ตรัสได้โดย่างนี้
 เป็นต้น ซึ่งรายละเอียดต่างๆ เหล่านี้ขอให้อ่านดูจาก
 หนังสือปฐมสมโพธิ ฉบับของสมเด็จพระปรมานุชิต-
 ชิโนรส แล้วจะเห็นว่าเฉพาะในวันประสูติก็มีปาฏิหาริย์
 ต่างๆ มากมายยิ่งกว่าปาฏิหาริย์ขององค์ภควัน ครีส์ตยาไส
 บาบ่าหลายเท่า ฉะนั้นเรื่องนี้จึงไม่น่าแปลก เพราะใน

เมื่อพระพุทธเจ้าของเรา เขาก็ยังถือว่าเป็นปางหนึ่งของ พระเจ้าของเขาที่อวตารลงมาเกิด องค์ภควันเขาก็ ย่อมจะถือว่าเป็นพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิดได้ เช่นเดียวกัน ในเมื่อองค์ภควันก็มีปาฏิหาริย์ต่างๆ มากมาย สมควรแก่การที่จะยอมรับได้ว่าเป็นพระเจ้า องค์หนึ่งในร่างของมนุษย์

แต่อย่างไรก็ดี ปัญหาสำคัญก็ยังมีอีกว่า ท่านเอง ก็ยอมรับด้วยว่าท่านเป็นพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิด ดัง คำพูดที่ได้คัดลอกมาให้ดูในตอนต้นนี้แล้ว และยิ่งกว่านี้ ยังมีคำพูดซึ่งเขียนด้วยลายมือของท่านเอง เขียนเป็น ภาษาอังกฤษ อันนี้ข้าพเจ้ามีต้นฉบับอยู่ที่สำนักฯ แต่ยังไม่ได้นำบลิ๊กลมาลงพิมพ์ แต่ก็ได้นำข้อความอันนี้ลงใน หนังสือวิญญาณ ฉบับเดือนกันยายน-ตุลาคม ๒๕๒๔ หน้า ๙ แล้ว ซึ่งข้อความอันนี้มีดังนี้ :-

ไม่มีผู้ใดรู้ว่าเราเป็นใคร ต่อเมื่อเราสร้างโลกนี้ขึ้น ด้วยความสำราญใจ ด้วยคำเพียงคำเดียว ทันใดนั้น ภูเขาทั้งหลายก็ก่อตัวขึ้น แม่น้ำทั้งหลายเริ่มไหล- พื้นดินเบื้องล่าง, แผ่นฟ้าเบื้องบน, มหาสมุทร, ทะเล

พื้นดินและต้นน้ำลำธาร ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และ
 ทรายในทะเลทรายก็ไหล่มุดขึ้นมา ทั้งหมดนี้เป็นเครื่อง
 พิสูจน์ความเป็นอยู่ของเรา เพราะว่ามีมนุษย์ทั้งหลาย
 ทั้งปวงมนุษยชาติ สัตว์ และนกที่โผบินบินไปมาก็ดี
 พุดกันได้ดี ได้ยินกันได้ดี และความสามารถทั้งหมด
 เหล่านั้นก็ได้สั่งให้มีให้เป็นขึ้นมาแก่เขาแก่มันทั้งปวง
 ความสำคัญในอันดับแรกถูกประสาทให้แก่มนุษยชาติ
 และความรู้ของเขาก็ถูกมอบให้ไว้ในดวงจิตของเขา

จงมาเถิด แต่ละคน มาให้หมดทุกคน อย่าทำตน
 ให้เป็นผู้ถูกเรียกแล้วก็ไม่รู้บุญคุณ เราจงมารับใช้เขา (ใส่
 บาบ่า) และรักเขา รักเขา รักเขาเถิด

ขออวยพรแก่ทุกคน

ศรีสัตยา ไส่ บาบ่า

จากข้อความอันนี้ยังเห็นได้ชัดว่า ท่านยอมรับว่า
 ท่านเป็นพระเจ้าสร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก และ
 บัดนี้ก็ได้อวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ซึ่งเรื่องนี้จะ
 เป็นจริงตามนี้หรือไม่ ข้าพเจ้าไม่อาจวินิจฉัยได้ เพียงแต่
 สงสัยว่า ทำไมท่านจึงต้องกล่าวเช่นนั้นด้วย ท่านมี

ความประสงค์อย่างไร แต่ก็ทำให้นึกไปถึงองค์พระเยซู
ซึ่งพระองค์เองก็เคยตรัสว่า พระองค์เป็นบุตรของพระ
เจ้า เป็นผู้ที่พระเจ้าได้ส่งลงมาให้เกิดในโลกมนุษย์
ดังเช่นที่ในพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า

เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระ
บุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่ไว้ใจในพระบุตร
นั้นจะมีได้พินาศ แต่จะมีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์

- โยฮัน ๓ / ๑๖

ไม่มีใครได้เห็นพระเจ้าเลย พระบุตรองค์เดียวของ
พระเจ้า ผู้ทรงสถิตอยู่ในทรงของพระบิดา ท่านองค์นั้น
ได้สำแดงพระองค์แล้ว

- โยฮัน ๑/๑๔

ในปฐมกาลพระวาทะดำรงอยู่ และพระวาทะทรง
สถิตอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า ใน
ปฐมกาลพระองค์ดำรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้าง
สิ่งทั้งปวงขึ้นมาโดยพระวาทะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น
ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระวาทะ

- ยอห์น ๑/๑.๒.๓.

อนึ่ง คำว่า พระวาทะ ในที่นี้หมายถึงพระเยซูคริสต์ ฉะนั้นในคัมภีร์ไบเบิลฉบับที่แก้ไขใหม่ในยุคหลังนี้ จึงแปลเสียใหม่ดังนี้

เมื่อแรกเริ่มนั้น พระคริสต์ทรงดำรงอยู่แล้ว พระองค์ทรงประทับอยู่กับพระเจ้า และทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างด้วยพระองค์เอง ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นโดยที่พระองค์มิได้ทรงสร้าง

- ยอห์น ๑/๑.๒.๓.

ข้อความอันแรกคัดมาจากพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ฉบับของสมาคมพระคริสตธรรมในประเทศไทย ๑๕๐ ถนนสาทร กรุงเทพมหานคร ส่วนข้อความอันที่สองคัดมาจากพระคริสตธรรมใหม่ ฉบับอมตธรรมเพื่อชีวิต ซึ่งจัดพิมพ์และจำหน่ายโดยกองคริสเตียนบรรณศาสตร์ ๒๘/๒ ซอยประชาอุทิศ ถนนปติพัทธ์ กรุงเทพมหานคร ๔

จากข้อความในคัมภีร์ของคริสต์ศาสนาที่อ้างมานี้ จะชี้ให้เห็นว่า ที่ว่าพระเยซูคริสต์เป็นบุตรของพระเจ้า หรือเป็นพระเจ้าที่มาเกิดเป็นมนุษย์นั้น มีความหมาย

อย่างไร และควรจะได้ศึกษาข้อความต่อไปนี้อีก เพราะจะทำให้เข้าใจความหมายของคำว่าพระเจ้าชัดแจ้งขึ้น

พระเจ้าได้โปรดสำแดงความนั้นแก่เขาแล้ว ด้วยว่าอาการของพระเจ้าซึ่งเห็นไม่ได้ คือฤทธานุภาพอันถาวรและสัมภาวะของพระองค์ปรากฏชัดในสรรพสิ่ง ที่พระองค์ได้ทรงสร้างนั้นตั้งแต่แรกสร้างโลก

- โรม ๑/๒๐

เมื่ออ่านข้อความในคัมภีร์คริสต์ศาสนาแล้ว ขอให้ย้อนกลับไปอ่านข้อความองค์ภควันศรีสัตยา ไสบบาบา ได้กล่าวไว้อีกครั้ง แล้วก็จะรู้จักวินิจฉัยได้เองว่าตามหลักของศาสนาพราหมณ์กับของศาสนาคริสต์นั้นมีอะไรเกือบจะเหมือนกันเลย โดยเฉพาะในเรื่องของพระเจ้าผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก

สำหรับส่วนตัวของข้าพเจ้า มีข้อนี้ข้อเดียวที่ไม่อาจยอมรับว่า องค์ภควันเป็นพระเจ้าในความหมายดังที่กล่าวมานี้ และองค์เดียวกันนี้แหละที่ได้อวดารมาเกิดเป็นมนุษย์ นอกจากเรื่องนี้แล้ว ข้าพเจ้าเชื่อทุกอย่าง โดยเฉพาะ คือเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ตามที่กล่าวไว้ใน

หนังสือทั้ง 4 เล่มนั้น และรวมทั้งในหนังสือเล่มอื่น ๆ อีก ที่ข้าพเจ้าเชื่อก็เพราะเข้าใจเหตุผลในเรื่องปาฏิหาริย์ได้ เป็นอย่างดี และเชื่อว่า องค์ภควันเป็นผู้ที่ได้สร้างบารมี มากมาย ซึ่งท่านอาจจะเป็นพระโพธิสัตว์องค์หนึ่งที่จะได้ ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตก็เป็นได้ แต่ก็ ได้กล่าวมาแล้วว่า ถึงแม้ข้าพเจ้าจะเชื่อในเรื่อง ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ของท่านทั้งหมด และเชื่อว่าท่าน อาจจะ เป็นพระโพธิสัตว์ที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัม- พุทธเจ้าในอนาคตก็จริง แต่ก็ยังไม่สนิทใจ เพราะยัง ไม่ได้เห็นด้วยตนเอง แต่ครั้งนี้ได้มีโอกาสไปกราบ นมัสการท่านมาในครั้งนี้แล้ว รู้สึกความสงสัยที่มีอยู่นั้น ได้หมดสิ้นไป และพร้อมกันนั้นทำให้ข้าพเจ้ามีความเชื่อ มีความเลื่อมใสในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตลอดจนมีความเชื่อและเลื่อมใสในหลักของ พระพุทธศาสนายิ่งขึ้นอีกด้วย เพราะองค์ภควันได้เป็น ลักชีพยานถึงพระพุทธรูปเจ้าได้เป็นอย่างดีดังที่ได้กล่าว มาแล้ว

อนึ่ง เรื่องราวต่าง ๆ ที่คุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี ได้เล่าไว้ในหนังสือเรื่องนี้ ตลอดทั้งของบุคคลอื่น ๆ ที่ร่วมคณะไปในครั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องชี้แจง เพียงแต่ขอบอกว่า ทุกอย่างที่เขาเขียนไว้นั้นเชื่อถือตามนั้น ได้ทั้งหมด และเท่าที่เขาเล่าสู่กันฟังนี้ก็เพียงส่วนน้อยเท่านั้น ถ้าจะเล่ากันทั้งหมดจริง ๆ โดยเฉพาะ บรรดาเหล่าเทพเจ้าทั้งหลายที่ไปด้วยนั้น ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ไม่อาจจะนำมากล่าวไว้ในนี้ได้ เพราะมันจะกลายเป็นเรื่องเหลือเชื่อ จนกระทั่งเห็นวาทาทางนี้ นำเรื่องเหลวไหลไร้สาระมาเล่าให้ฟัง ซึ่งจะเป็นผลร้ายมากกว่าผลดี จึงต้องขอยุติไว้เพียงเท่านี้

พร รัตนสุวรรณ

เมษายน ๒๕๒๕

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๓/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐-๒๒๘๘๒-๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ ทางเข้าวัดสังเวช

สารบัญ

	หน้า
ปฐมเหตุ	๑
สื่อสายสัมพันธ์อันแรก	๖
เริ่มเตรียมการเดินทาง	๑๒
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช	
เสด็จมารับสั่งกำหนดวันเดินทาง	๑๔
อุปสรรคก่อนเดินทาง	๒๐
วันออกเดินทาง	๒๖
กรุงเทพฯ-โคลัมโบ (ศรีลังกา)	๒๓/
เห็นนิมิตปรากฏการณ์พระเขี้ยวแก้ว	๒๙
โคลัมโบ-มัทราส-บังกาลอร์ (อินเดีย)	๓๐
เห็นปรากฏการณ์รัศมีสีรุ้งบนก้อนเมฆ	๓๒
ได้ยินเสียงโอมก้องมาแต่ไกลที่บังกาลอร์	๔๐
เตรียมตัวเดินทางจากบังกาลอร์-ปุตตปารตี	๔๑
หนทางสู่ปุตตปารตี-ประคันตินิลย์ม	๔๓
เกิดปัญหาเรื่องรถ	๔๙
พบนายเมอร์เพ็ตที่ประคันตินิลย์ม	๕๕

ระเบียบและกิจวัตรภายในอาศรมประคันทินิลย์ม	๕๖
พบองค์ภควันครั้งแรก	๖๒
บทเพลงภชันที่ได้ยินครั้งแรก คือ บทเพลงสรรเสริญ พระรัตนตรัย และได้เห็นแสงสว่างสีรุ้งครอบคลุมทั่ว บริเวณ	๖๘
เหตุการณ์ในวันที่องค์ภควันได้เรียกให้เข้าไปพบเป็น ส่วนตัว	๓/๑
มีเสียงบอกให้ไปพบกับนายเอ็นกัสตุรี	๓๖
ดร. มูรตินำชมบริเวณประคันทินิลย์ม	๘๑
ต้นไม้ขององค์ภควัน	๘๓
ช่างไส คีตา ร้องต้อนรับ	๘๕
แม่น้ำจิตราวดี	๘๓/
ต้นกัลปพฤกษ์	๘๙
หมู่บ้านถิ่นกำเนิดขององค์ภควัน	๙๐
องค์ภควันได้กรุณาเรียกคณะเราไปพบเป็นส่วนตัว	๙๓
องค์ภควันเนรมิตของมาจากในอากาศให้	๙๘
องค์ภควันอ่านใจคณะเราออกทุกคน	๑๐๒
เทศนาขององค์ภควัน	๑๐๓

องค์ภควันได้แตะของและเซ็นชื่อใต้รูป ให้เพื่อเป็นศิริมงคล	๑๐๕
ก่อนจะจากองค์ภควันได้แจกห่อวิภูติ ให้กับคณะเราทุกคน	๑๐๗
นายแซร์แมนช่วยแก้ปัญหารถให้	๑๑๐
พยานแห่งการตรัสรู้ของพระพุทธองค์	๑๑๓
เหตุการณ์ในวันจะจากประคันตินิลยัม	๑๑๕
เห็นภาพเขียนในสมาธิ	๑๑๖
หอสวดมนต์เพลงภซัน	๑๒๐
อาคารที่ไวท์ฟิลด์	๑๒๖
กลับเส้นทางเดิม จากมัทราส สูโคลัมโบ	๑๒๙
สวนพฤกษศาสตร์เมืองแคนดี้	๑๓๑
วัดบุบผารามสถานที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้ว อันศักดิ์สิทธิ์	๑๓๓
โคลัมโบ-กรุงเทพมหานคร	๑๔๑

บันทึกความทรงจำ

- องค์ภควัน ฯ ๑๔๓
- สุภาณี หงษ์เงิน
- เมื่อข้าพเจ้าเข้าสู่ประเด็นดิฉันลย์ม ๑๕๔
- บุบผา วรรณรักษ์
- ความรู้สึกของข้าพเจ้าที่ได้พบท่านโส บาบา ๑๖๓
- น้ำทิพย์ อยู่วิทยา
- ความประทับใจของข้าพเจ้า ๑๖๔
- ลำอานงค์ ยิ้มศิริ
- ความรู้สึกของข้าพเจ้าที่ไปกราบนมัสการ
“ท่านภควัน ศรีสัตยา โส บาบา” ๑๗๐
- กิตติ รัตนศรีวิจิตร
- องค์ภควันในดวงใจ... “ชลิกา” ๑๘๐
- เมื่อข้าพเจ้าได้พบท่านโส บาบา ๑๙๖
- นัยนา ลีลาเวชบุตร
- รำลึกถึงองค์ภควันฯ ๑๙๘
- มาลัย วิจารณ์ปรีชา

“ผู้จุดประทีปธรรม”	๒๐๐
ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์	
แต่องค์ภควัน...ด้วยดวงใจ	๒๑๙
วรณี อากาศฤกษ์	
ประสบการณ์เมื่อได้พบท่านไส บาบา	๒๔๓
โสมนัส อิมฮารี	
ปรารธนาพบท่านอีก	๒๕๐
เตียงศิริ ทรงนิจลัษ	
โองการจากท่านสวามี สัตยา ไส บาบา	๒๕๒
ม.ล. อภรณ์รัตน์ เสือวรรณศรี	
ความรู้สึกในการไปนมัสการท่านไส บาบา	๒๕๙
บุบผา จุลวงศ์	
ความรู้สึกเมื่อได้ไปกราบองค์ภควัน	
ศรีสัตยา ไส บาบา	๒๖๒
นวลจันทร์ เพียรธรรม	
ประสบการณ์ที่ประคันทินิลย์ม	๒๗/๑
ไมตรี บุญสูง	

สื่อสายสัมพันธ์...

นี่คือ	สื่อสาย	สัมพันธ์
กับองค์	ภาควัน	ศรีไส-
บาบา	จากแคว้น	แดนไกล
ซำซ มอบ	ถวายเป็น	เพื่อเป็น-
เครื่องบู-	ซาคุณ	แห่งท่าน
ด้วยศรัท-	ธามัน	เลี้ยงเห็น
ว่าท่าน	อุบัติ	มาเป็น
ผู้ปราบ	ยุคเข็ญ	กลี
สภา-	จะปัจ-	จุบัน
ทุกคน	บ่นล้น	อิงมี
ทั่วแดน	คับแค้น	ฤดี
ยากนัก	จักมี	ศรัทธา

ส่วนมาก	ขาดศีล	ลััจจะ
เล็กละ	ความเชื่อ	ศาสนา
นับถือ	พระเจ้า	เงินตรา
หลงสิ่ง	มายา	ทั่วไป
ท่านมา	สู่โลก	ครั้งนี้
เพื่อให้	คนดี	อาศัย
ปลูกปลูก	ให้กำ-	ลังใจ
จะได้	รีบประ-	พฤติธรรม
ตามหลัก	ศาสนา	ของตน
เพื่อผล	อันเลิศ	สูงล้ำ
หายโรค	โคกร้อน	ระกำ
ด้วยการ	กระทำ	ความดี
ข้าฯ ขอ	น้อมถวาย	บูชา
บันทึก	ของข้าฯ	ฉบับนี้
ด้วยจิต	เกษม	เปรมปรีดี
มณฤดี	เลื่อมใส	มั่นคง

ในพุทธ-	ระคุณ	โอฟาร
ล้ำลึก	ไพศาล	สูงส่ง
ได้มี	ความเห็น	ถูกต้อง
เพราะเหตุ	แห่งองค์	ภาควันฯ
ปัญญา	ข้าฯ น้อย	ด้อยต่ำ
แต่ก็	ดีมีด่า	คุณท่าน
จิตน้อม	นึกถึง	ทุกวัน
ด้วยกตัญญู-	ญูรู้	พระคุณ
ขอให้	สื่อสาย	สัมพันธ์
คือบัน-	ทิกนี้	จงหนุน
ให้ข้าฯ	ยึดมั่น	การบุญ
พระธรรม	คำจูน	จิตใจ
ขอให้	ได้สม	มโนรถ
มีอะ-	นาคต	สดใส
โชติช่วง	ชัชวาล	ชาญชัย
ด้วยพระคุณ	ท่านไส-	บาบา

สื่อสายสัมพันธ์....

องค์ภควัน ศรสัตยา ไส้ บาบ่า

สื่อสายสัมพันธ์

องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา

โดย ศรีเพ็ญ จตุหะศรี

ปฐมเหตุ

อันสืบเนื่องมาจากการเดินทางตามคำรับสั่งของ
องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ผู้แดนพุทธภูมิ ตาม
รอยบาทพระศาสดานั้นเองเป็นปัจจัยบังเกิดเชื้อให้มี
สื่อสายสัมพันธ์ องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา
ซึ่งสายใยนี้คงจะนอนเนื่องเป็นเงาอยู่แล้วโดยไม่รู้ลึกใน
จิตสำนึก แต่ได้มาแจ่มชัดเจนขึ้นเมื่อได้มากราบนมัสการ
องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา ณ ประคันดินนิลยัม
ปุตตปารตี

เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๒๒ ตามคำรับสั่งของ
องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช คณะเราโดยมีอาจารย์
พร รัตนสุวรรณ เป็นหัวหน้า ได้เดินทางไปประเทศ
อินเดียเพื่อกราบนมัสการสังเวชนียสถาน และนำดิน

ศักดิ์สิทธิ์มาบรรจุกายในองค์พระเจดีย์อิสรภาพ
อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ตำบลแคมป์สน
อำเภอหล่มสักจังหวัดเพชรบูรณ์ ในคราวครั้งนั้นขณะที่
กำลังอยู่ในระหว่างเดินทางจากพุทธคยาต่อไปอีกนั้น
ท่านพระมหาวิจิตรวิจิตรโตซึ่งขณะนั้นพำนักอยู่ที่วัดไทย
พุทธคยาเพื่อการศึกษา ได้เดินทางร่วมไปกับคณะเรา
ด้วยท่านได้พูดคุยกับอาจารย์พรด้วยเรื่องราวต่าง ๆ
มากมายในบรรดาเรื่องราวที่พูดคุยกันนั้น ได้มีเรื่อง
หนึ่งที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง คือ เรื่องราวขององค์ภควัน
ศรีสัตยาไสบาบา กับทั้งได้มอบหนังสือเรื่อง SAIBABA,
MAN OF MIRACLE ให้อาจารย์พร 1 เล่ม บอกว่า
เป็นหนังสือ ซึ่งท่านนายพลเรือโทประสาธ-คุณหญิงปา
ริชาติ พรหมประวัตินี้ซึ่งเป็นประจักษ์พยานถึงเรื่องราว
ของท่านไส บาบา นี้ ให้ขอยืมมาอ่าน อาจารย์พรฟัง
เรื่องราวของท่านไสบาบา ด้วยความสนใจว่า ถ้า
ไม่ใช่เป็นการเล่นกลแล้ว จะเป็นไปได้ละหรือที่จะมี
บุคคลเช่นนี้ในยุคปรมาณูนี้ ถ้าเป็นไปได้จริง ก็
หมายความว่า ได้มีพยานบุคคลยืนยันพระธรรมคำสั่ง

สอนของพระพุทธองค์ที่บันทึกไว้ในคัมภีร์ อันเกี่ยวกับเรื่องปาฏิหาริย์ได้อย่างชัดเจน จึงได้รับหนังสือ นั้นจากท่านมหาวิจิตรมา และได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ของท่านไส บาบา จากที่ได้ฟังมาจากท่านมหาวิจิตรให้อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ และข้าพเจ้าฟังกับทั้งได้ขอร้องให้อาจารย์ศิริ ลองอ่านหนังสือเล่มนี้ดู พร้อมทั้งได้ขอให้เล่าให้ฟังด้วย เพราะอาจารย์พรอ่านภาษาอังกฤษได้ไม่รวดเร็วเหมือนอาจารย์ศิริและถ้าถือว่าเป็นที่น่าสนใจแล้ว ก็อาจจะแปลและพิมพ์เผยแพร่ด้วย อาจารย์ศิริรับหนังสือไปอย่างไม่ค่อยจะสนใจและไม่ค่อยจะเต็มใจนัก อีกประการหนึ่ง อาจารย์ศิริเองก็ไม่ค่อยจะมีเวลาเลยสำหรับข้าพเจ้าฟังเรื่องราวของท่านไส บาบาคด้วยความสนใจ และเกิดความรู้สึกอยากที่จะไปพบไปเห็นไปดูว่าเป็นไปอย่างไรที่ฟังจากคนอื่นเล่าหรือเปล่า ถึงจะเป็นนักเล่นกลแต่ก็อยากจะทำอย่างได้เห็น ได้เข้าสมาธิถามจากพ่อฤๅษีและบรรดาเทพเจ้าองค์อื่น ๆ ว่า รู้จักท่านไส บาบา หรือไม่ ท่านเป็นคนอย่างไร พ่อฤๅษี และเทพเจ้าองค์อื่น ๆ ก็ไม่ได้ให้ความกระจ่างแต่อย่าง

โต เพียงแต่ให้ข้อคิดว่า คณะเราทำงานค้นคว้าทาง
 วิทยาศาสตร์ ยังไม่ทันจะลงมือทำอะไร เอาแต่ถามๆ จะ
 เป็นการมักง่ายจนเกินไป การจะเป็นผู้รู้อย่างแท้จริง
 จะต้องลงมือทำและใคร่ครวญแก้ปัญหาด้วยตัวเองก่อน
 อย่าวิจิฉัยอะไรหรือวิจิฉัยใคร ๆ ด้วยการฟังแต่คำ
 บอกเล่าเท่านั้น จะทำให้เกิดการผิดพลาด และจะทำให้
 ตัวเองเสียประโยชน์อันยิ่งใหญ่ที่มีคุณค่าสำหรับชีวิตได้

เมื่อเดินทางกลับมาจากอินเดียคราวนั้นแล้ว ทั้ง
 อาจารย์พรและข้าพเจ้าก็ได้ถามอาจารย์ศิริอยู่เสมอว่า
 ได้เริ่มอ่านหนังสือ SAI BABA, MAN OF MIRACLE บ้าง
 หรือยัง เรื่องราวเป็นอย่างไรบ้าง อาจารย์ศิริ ก็ได้แต่
 ตอบว่า ยัง.....ยัง.....ยังไม่มีเวลาเลย ให้ว่างสักนิด จน
 อาจารย์พรก็ยังคงไม่มีเวลาคุยกับอาจารย์ศิริถึงเรื่องนี้
 อีกเลยแต่ความรู้สึกของข้าพเจ้าก็ไม่สร้างชาจากการ
 อยากจะทราบเรื่องราวจากหนังสือ จะอ่านภาษาอังกฤษ
 เองก็ไม่ไหว จึงต้องใช้วิธีคอยกระตุ้นอาจารย์ศิริอยู่เสมอ
 แทบทุกวัน และในที่สุดอาจารย์ศิริ เกิดความรำคาญ
 จึงตกลงว่า เอาอย่างนี้ดีกว่า เพราะอาจารย์ศิริกับ

อาจารย์พรเวลาว่างไม่ตรงกัน ถ้าอาจารย์ศิริมีเวลา วันละนิดวันละหน่อย อ่านแปลใส่เทปไว้ อาจจะเป็น วันละหน้า หรือสองหน้าก็ได้แล้วเมื่ออาจารย์พรมีเวลาก็ จะได้ฟังจากเทป อาจารย์ศิริจึงตกลงตามนี้ พออาจารย์ ศิริเริ่มลงมือแปลลงใส่เทปได้ไม่เท่าไร กำลังใจในการ แปลก็หลังไหลมา แปลได้ไม่หยุดยั้งพอมีเวลาเป็น จะต้องแปลทันที อาจารย์พรได้นำเทปที่อาจารย์ศิริแปล มาเปิดฟังไปได้ไม่เท่าไร ก็สั่งให้ลอกจากเทปและพิมพ์ เพื่อให้เป็นที่ทราบกันแพร่หลาย และพร้อมกันนั้น เมื่อ ท่านมหาวิจิตรกลับมาจากอินเดีย อาจารย์พรได้ขอร้อง ให้พาไปพบ และรู้จักกับท่านนายพลเรือโทประสาธและ คุณหญิงปาริชาติ เพื่อขอดูหลักฐานคือสื่อที่เกิดที่ได้ รับมาและซักถามถึงเรื่องราวของท่านไส บาบาก็ และ ตั้งใจไว้ว่า จะต้องหาโอกาสไปพบท่านไส บาบา ด้วย ตนเอง ข้าพเจ้าผู้ซึ่งคอยติดตามไปด้วยความอยากจะ ทราบเรื่องราวและรู้สึกมีความผาสุกบอกไม่ถูก เมื่อได้ฟัง ใคร ๆ เล่าหรือกล่าวถึงท่านไส บาบา ใครกันนะ... ทำไม จึงมีแต่คนบอกว่าเป็นนักเล่นกล และทำไมนะจิตใจของเรา จึงช่างแต่คอยวนเวียนอยากจะรู้จักให้มากขึ้น...

สื่อสายสัมพันธ์อันแรก

ในวันแรกที่ท่านมหาวิจิตร ได้พาอาจารย์พร อาจารย์ศิริ คุณผ่องผิว และข้าพเจ้าไปพบท่านนายพล เรือโทประสาธและคุณหญิงปาริชาตินั้น อาจารย์พร ได้ขอชมลือกเกี๊ยะซึ่งคุณหญิงได้รับมาจากมือของท่านไส บาบาเอง โดยคุณหญิงเล่าให้ฟังว่า ท่านไส บาบา ได้เนรมิตออกมาจากอากาศให้เห็นต่อหน้าเลยทีเดียวนะ เมื่อฟังจากคุณหญิงเล่า ทุกคนได้แต่มองงัน ไม่มีใครวิจารณ์หรือออกความเห็นว่อย่างไร เมื่อข้าพเจ้าขอจับดูมีความรู้สึกสะดุ้งราวกับถูกไฟฟ้าช้อต จึงได้เข้าสมาธิดูเห็นเป็นพลังรังสีแสงสว่างคล้ายสีรุ้งจางๆ... ครั้นแล้วท่านนายพลได้เปิดเทปเพลงอินเดียน ซึ่งอัดจากแผ่นเสียงที่ซื้อมาจากบังกาสอร์ในคราวที่ไปกราบนมัสการท่านไส บาบา บอกว่เป็นเพลงที่เขาใช้ร้องในเวลามีพิธีที่ประคันดินลยัม ทันทีที่ได้ยินเสียงเพลง ความรู้สึกของข้าพเจ้าดิ่งวูบลือกลงทันที มีความรู้สึกเสมือนหนึ่งตัวเองเข้าไปอยู่ในบรรยากาศที่มีแต่เสียง คำว่ “โอม” สั่นสะเทือนอยู่รอบข้าง และเสียงเพลงไพเราะแทรกซ้อนแผ้วผสม

เห็นเมฆขาวดาราตาชอยู่ เป็นครู่ใหญ่ ข้าพเจ้าได้เล่าให้ทุกคนฟัง และได้ขอยืมแผ่นเสียงจากท่านนายพลและคุณหญิงมาอัดใส่เทปไว้ฟังบ้าง ซึ่งทั้งสองท่านก็กรุณาต่อข้าพเจ้ามาก

จากวันนั้นเป็นต้นมาทั้งท่านนายพลและคุณหญิงก็ให้ความสนิทสนมกับคณะเรามาก ซึ่งเราเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า ทำไมอะไรจึงทำให้เรามีความผูกพันและความระลึกถึงราวกับเคยรู้จักกันมานานแล้วแรมปีกับทั้งท่านนายพลได้ให้ขอยืมหนังสือ SAI BABA, AVATAR ซึ่งเป็นเล่มต่อจากที่ให้ขอยืมมาแล้วอีก 1 เล่ม เป็นอันว่า หนังสือไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ทั้ง 4 เล่มที่สำนักค้นคว้าทางวิญญาณแปลออกมาจากหนังสือภาษาอังกฤษ ๒ เล่ม คือ SAI BABA, MAN OF MIRACLE และ SAI BABA, AVATAR นั้นเป็นหนังสือที่ได้รับความเชื่อถือให้ขอยืมมา ของท่านนายพลเรือโทประสาธและคุณหญิงปาริชาติ พรหมประวัติ บุคคลผู้เป็นสื่อสายสัมพันธ์จุดแรก

ด้วยจิตใจที่มักจะคอยวนเวียนอยู่แต่กับเรื่องราวของท่านไส บาบา ในวันแรกที่ได้ไปพบท่านนายพลเรือโท ประสาทและคุณหญิงปาริชาติ ซึ่งท่านได้กรุณาให้ยืมหนังสือและแผ่นเสียงมา รวมทั้งได้ให้วิภูติซึ่งท่านบอกว่าได้รับจากมือของท่านไส บาบาเอง มาให้อีก ๘ ห่อเล็ก ๆ ข้าพเจ้าได้นำห่อวิภูติเล็ก ๆ นั้นใส่ในซองจดหมายให้คุณพ่อฉิวเขียนด้วยลายมือสวย ๆ ไว้ที่หลังซองจดหมายนั้นว่า ‘สื่อสายสัมพันธ์ องค์ภควันศรีสัตยา ไส บาบา’ แล้วนำซองจดหมายที่บรรจุวิภูตินั้นใส่ไว้ในพอบตั้งไว้ที่บูชาพระ คิดอย่างคนสติเฟื่องว่า วิภูตินี้เป็นของท่านไส บาบา คงจะเป็นสื่อโยงใยให้เจ้าของได้รับทราบบ้าง และคงจะมีสักวันหนึ่งที่ข้าพเจ้าจะได้ไปเห็นและกราบนมัสการ แม้ท่านนายพลและคุณหญิงจะบอกว่าเมื่อได้ไปเห็นมาแล้วเช่นนี้ ท่านก็เลื่อมใสและมีความรักในท่านไส บาบามาก แต่ท่านก็ไม่ได้ถือว่าท่านไส บาบาเป็นพระเจ้า ท่านก็ยังคงประพฤติปฏิบัติตามคำแนะนำสั่งสอนของพระพุทธองค์ต่อไป

เมื่อได้รู้จักกันครั้งแรกแล้วเช่นนี้ ความสนิทสนมกับท่านนายพลและคุณหญิงก็มีมากขึ้น และอาจารย์พรก็ได้ชักถามถึงสู่ทางที่จะเดินทางไปสู่ประเทศอินเดียัมประจบกับเป็นช่วงระยะที่กำลังป่วยต้องนอนพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน พร้อมทั้งได้ส่งพิมพ์หนังสือไปด้วย ทั้งอาจารย์พรและข้าพเจ้าจึงมีโอกาสด่านเรื่องราวของท่านไส บาบา โดยละเอียดเพราะต้องตรวจปรู๊ฟเอง อาจารย์พรจึงยิ่งมีความตั้งใจมากขึ้นที่จะไปพิสูจน์ให้เห็นประจักษ์ด้วยตนเอง เพราะเมื่อได้พิมพ์หนังสือออกเผยแพร่เช่นนี้ยิ่งจำเป็นจะต้องให้ทราบข้อมูลที่แน่นอนและไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นว่าพาดคนอื่นให้เข้าใจผิดตามไปด้วย ซึ่งจะต้องเป็นเรื่องที่เสียหายมาก จึงได้พูดอยู่เสมอว่า ถ้ามีโอกาสจะต้องไปหาท่านไส บาบาให้ได้ และอีกประการหนึ่งก็มีสมาชิกหลายคนเหลือเกิน เมื่อได้ทราบเรื่องราวเข้า และทราบว่าอาจารย์พรมีโครงการจะเดินทางไป ก็บอกว่าจะขอติดตามไปด้วย อาจารย์พรจึงได้กะเวลาไว้คร่าว ๆ ว่า คงจะเป็นราวเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ เพราะจากที่ทราบในหนังสือบอกว่า

เดือนกุมภาพันธ์เป็นเดือนซึ่งมักจะมีพิธีศิวาราตรี เป็นพิธีใหญ่ซึ่งมีโอกาสดูได้เห็นท่านไส บาบา แนนอน กับทั้งจะได้มีโอกาสได้พบและรู้จักกับ นายโฮวาร์ด เมอร์เฟต ผู้แต่งหนังสือที่ได้จัดแปลขึ้น ซึ่งได้เขียน จดหมายติดต่อกัน และได้ทราบว่าเขาจะมาอยู่ที่ ประคันตินิลย์ม ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๒๔ ถึง กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ เป็นเวลาราว ๕ เดือน และกว่าจะถึงเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ อากาศป่วยเนื่องจากตับอักเสบก็คง จะบรรเทาไปมาก พอที่จะเดินทางไปได้แล้ว

ในช่วงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๒๔ ซึ่งเป็นเดือน ครบรอบที่คณะเราเคยเดินทางไปประเทศอินเดียสู่แดน พุทธภูมิตามรอยบาทพระศาสดา ความรู้สึกของข้าพเจ้า กระวนกระวายวนเวียนและคั่งถึงบ่อยขึ้น รวมทั้งความ ต้องการที่จะไปให้เห็นท่านไส บาบา รุนแรงขึ้น บางครั้ง ในขณะที่กำลังทำอะไรเพลิน ๆ อยู่ก็มักจะได้ยินเสียงคำว่า พุทธิ์ สรณั คจฺฉามิ...และคำว่า 'โอม' แผ่วเป็นคลื่นมา กระทบโสตประสาทเสมอ โดยเฉพาะวันเสาร์-วันอาทิตย์ ซึ่งข้าพเจ้าจะต้องอยู่ที่ศูนย์พัฒนาศาสนาแคมป์สน

ข้าพเจ้าจะต้องเปิดเทปเพลงที่ขอยืมมาอัดจากท่าน นายพลและคุณหญิงฟังเป็นประจำ ในช่วงเดือน พฤศจิกายนนี้มีบ่อยครั้งเหลือเกิน ทุกครั้งที่เปิดเทป เพลง ความรู้สึกของข้าพเจ้าจะเบาสบาย จิตใจเพลิดเพลิน บรรเจิดเห็นทะยานมองเห็นเกล็ดเมฆลอยฟ่องดาดดาษ เต็มท้องฟ้า ตามรอบขอบเกล็ดเมฆแต่ละเกล็ดนั้น จะมี แสงสว่างเป็นรังสี สีเงินผสมทอง ราวกับเกล็ดเมฆนั้น ขลิบด้วยลูกไม้ใสเใยแก้วพริ้วบางฉนั้น

และในระหว่างช่วงนี้ก็มีเรื่องแปลกอยู่อีกเรื่อง หนึ่งคือ คุณวรรณ อากาศฤกษ์ ซึ่งเป็นลูกศิษย์คนหนึ่ง ของอาจารย์พร ได้นำหนังสือเรื่อง ไส บาบา มนุษย์-มหัศจรรย์ไปอ่านที่ทำงาน เมื่อผู้บังคับบัญชาของคุณ วรรณซึ่งเป็นคนอินเดียวเห็นเข้า ก็บอกว่าเขารู้จักท่าน ไส บาบา และในกรุงเทพฯ นี้ที่สุขุมวิท ซอย ๑๒ บ้าน เพื่อนของเขาชื่อ มิสเตอร์ - มิสซิสซังเกอร์ จะมีพิธีสด บูชาท่านไส บาบา ทุกวันพฤหัสบดี เวลา ๑๙.๐๐ น. คุณวรรณได้มาเล่าให้อาจารย์พรและข้าพเจ้าฟัง ซึ่ง คณะเราทั้งหมดก็สนใจมาก และได้ลองไปร่วมพิธีกับ

เขาด้วยหลายครั้ง ซึ่งทั้งมิสเตอร์- มิสซังเกอร์ก็ดีใจ และให้ความสนใจแก่คณะเรามาก ได้ให้รูปถ่ายและหนังสือเกี่ยวกับท่านไล บาบามาหลายเล่ม รวมทั้งได้ซื้อหนังสือไล บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ ไปเป็นจำนวนมากเพื่อแจกจ่ายและขายแก่คนที่สนใจ รวมทั้งมิสเตอร์รามราล ก็ได้ซื้อหนังสือไล บาบา มนุษย์มหัศจรรย์นี้ให้ทางเรา ส่งไปตามห้องสมุดต่าง ๆ อีกด้วย ทำให้เราารู้จักท่านไล บาบา ในวงกว้างขึ้นอีก

เริ่มเตรียมการเดินทาง

ข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิกราบเรียนถามพ่อฤาษีว่า ถึงเวลาที่คณะเราจะเดินทางไปประเทศอินเดียอีกได้หรือยัง แม้จะยังไม่ได้รับคำตอบจากพ่อฤาษี แต่ข้าพเจ้าก็ได้ปรึกษาอาจารย์พรว่า คณะเราควรจะทำเตรียมตัวอะไรกันบ้างหรือยัง เพราะนี่อีกไม่กี่เดือนก็จะถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ แล้ว อาจารย์พรจึงได้บอกให้ข้าพเจ้าติดต่อไปยังคุณนวลจันทร์ เพียรธรรม กรรมการผู้จัดการ บริษัท เอ็น.ซี.ทัวร์ แทรเวิร์ล เซอร์วิส ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดที่

อาจารย์พรไว้วางใจ และเคยบอกไว้ว่าถ้าอาจารย์พรจะ
จัดรายการไปไหนจะจัดการให้ เท่าที่ความสามารถจะ
พียงมี และเคยจัดรายการให้แล้วเมื่อคราวครั้งก่อน

เมื่อคุณนวลจันทร์ได้รับทราบแล้วก็บอกว่า จะ
ลองจัดการใต้ถามไปถึงเอเยนต์ซึ่งอยู่ทางประเทศ
อินเดียว่าค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเป็นเท่าไรในช่วงระยะเวลา
๓ วัน ทั้งนี้เพราะคุณนวลจันทร์เองก็ไม่เคยเดินทางไป
บังกาสอร์ ซึ่งอยู่ทางใต้ของอินเดียเช่นกันและท่านไส
บบา เป็นใครอยู่ที่ไหนในบังกาสอร์ ก็ยังไม่เคยรู้จัก
ดังนั้นจึงเป็นอันว่าการเดินทางครั้งนี้ จึงเปรียบเสมือน
การเดินทางไปสำรวจเส้นทาง ไม่ทราบว่าจะยากลำบาก
หรือสะดวกกันอย่างไร และคุณนวลจันทร์ก็ได้บอกอีกว่า
ถ้าโชคดีเอเยนต์ซึ่งเป็นคนอินเดีย เขาอาจจะมีเพื่อนอยู่
บังกาสอร์ที่รู้จักหรือได้ยินถึงชื่อเสียงของท่านไส บาบา
แล้วเขาอาจจะบอกเราได้ว่า ท่านไส บาบา อยู่ที่ไหน
เพื่อคณะเราจะได้ไม่เสียเวลาไปสืบหาอีก เมื่อคุณ
นวลจันทร์บอกเช่นนั้น ก็เป็นที่พอใจของอาจารย์พร

สมเด็จพระนเรศวรมหาราชเสด็จมารับสั่ง

กำหนดวันเดินทาง

สำหรับข้าพเจ้าได้กล่าวชักชวนทั้งท่านนายพล และคุณหญิงให้ร่วมเดินทางไปกับคณะเราด้วย เพราะอย่างน้อยท่านก็เคยเดินทางไปและได้พบกับท่านไส บาบามาแล้ว ซึ่งท่านนายพลและคุณหญิงก็บอกว่ายังไม่แน่นัก เพราะท่านมีภารกิจมาก แต่ก็อยากจะทราบว่าคุณจะกำหนดแน่นอนเมื่อไร ถ้าว่างตอนนั้นอาจจะเดินทางไปด้วย

รอคุณนवलจันทร์อยู่หลายวันก็ไม่ได้ข่าวคราว ข้าพเจ้าใช้โทรศัพท์ติดต่อสอบถามจนเกิดความรู้สึกว่า อีกฝ่ายจะเกิดความรำคาญ เพราะคุณนवलจันทร์ก็บอกว่าได้เทเลเล็กซ์ติดต่อไปทางเอเยนต์ที่อินเดียแล้ว ก็ไม่มีคำตอบที่แน่นอน เพราะทางอินเดียเขาก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า ท่านไส บาบามา อยู่ที่ไหน และอีกประการหนึ่ง ค่าใช้จ่ายก็คำนวณไม่ถูก จากกรุงเทพฯ ถึงบังกาสอร์ ไม่มีปัญหา แต่เมื่อถึงบังกาสอร์แล้วจะไปหาท่านไส บาบานั้น เป็นเรื่องที่คุณคำนวณอะไรไม่ได้เลย แต่อย่างไรก็ตาม

การไปควรจะไปเป็นกรู๊ปสัก ๑๖-๑๗ คน เพราะ
ค่าใช้จ่ายเวลาซื้อตั๋วเครื่องบิน ค่าโรงแรมที่พัก
ค่าอาหารจะได้ถูกสตาจค์หน่อย ดีกว่าไปคนสองคน
ข้าพเจ้าได้เล่าให้อาจารย์พรพิง อาจารย์พรบอกว่า
ถ้าแบบนี้ละก็ เราจะชวนใครไปด้วยได้อย่างไร เพราะไม่มี
อะไรแน่นอน ข้าพเจ้าจึงได้เข้าสมาธิกราบเรียนถาม
พ่อฤาษีอีกว่า เกิดปัญหาเช่นนี้ขึ้นแล้วเราควรจะ
ตัดสินใจอย่างไร พ่อฤาษีได้แต่มองอย่างเห็นใจแต่ก็
ไม่ได้ตอบคำถามให้คลายความกังวล จนเย็นขณะที่
คณะเรากำลังสวดมนต์นั่งสมาธิและกล่าววว่า พุทฺธิ สรณั
คจฺฉามิ อยู่ที่ห้องสมาธิ สำนักคั่นคว่าทางวิญญูณ
องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชได้เสด็จมาและรับสั่งว่า
“ให้เริ่มออกเดินทางไปกราบนมัสการองค์ภควัน ศรีสัตยา
ไส บาบา ณ ประคันตินิลยัม ปุตตปารตี ประเทศอินเดีย
ในวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๒๔ อย่าได้ชักช้าให้เวลา
ล่วงเลยไปถึงสิ้นปี” ข้าพเจ้าจึงได้บอกอาจารย์พร และ
ได้โทรศัพท์ติดต่อไปทางคุณนวลจันทร์อีก

เมื่อทราบวันกำหนดแน่นอนเช่นนั้น คุณนวนลจันทร์ ได้บอกมาอย่างกังวลใจว่า “ขอให้เรียนให้อาจารย์พรทราบด้วยว่า ในการเดินทางครั้งนี้อาจจะไม่ได้ได้รับความสะดวกเท่าที่ควร เพราะที่นวลก็ยังไม่เคยเดินทางไปเลยเช่นกัน ขาดตกบกพร่องอย่างไรก็ต้องขออภัย และค่าใช้จ่ายประมาณคร่าว ๆ ก็คงราว ๑๕,๐๐๐ บาท อย่างสิ้นหนะการไปครั้งนี้ อาจารย์พรเป็นหัวหน้าคณะที่นวลเป็นเพียงลูกน้อง เป็นเพียงคนจัดการแบ่งเบาภาระของอาจารย์ ค่าใช้จ่ายก็หารกัน คุณศรีเพ็ญต้องบอกคณะที่ไปด้วยกันให้เข้าใจประเดี๋ยวเขาจะมาหาว่า อาจารย์กับที่นวลสมคบกัน” ข้าพเจ้าได้บอกคุณนวนลจันทร์ไปว่า “ที่นวลอย่างกังวลใจเลย ทุกคนที่จะร่วมไปด้วยจะต้องเข้าใจกัน ที่นวลช่วยจัดการเรื่องราวต่าง ๆ ให้ ก็เท่ากับรับภาระของทุกคนไปแล้ว” แม้กระนั้นน้ำเสียงของคุณนวนลจันทร์ก็ยังไม่คลายกังวลอยู่ดี เพราะเป็นสถานที่ ๆ คุณนวนลจันทร์ยังไม่เคยไป และท่านไส บาบ่า เป็นใครก็ไม่รู้ รู้จักก็เพียงแต่อ่านจากหนังสือที่แปลมานิดหน่อยเท่านั้น ถ้าไม่เกรงใจและเคย

เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์พรมาจริง ๆ ละก็ คุณนวนลจันทร์ จะต้องปฏิเสธการจัดการครั้งนี้อย่างแน่นอน ข้าพเจ้าได้บอกคุณนวนลจันทร์ไปว่า ข้าพเจ้ามีความกระหายอยากที่จะไปให้เห็นท่านไส บาบามาก ส่วนเมื่อไปแล้วจะได้พบหรือได้เห็นหรือได้สนทนาด้วยหรือไม่นั้น เป็นประเด็นหลัง อย่างน้อยก็ไปเพื่อเป็นเชื้อวิบากไว้สำหรับอนาคตของการเดินทางในสังสารวัฏนี้ เมื่อมีใครเขามอบอกกล่าวว่ามีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นแล้วที่นั่นที่นี่ เราจะได้ตื่นตื่นไปหาเพื่อจะได้พบหนทางหลุดพ้นบ้าง ถึงแม้ท่านไส บาบา จะไม่ใช่พระพุทธเจ้า แต่ก็ยังเป็นบุคคลที่น่าจะลองไปให้เห็นสักครั้ง กับทั้งย้ำอีกว่า คณะเราอยากจะได้พบและรู้จัก กับนายไฮวาร์ด เมอร์เฟธ ผู้เขียนหนังสือที่เราแปลนี้และไอริสภรรยาของเขา ซึ่งเราได้เคยเขียนจดหมายติดต่อกับเขาไว้แล้ว เขาบอกว่าเขาจะมาอยู่ที่ประศันตินิถยัมตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๒๔ ถึง กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ มาเป็นเวลา ๕ เดือน และเราได้บอกเขาไว้ว่า บางทีเราจะได้มาพบกับเขาที่ประศันตินิถยัมด้วย คุณนวนลจันทร์จึงบอกว่า “ถ้าอย่างนั้น ไปก็ไป”

จากวันที่รู้กำหนดแน่นอนแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ชักชวนคนที่ไปมาหาสู่อยู่เสมอว่าใครจะไปได้บ้าง เพราะไม่มีเวลาเตรียมตัวอะไรเลย จะบอกแก่สมาชิกที่สั่งไว้ว่าจะไปเมื่อไรก็ขอให้บอกด้วยนั้นก็ไมทัน เนื่องจากเวลากระชั้นชิดมาก และสำหรับคนที่ร่วมไปด้วยนี้ทั้งอาจารย์พรและข้าพเจ้าได้บอกไว้ล่วงหน้าว่า การไปครั้งนี้เป็นการเสี่ยงนะ ไม่มีคความแน่นอนว่าจะได้พบหรือแม้แต่ได้เห็นท่านไส บาบา หรือไม่ เพราะไม่มีใครทราบเลยว่าท่านอยู่ที่ไหน จะอยู่ที่ไวท์ฟิลด์ หรือประคันตินิลยัม หรือ ปุตตปารตี และแม้แต่ไวท์ฟิลด์ หรือ ปุตตปารตี หรือ ประคันตินิลยัม จะอยู่ที่ไหน ห่างจากบังกาลอร์ไปอีกสักเท่าไรก็ไม่ทราบ เพราะชื่อเหล่านี้ก็ทราบแต่จากหนังสือเท่านั้น ที่พอจะรู้บ้างก็เพียงจากท่านนายพลและคุณหญิงว่า ประคันตินิลยัม ปุตตปารตีนั้นอยู่ห่างจากบังกาลอร์ไปไกลโขทีเดียว ระยะทางทुरกันดาร ราวเกือบ ๒๐๐ กิโลเมตร เมื่อถึงโรงแรมที่เมืองบังกาลอร์แล้วก็พอจะหาเช่าแท็กซี่ไปได้ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าพอจะเบาใจและสบายใจบ้าง เพราะท่านนายพลและ

คุณหญิงตกลงใจว่าจะร่วมเดินทางไปกับคณะเราด้วย และอีกประการหนึ่งท่านได้บอกว่า การไปเฝ้าท่านไส บาบานั้น ต้องแต่งตัวให้เรียบร้อย ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ส่วนมากจะแต่งตัวแบบชาวอินเดียนั้น โดยเฉพาะผู้หญิงต้องแต่งตัวด้วยผ้าสำหรับ เพราะปกคลุมร่างกาย มิติดชิด จึงเป็นการสนุกและไกลาหลนิตหน่อย แต่อย่างไรก็ตาม ทุกคนที่ตัดสินใจร่วมเดินทางไปด้วยก็บอกว่า ไม่เป็นไรขอได้เป็นผู้ติดตามอาจารย์พรกัแล้วกัน ซึ่งทำให้อาจารย์พรสบายใจขึ้นมาก

สำหรับข้าพเจ้าเองเมื่อจัดการทุกอย่างลงตัวดีแล้ว แทนที่จะเบาใจหรือสบายใจ ทำไมนะ ในจิตใจจึงหนักอึ้ง เสียนี้กระไรราวกับมีอะไรมากดทับ มีความกังวลใจอยู่ ลึก ๆ โดยหาสาเหตุไม่ได้ ไม่ทราบว่าตัวเองกังวลใจในเรื่องอะไร พยายามเข้าสมาธิกราบเรียนให้พ่อฤาษีทราบ และอธิษฐานจิตถึงท่านไส บาบาวว่า คณะเราจากประเทศไทยจะเดินทางมากราบนี้อมนัมัสการท่าน ขอท่านจงเปิดทางและรับความเคารพจากคณะเราด้วยเถิด และขอมวลเหล่าเทพเจ้าโอบปาติกะผู้ที่มีทิพญาณได้

รับทราบและส่งข่าวนี้ไปกราบน้อมนมัสการองค์ภควัน
ด้วยเถิด อธิษฐานบอกไปทั้งๆที่รู้ตัวดีว่า ไม่มีความสามารถ
ในอันที่จะส่งกระแสความคิดไปให้ท่านรับรู้ได้

อุปสรรคก่อนเดินทาง

เหลือเวลาอีกราว ๖ วันจะถึงวันที่ ๑๔ ธันวาคม
๒๕๒๔ ในตอนเช้าราว ๘ นาฬิกาเศษ ข้าพเจ้าได้รับ
โทรศัพท์จากท่านนายพลและคุณหญิง พุดบอกมาอย่าง
เกรงใจว่า เกิดการขัดข้องทางเทคนิคบางประการ ท่าน
มีอาจจะเดินทางร่วมไปกับคณะเราได้ ข้าพเจ้าใจหายวาบ
รู้สึกมือเท้าอ่อน เพราะอันที่จริงข้าพเจ้าตั้งความหวังเอา
ไว้มาก และเกิดความอบอุ่นใจอยู่ตลอดเวลาว่า เมื่อมี
ท่านนายพลกับคุณหญิงไปด้วย การเดินทางของเราก็คง
ไม่ต้องคลำมากนัก และมีความหวังว่าอาจจะได้พบท่าน
ไส บาบ่าบ้าง เพราะถึงอย่างไรทั้งสองท่านก็เคยได้พบ
มาแล้ว และท่านไส บาบ่าก็เคยให้ความสนนิมสนมมาก
รวมทั้งท่านทั้งสองมีความคุ้นเคยกับ มร. เอ็น กัสตุรี
เลขานุการของท่านไส บาบ่าดี แต่แม้กระนั้นข้าพเจ้าก็
บอกกับท่านนายพลและคุณหญิงว่า “ไม่เป็นไร ในเมื่อ

ท่านมีความจำเป็นเกิดขึ้นโดยกระทันหันเช่นนี้ ก็เป็นเหตุสุดวิสัย ขอเอาไว้โอกาสหน้าคงจะมีโอกาสได้รับความกรุณาจากท่านทั้งสองเป็นอย่างดี” ซึ่งท่านทั้งสองก็เสียใจมากที่ร่วมเดินทางไปกับคณะเราไม่ได้ แต่ก็บอกว่า จะพยายามช่วยสวดมนต์ภาวนาอธิษฐาน ให้คณะเราได้มีโอกาสพบกับท่านไส บาบา ข้าพเจ้าได้บอกให้อาจารย์พรทราบ และถามอาจารย์พรว่า เมื่อท่านนายพลกับคุณหญิงไม่ร่วมเดินทางไปด้วยเช่นนี้ คณะเราจะระงับการเดินทางก่อนดีไหม อาจารย์พรบอกให้ข้าพเจ้าเข้าสมาธิกราบเรียนถามพ่อฤๅษีดู พ่อฤๅษีตอบว่า “ขอให้มึสติ คิดทบทวนดูซิว่า ใครเป็นผู้กำหนดการเดินทาง ใครเป็นผู้นำ...” ดังนั้นการเดินทางจึงยังคงอยู่ในหมายกำหนดเดิม

และแล้วยิ่งใกล้วันเดินทางก็เกิดปัญหาอีกจนได้ คือกำหนดการของคณะเรา อยู่ในช่วงวันจันทร์ที่ ๑๔ ธันวาคม ถึงวันจันทร์ที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๒๔ ระยะเวลาช่วงนี้สำหรับบุคคลที่ติดตามไปด้วย ซึ่งส่วนมากก็ทำงานกันทั้งนั้น จะต้องลาหยุดงานไป

อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญมากในขณะ
ก็มีความกระหายอยากที่จะไปได้เห็น ไปศึกษาบุคคลที่
กล่าวถึงในผลงานแปลของตนเอง และยินดีที่จะไปกับ
คณะเรา แต่ในครั้งนี่ไม่เต็มใจเลย เพราะเกิดมีความ
จำเป็นไม่ต้องการจะขาดการสอน เพราะโดยปกติ
อาจารย์ศิริเป็นบุคคลผู้มีความรับผิดชอบในการงานสูง
เป็นบุคคลที่หาได้ยากในวงงานทั่ว ๆ ไป ไม่ว่างงานอะไรก็
ตาม ถ้าอาจารย์ศิริลงว่าได้รับปากทำแล้ว จะทำให้ดีที่สุด
มิให้ขาดตกบกพร่อง ดังนั้นจึงเป็นความไม่สบายใจของ
อาจารย์ศิริเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องลางานที่รับผิดชอบอยู่
ที่มหาวิทยาลัยราชวิทยาลัยถึง ๒ วัน เพราะโดยธรรมดาแล้ว
อาจารย์ศิริไม่เคยลาเลย ข้าพเจ้าก็ได้แต่ขอรับรองและ
อ้อนวอน ทั้งนี้เพราะในการไปกราบนมัสการท่านไส บาบา
ครั้งนี้ อาจารย์ศิริเป็นผู้แปลหนังสือและบางทีก็อาจจะ
ได้พบนายเมอร์เฟ็ต ผู้เขียนหนังสือภาษาอังกฤษด้วย
เพราะได้เขียนจดหมายติดต่อกันไว้แล้ว อีกประการหนึ่ง
ทั้งอาจารย์พรและข้าพเจ้า ภาษาอังกฤษยังใช้การไม่ได้เลย
ต้องอาศัยอาจารย์ศิริมาก อาจารย์ศิริบอกว่า ถ้ากลับ

วันอาทิตย์ที่ ๒๐ ธันวาคมละก็ผมพอจะไปได้ เพราะ
เกรงใจที่ทำงานเขาเหลือเกิน ขอลาเพียงแต่วันเดียว
เถอะ ข้าพเจ้าจึงได้ติดต่อไปทางคุณนวลจันทร์ ซึ่งทาง
คุณนวลจันทร์ก็ให้ความร่วมมือดีมาก ทั้ง ๆ ที่ติดต่อไป
ทั้งทางสายการบิน โรงแรมที่พักเรียบร้อยแล้ว
ก็พยายามแก้ไขให้ โดยบอกว่าจะพยายามจัดให้
อาจารย์ศิริ กลับมาถึงกรุงเทพฯ ในวันอาทิตย์ โดย
อาจารย์ศิริจะกลับมาก่อนคนเดียวได้หรือไม่เพราะเวลา
กระชั้นชิด อะไรก็ติดต่อไปทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว
การแก้ไขทั้งกรุปคงจะลำบาก

พอข้าพเจ้าบอกให้อาจารย์ศิริทราบ อาจารย์ศิริ
กลับตอบมาว่า ขอคิดดูก่อน..ไม่นานนักก็ตอบมาทาง
โทรศัพท์ว่า “ผมตัดสินใจแล้วว่าไม่ไป ผมจะกลับมาได้
อย่างไรคนเดียว” ข้าพเจ้าจึงได้เล่าถึงปัญหาทั้งหมดให้
อาจารย์พร อาจารย์พรบอกว่าให้โทรศัพท์ไปบอก
อาจารย์ศิริใหม่ว่า ในวันอาทิตย์นั้นอาจารย์ศิริจะไม่ได้
กลับคนเดียวจะต้องมีคนกลับมาด้วยแน่นอน คือถ้าไม่ใช่
คุณนวลจันทร์ ก็ต้องเป็นอาจารย์พรเอง คุณพ่อผิวซึ่ง

ทราบเรื่องราวทั้งหมด จึงบอกข้าพเจ้าว่า “ให้อาจารย์พรและพี่น้องลไปกับกรูไปส่วนใหญ่เถิด พี่จะกลับมาพร้อมกับอาจารย์ศิริเอง” ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้โทรศัพท์ไปบอกคุณนวลจันทร์ตามนี้ ซึ่งเรื่องราวทั้งหมดนี้สิ้นสุดตกลงกันวันศุกร์ที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๒๕ ตอนเช้า

แล้วอาจารย์พร คุณผ่องผิวและข้าพเจ้าก็เดินทางไปศูนย์พัฒนาศาสนา แคมป์สน ก่อนจะออกเดินทางไปแคมป์สน ไม่ทราบว่าอาจารย์พรจะคิดอะไรอยู่ในใจ ได้ถามอาจารย์ศิริว่า “ถ้าเกิดเมื่อไปถึงประคันทินิลย์ม แล้วโชคดีได้พบท่านไส บาบา แล้วท่านไส บาบาบอกว่าอย่าเพิ่งกลับกรุงเทพฯ เลย ให้อยู่ต่อไปอีกหน่อย ละก็อาจารย์ศิริจะว่าอย่างไร เพราะเป็นของแน่ที่ว่าวันอาทิตย์ที่ ๒๐ ธันวาคมไม่ได้กลับ” ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบอีกเหมือนกันว่า อาจารย์ศิริจะคิดอย่างไร แต่ก็ได้ยินตอบคำถามของอาจารย์พรออกมาทันทีว่า “ก็ต้องอยู่ซิ ในเมื่อเป็นความต้องการขององค์ภควัน” ทุกคนเมื่อได้ยินเช่นนั้นต่างก็หัวเราะให้ร้องขึ้นพร้อมกันโดยมิได้นัดหมายด้วยความสบายใจ ช่างเป็นที่น่าแปลกประหลาด

ที่ความรู้สึกหนัก ๆ ของข้าพเจ้า และความกังวลที่มีอยู่
ลึก ๆ นั้น หายไปราวกับปลิดทิ้ง ยังคงไว้แต่ความรู้สึก
สบายใจร่าเริง ทุกสิ่งรอบข้างดูแจ่มใสปลอดโปร่งรู้สึก
ถึงความอบอุ่นราวกับกำลังอยู่ในสายตาของพ่อแม่ ที่มี
ความรักและความห่วงใยต่อเราอย่างเปี่ยมล้น

ขณะที่นั่งรถจากกรุงเทพฯ ไปพระเจดีย์อิสราภาพ
อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ศูนย์พัฒนาศาสนา
แคมป์สน ทั้งคุณพ่อผิวและข้าพเจ้าต่างบอกซึ่งกันและ
กันว่า เราต้องช่วยกันอธิษฐานถึงองค์สมเด็จพระ-
นเรศวรมหาราช พระผู้ทรงเป็นประทีปในดวงใจที่กำลัง
จะนำพาเราไปพบท่านองค์ภาควัน ๆ ขอให้องค์ภาควัน
จัดสรรให้คณะเราไปได้ด้วยกันได้กลับด้วยกัน อย่าให้
ต้องแยกกันกลับเลยนะ

ข้างเป็นที่นำมหัทศจรรย์ ราวกับอาจารย์ศิริจะ
ล่วงรู้ถึงปัญหาของข้าพเจ้าและคุณพ่อผิว เพราะในคืน
วันอาทิตย์ที่ข้าพเจ้ากลับจากแคมป์สน มาถึงกรุงเทพฯ ๗
ราว ๓ หุ่่มเศษ อาจารย์ศิริได้โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้า
บอกว่า “ผมตัดสินใจใหม่แล้วละ เรากลับด้วยกันดีกว่า

เอาตามส่วนใหญ่ ผมเสียสละลางานอีก 1 วัน จะแก้ไขอะไรบอกคุณนวลจันทร์ทันไหม เพราะพรุ่งนี้ก็เป็นวันเดินทางแล้ว” ข้าพเจ้าดีใจจนรู้สึกรู้สีกตัวแทบจะลอยตอบอาจารย์ศิริไปว่า “คงจะบอกแก้ไขทัน กราบขอบพระคุณอาจารย์มากค่ะ”

วันออกเดินทาง

ตั้งแต่เช้าตรู่วันจันทร์ที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๒๔ ซึ่งเป็นวันเดินทางแต่เป็นในตอนเย็นนั้น ข้าพเจ้าได้โทรศัพท์บอกคุณนวลจันทร์เพื่อการแก้ไข... ถึงแม้จะทำให้เกิดความยุ่ง ๆ นิดหน่อย แต่ทุกอย่างก็เรียบร้อยลงได้ในวินาทีสุดท้ายนั่นเอง

บุคคลที่ร่วมในการเดินทางไปกราบนมัสการองค์ ภาควิน ศรีสัทยา ไส บาบา ครั้งแรกนี้มี อาจารย์พรรัตน์สุวรรณ เป็นหัวหน้าคณะ อาจารย์ศิริ พุทศคุกร์ ผู้แปลหนังสือไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ คุณนวลจันทร์ เพียรธรรม กรรมการผู้จัดการบริษัท เอ็น ซี ทัวร์ แทร-เวิร์ลเซอร์วิส ผู้รับภาระจัดการทุกอย่างในการเดินทางม.ล. อภรณ์รัตน์ เสือวรรณศรี คุณโสมนัส อิมอารีย์

คุณเตียงศิริ แซ่ลี คุณบุบผา จุลวงศ์ คุณมาลัย วิจารณ์-
 ปรีชา คุณนัยนา ลีลาเวชชบุตร คุณชลิกา แซ่แต้
 คุณลำอางค์ ยิ้มศิริ คุณบุบผา วรรณรักษ์ คุณน้ำทิพย์
 อยู่วิทยา คุณสุภาณี หงษ์เงิน คุณกิตติ รัตนศรีวิจิตร
 คุณวรรณิ อากาศฤกษ์ คุณผ่องพิว พัฒนประภาพันธุ์
 และข้าพเจ้า ศรีเพ็ญ จตุหะศรี รวม ๑๘ คน

กรุงเทพฯ-โคลัมโบ (ศรีลังกา)

การเดินทางไปกราบนมัสการองค์ภควัน ศรีสัตยา
 ไส บาบา ในครั้งแรกนี้คณะเราตัดสินใจเดินทางโดยสาย
 การบินแอร์ลังกา ทั้งนี้ก็เป็นเพราะว่าเราต้องเดินทาง
 อย่างประหยัด และอีกประการหนึ่งศรีลังกาเป็น
 ประเทศที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งมีความมั่นคงในทาง
 พระพุทธศาสนา เป็นที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้วของ
 พระพุทธองค์ กับทั้งท่านอนาคาริกธรรมปาละผู้ซึ่งทำ
 การต่อสู้และฟื้นฟูสังฆนิยสถานในประเทศอินเดีย ให้
 เราชาวพุทธศาสนิกชนและชาวโลกได้รู้จักและได้
 เดินทางไปกราบนมัสการนั้นก็ป็นชาวศรีลังกา ดังนั้น
 อาจารย์พร จึงตัดสินใจใช้เส้นทางที่จะได้เห็นและรู้จัก

ศรีลังกาที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้ว อย่างน้อยก็เพื่อความ
เป็นสิริมงคลที่ได้ผ่านเส้นทางตามรอยบาท
พระศาสดา

๑๕.๐๐ น. ของวันจันทร์ที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๒๔
อาจารย์พรได้นำคณะเราสวดมนต์ กล่าวคำว่า พุทฺธั
สรณั คจฺฉามิ...๑๐๘ ครั้ง เพื่อความปลอดภัยและเป็น
สิริมงคลของทุกคนก่อนออกเดินทาง จากนั้นจึงได้พา
กันมาที่สนามบินดอนเมือง

๑๗.๔๐ น. เมื่อเครื่องบินแอร์ลังกาเริ่มวิ่งออก
จากรันเวย์ เสียงฮือฮิงของเครื่องยนต์ เสียงผู้คนทำให้
เกิดความรู้สึกปั่นป่วน เมื่อเครื่องบินทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า
ข้าพเจ้าต้องหลับตาลง ภาวนาในใจอยู่แต่กับคำว่า พุทฺธั
สรณั คจฺฉามิ....และพยายามเข้าสมาธิ ได้พบสมเด็จพระ
พระนเรศวรมหาราช พระองค์รับสั่งเตือนขึ้นว่า อย่าลืม
จงอธิษฐานจิตบอกกล่าวแก่เทพเจ้ามवलเหล่าโอบปาติกะ
ผู้รักษาแผ่นดินว่า ในคณะทั้งหมดมีใครบ้าง กำลังจะ
เดินทางไปที่ไหน เพื่อความมุ่งหมายในสิ่งใด จงสวด
พุทธมนต์สร้างพลังจิตแผ่เมตตาธรรมไมตรีกับบรรดา

มวลงเหล่าอากาศเทวดา ข้าพเจ้าได้บอกแก่อาจารย์พร และคณะให้สวดมนต์ เพราะเวลาขณะนั้น ๑๘ นาฬิกา เศษแล้ว ซึ่งเป็นเวลาที่จะต้องสวดมนต์เป็นประจำวัน ปกติ เมื่ออยู่ที่สำนักฯ

มืดแล้วเมื่อคณะเราถึงโรงแรมที่พักในโคลัมโบ เมืองหลวงของศรีลังกาประมาณทุ่มเศษ ตามเวลาของ ท้องถิ่น ซึ่งตรงกับเวลาในประเทศไทยราว ๓ ทุ่ม จึง ไม่ได้เห็นเลยว่าบ้านเมืองเป็นอย่างไร คือนั้นหลังจาก สวดมนต์นั่งสมาธินิดหน่อย และอธิษฐานจิตบอกกล่าว แก่เจ้าของสถานที่เพื่อขอพักพิงสัก ๑ คืน แล้วก็ จะเดินทางต่อไปเพื่อกราบนมัสการองค์ภควัน ในที่สุดก็ ม่อยกลับไป

เห็นนิมิตปรากฏการณ์พระเขี้ยวแก้ว

ในความหลับนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าได้ไปเดิน ปะปนอยู่กับกลุ่มผู้คนมากมาย ล้วนแต่เป็นผู้ชายทั้งสิ้น เนื้อตัวดำสนิทแต่สดใสสะอาด นุ่งผ้าโจงกระเบนสีขาว แบบแขกไม่สวมเสื้อ แต่ทุกคนสวมพวงมาลัยซึ่งทำด้วย ดอกดาวเรืองสีเหลือง ทุบศิระชะด้วยลูกมะพร้าว ซึ่ง

ตกแต่งสวยงาม เดินไปตามหาดทรายขาวสะอาด ไม่นานก็เดินมาถึงชบวนแห่ซึ่งมีช้างประดับประดาตกแต่งด้วยผ้าแพรพรรณสีต่าง ๆ ซึ่งปักด้วยเพชรพลอยสวยงามมากจนแทบจะมองไม่เห็นตัวช้าง ข้าพเจ้ากำลังนึกอยู่ว่า บนหลังช้างนั้นมีอะไรนะจึงสว่างสดใสจนแทบตาหันไปมองคนซึ่งเดินอยู่ข้างตัว กำลังจะเอ่ยถามก็พอดีได้ยินเสียงช้างนั้นร้องขึ้น ข้าพเจ้าตกใจตื่นจึงรู้ว่าตัวเองฝันไป นึกในใจว่า ‘สาธุ’ คงจะเป็นนิมิตของพระเขี้ยวแก้วมาอวยพรให้คณะเรากระมัง ตื่นเช้าขึ้นมาต่างคนต่างรีบจัดทำธุระส่วนตัว เพราะคณะเราจะต้องออกเดินทางต่อไปอีกเพื่อให้ถึงจุดหมายปลายทาง ข้าพเจ้าจึงไม่มีเวลาเล่าความฝันให้ใครได้รับฟัง นอกจากพ่อฤาษี ซึ่งพ่อก็ได้แต่ยิ้มและกล่าวว่า “ศุภมงคลนิมิต”

โคลัมโบ มัทราส - บังกาลอร์ (อินเดีย)

๐๙.๓๐ น. ของวันอังคารที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๔ ที่สนามบินโคลัมโบ หลังจากตรวจเช็คคของเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คุณนวลจันทร์ก็ได้แจกตั๋วที่นั่งบนเครื่องบินซึ่งใครจะได้ที่นั่งเบอร์อะไรก็แล้วแต่เลือกไม่ได้

เพราะเครื่องบินเที่ยวนี้จากโคลัมโบถึงมัทราสแน่นมาก ข้าพเจ้าได้เบอร์ที่นั่ง ๑๘ A ข้าพเจ้านึกในใจว่าคณะเรามากัน ๑๘ คน ตัวเองได้เลขที่นั่ง ๑๘ A คงจะดี พอขึ้นไปบนเครื่องบินปรากฏว่าเก้าอี้ที่นั่งแถว ๑๘ เป็นแถวสุดท้ายหลังสุดเลขที่เดียว คืออยู่นิดหน่อยคือเป็นที่นั่งริมหน้าต่าง ต่างคนต่างแยกย้ายกันนั่งเพราะเลขที่นั่งไม่ได้รวมกลุ่มกัน โชคดีอีกนิดหน่อยอาจารย์ศิริได้เบอร์ ที่นั่ง ๑๘ B ติดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพยายามมองหาคณะ แต่ก็ไม่เห็นใคร อาจารย์พรก็ไม่ทราบว่าได้เลขที่นั่งเบอร์อะไร ก็เลยคิดว่าช่างเถอะ เพราะถึงอย่างไรก็อยู่ในเครื่องบินลำเดียวกัน ตอนลงก็คงจะได้พบกันเอง

เมื่อเครื่องบินเริ่มเคลื่อนที่และเห็นบินขึ้นสู่ท้องฟ้า เพราะความที่ที่นั่งแถวสุดท้าย เสียงเครื่องยนต์จึงรู้สึกดังมาก พุดอะไรกันแทบจะไม่ได้ยิน อาจารย์ศิริก็ได้แต่หลับตาบอกว่าหุ้อื้อ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่มสวดมนต์ทำวัตรเช้าแต่ตามลำพัง ไม่ได้หลับตาเพราะนั่งริมหน้าต่าง จึงมองชมวิวข้างนอกไปพลาง มองเห็นเกาะลังกาเบ็องล่างที่เพิ่งจากมาสวยงามเป็นสีเขียวเข้ม เห็นส่วนที่เป็น

บ้านเมือง เป็นทุ่งนา เป็นสวน เป็นภูเขา มีแม่น้ำเป็นสาย
 คดเคี้ยวไหลลงสู่ทะเล บางแห่งก็เป็นบึงเป็นทะเลสาบกว้าง
 ริมขอบเกาะเป็นหาดทรายสีน้ำตาลอ่อน มีฟองคลื่น
 สีขาวของน้ำทะเลสีน้ำเงินเข้มแนบติดอยู่โดยรอบเป็น
 เส้นตัดสวยงามอย่างบอกไม่ถูก ในวันนั้นเป็นวันที่มี
 ทัศนวิสัยดีมาก ดังนั้นแม้จะบินขึ้นจนสูงลิบแล้วก็ยังคง
 มองเห็นเกาะสีเขียวอยู่ระหว่างวงล้อมของทะเลสีน้ำเงิน
 เข้มได้อย่างชัดเจน มีบ้างบางครั้งที่มีเมฆสีขาวลอยบาง ๆ
 กั้นไว้ จึงมองเห็นเกาะลังกาแต่เพียงกลางเลือน และอีก
 ประการหนึ่งคงจะบินมาได้ไกลโขแล้ว

เห็นปรากฏการณ์รัศมีสีรุ้งบนก้อนเมฆ

ขณะที่ข้าพเจ้าสวมดมณฑลมาถึงบทมงคลสูตร
 สายตาก็ยังคงมองออกไปทางนอกหน้าต่าง ดูเมฆไป
 พลาจ ๆ เครื่องบินบินผ่านเมฆบางบ้าง หนาบ้าง
 ข้าพเจ้าทอดสายตาไปประมาณ ๔๕ องศา พลันก็
 มองเห็นเมฆที่ลอยอยู่เบื้องหน้านั้น ปรากฏเป็นรัศมี
 สีต่าง ๆ วิบวับเสมือนหนึ่งเวลาเรามองเห็นทรงกลมครอบ

นอกของดวงอาทิตย์ เครื่องบินยังคงบินอยู่ตลอดเวลา
เมื่อมองเห็นเมฆหนารังสีสีต่าง ๆ ก็จะมีขึ้น ข้าพเจ้า
มองดูอย่างเพลิดเพลินคิดในใจว่า เมฆเวลาสะท้อนรับ
แสงอาทิตย์นี้สวยงามจริง ๆ เป็นสีวิบวับสีต่าง ๆ รวากับรุ้ง
กินน้ำ พอดีสวดมนต์จบ แล้วก็กล่าวคำว่า พุทฺธิ สรณํ
คจฺฉามิ...๑๐๘ ครั้ง แม่เมตตา...ตลอดเวลาเช่นนี้ก็ได้
ละลายตาจากเมฆสวยๆ ข้างนอกหน้าต่างเครื่องบินเลย
สะกิดบอกอาจารย์ศิริ ซึ่งยังคงหลับตาอยู่ว่า “อาจารย์
ดูเมฆสี สวยจังเลย สีอย่างกับสายรุ้งแน่ะ” อาจารย์ศิริ
ลืมตาขึ้นมาคิดหนึ่ง แล้วก็บอกอีกว่า “หุฮือ รุ้งสีมี
ศิระชะ” ข้าพเจ้าจึงหยิบทอพีให้อาจารย์ศิริ ๑ อัน ให้อม
เพื่อจะได้ค่อยยังชั่ว แล้วก็มองออกไปนอกหน้าต่างอีก

คราวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นรุ้งกินน้ำชัดเจนบนเมฆ
หนานั้น รังสีสีต่างๆ ผสมกลมกลืนกันระยิบระยับติดต่อกัน
เป็นวงกลมเลขที่เดียว แสงรุ้งนี้ขนานกับพื้น โลก ไม่ได้ตั้ง
โค้งขึ้นไปเหมือนกับรุ้งกินน้ำที่เคยเห็นทั่ว ๆ ไปในเวลา
เย็นอยู่บนพื้นแผ่นดิน ข้าพเจ้าหันกลับมาเขย่าแขน
อาจารย์ศิริอย่างดีใจว่า “อาจารย์ดูซิ รุ้งสวยงามเลย”

ก็พอดีแฮร์ไฮสเตสยกอาหารมาเสิร์ฟ อาจารย์ศิริจึงล้ม
 ตาขึ้น และชะเง้อมองคุณิดหนึ่ง คงจะติดเข็มขัดที่นั่นจึง
 ชะงักมาได้ไม่มากนัก แล้วก็บอกว่า “ไม่เห็นหรอก” ว่า
 แล้วก็ไม่วุ่นใจอะไรอีกเพราะรู้สึก หูยังคงอื้ออยู่ ข้าพเจ้า
 จึงรับประทานอาหารไปด้วย ดูแสงรุ่งทรงกลดข้างนอก
 ไปด้วยอย่างเปลิดเปล็น เพราะจะบอกให้ใครในคณะเรา
 ดูด้วย ก็ไม่ทราบว่ามีใครนั่งอยู่ที่ไหนกันบ้าง จนเครื่องบิน
 ร่อนลงสู่สนามบินมัทราส ขณะนั้นเวลา ๑๑.๓๕ น.
 (เวลาของอินเดีย)

พอลงจากเครื่องบิน ข้าพเจ้าจึงได้ถามใคร ๆ ใน
 คณะว่า ขณะที่นั่งมาในเครื่องบินนั้น ใครเห็นรุ่งกินน้ำ
 บ้าง...ไม่มีใครเห็นเลย เพราะส่วนมากก็ไม่ได้ที่นั่งริม
 หน้าต่าง ข้าพเจ้านึกในใจว่า สงสัยเราจะประสาทหลอน
 อยู่คนเดียวอีกแล้ว แต่เอ ! ก็เห็นรุ่งกินน้ำจริง ๆ นี้น่า ไม่ได้
 เห็นในนิมิต ไม่ได้เข้าสมาธิ ก็พอดีคุณผ่องผิวเพิ่งจะได้ยินที่
 ข้าพเจ้าพูดคุยและถามว่าใครเห็นรุ่งบ้าง คุณผ่องผิวบอก
 ว่า “พี่ก็เห็น รุ่งกินน้ำสวยงามมากนึกจะเขียนโน้ตส่ง
 บอกให้ใครๆ ในคณะเราดูก็ทำไม่ได้ เสียตายจ้งเลย”

ข้าพเจ้าจึงได้ถอนใจอย่างโล่งอก ที่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเห็นคน
เดียว คงจะเป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติกรรมมัง
ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า คนที่เคยนั่งเครื่องบิน
บ่อย ๆ จะมีใครเคยได้เห็นรุ้งกินน้ำบนเมฆในเวลา
กลางวัน ขณะเมื่อเครื่องบินบินอยู่ในท้องฟ้าเช่นนี้บ้าง

ออกจากสนามบินมัทราส คุณนวลจันทร์ได้นำพา
คณะเราไปรับประทานอาหารกลางวันที่โรงแรมแห่งหนึ่ง
แล้วก็ขึ้นรถได้ชมทุ่งหน้าสู่บังกาลอร์ เวลาขณะนั้น ๑๔
นาฬิกาเศษนิดหน่อย คุณนวลจันทร์บอกว่า เท่าที่ทราบ
จากเอเยนต์ ระยะทางจากมัทราสถึงบังกาลอร์ราว
๓๕๐ กิโลเมตร ใช้เวลารถวิ่งราว ๕-๖ ชั่วโมง ฉะนั้น
กว่าจะถึงบังกาลอร์ก็คงไม่เกิน ๒ ทุ่ม คือ ๒๐ นาฬิกา

ตลอดเวลานับแต่เริ่มลงจากเครื่องบินที่
สนามบินมัทราสนั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเสมือนหนึ่งว่า
ตัวเองได้เข้ามาอยู่ในที่ ๆ มีบรรยากาศซึ่งมีความ
หนาแน่นมากกว่าปกติ คือคล้ายกับว่ารอบ ๆ ตัวมี
หมอกบาง ๆ ลอยมากระทบอยู่ตลอดเวลา คือเหมือน
อย่างกับว่าเรากำลังอยู่ในที่อากาศร้อน แล้วเดินเข้าไป

อยู่ในห้องที่มีเครื่องปรับอากาศฉะนั้น เมื่อไม่ได้พูดคุยกับใคร นั่งอยู่ตามลำพัง หรือนั่งฟังคนอื่นคุยกันก็มักจะได้ยินเสียง ‘โอม’ แผ่วเบาเป็นคลื่น และมีความรู้สึกเบาสบายอย่างบอกไม่ถูก

อันที่จริงจากมัทราสถึงบังกาลอร์อาจจะใช้เส้นทางโดยเครื่องบินก็ได้ แต่เพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายและต้องการจะได้สัมผัสกับชีวิต และภูมิประเทศทางภาคพื้นดิน คณะเราจึงตัดสินใจใช้เส้นทางโดยรถยนต์ ทุกคนดูกระป๋องกระเป๋าร่าเริง เพราะต่างก็มีความรู้สึกว่าจะไม่นานก็จะถึงบังกาลอร์แล้ว และเมื่อถึงที่นั่นก็คงจะได้ทราบว่าจะทำอะไรสักวันอยู่ ณ ที่แห่งใด จะเป็นที่ไหนท์ฟิลด์ หรือประคันทินิลัม หรือปุตตปารตี ขณะเมื่อนั่งมาในรถโค้ช ซึ่งวิ่งไปตามท้องถนนหลวงที่ค่อนข้างจะแคบและไม่ค่อยจะเรียบนัก แม้จะเป็นถนนลาดยางก็ตาม ถ้าใครเคยไปเที่ยวอินเดียมาแล้ว ก็คงจะพอนึกภาพออกว่า ถนนในประเทศอินเดียเป็นอย่างไร แต่ถึงกระนั้นทุกคนก็ไม่ได้รู้สึกถึงความที่ไม่สะดวกสบายนัก จึงต่างชี้ชวนกันให้ดูภูมิประเทศสองข้างทาง ที่เป็นทุ่งนา

บ้าง เป็นภูเขาบ้าง คูบ้านเรือนของชาวอินเดีย และคูชาวพื้นเมืองที่ทำงานอยู่อย่างขะมักเขม้น และเดินกันอยู่ขวัคไขว่ซุลมุน เมื่อรถผ่านเข้าไปในหมู่บ้านรวมทั้งคูวัดเทียมเกวียน ซึ่งที่เขາของวัดเจ้าของตกแต่งอย่างสวยงาม และแขวนกระดิ่งรอบ ๆ เสียงดังกรังกรัง รถวิ่งอยู่นานทีเดียวจนมีดค่า ๒ ทุ่ม-๓ ทุ่ม แล้วก็ยังไม่ถึงคุณนวลจันทร์ก็ยังไม่เคยมาเช่นกัน จึงอธิบายอะไรไม่ได้และก็ไม่รู้เหมือนกันว่า จะต้องใช้เวลาอีกเท่าไรจึงจะถึงที่พักที่บังกาลอร์

แม้จะเหน็ดเหนื่อยและตรากตรำบ้างจากการเดินทาง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้สึกสบาย เสมือนหนึ่งเข้าไปอยู่ในห้องปรับอากาศเช่นเดิม ทั้ง ๆ ที่รถไค้ชที่คณะเราเข้าไปนั้นไม่ใช่รถปรับอากาศ ทุกคนในรถเริ่มเจียบเสียงเมื่อรถผ่านมองเห็นแสงไฟมากมาย แสดงว่าเป็นเมืองใหญ่ คงจะถึงบังกาลอร์แล้ว อ้าว! รถวิ่งผ่านไปอีกแล้ว ในช่วงเวลาเช่นนั้นข้าพเจ้าได้หลับตาลง นึกในใจว่าจะถึงเมื่อไรก็ช่างเถอะแล้วก็ภาวนาในใจว่า พุทฺธิ์ สรรณํ คจฺฉามิ อธิษฐานจิตรำลึกถึงเทพเจ้ามवल

เหล่าโอบปาติกะเจ้าของสถานที่ พรุ่งนี้แล้วขณะที่คณะเราจะไปถึงสถานที่อยู่ขององค์ภควัน แม้จะอยู่ ณ ที่แห่งไหน ก็จะไปติดตามไป ขอองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พ่อฤาษีและเทพเจ้ามवलเหล่าโอบปาติกะเจ้าของสถานที่ จงนำความรำลึกถึงนี้ไปกราบนมัสการล่วงหน้าแทนด้วยเถิด

๒๒.๕๐ น. รถโค้ชได้นำพาคณะเรามาถึงโรงแรมที่พักที่บังกาลอร์ ซึ่งทางโรงแรมเขาคิดว่าคณะเราคงจะเพลวเสียแล้วกระมังเพราะผิดเวลาไปมากเหลือเกิน แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากได้ห้องพักและรับประทานอาหาร แล้วก็ได้ทราบจากคุณนวลจันทร์ว่า พรุ่งนี้คณะเรา ต้องเตรียมตัวแต่เช้าพร้อมทั้งกระเป๋าเดินทางทั้งหมดด้วย จะออกจากโรงแรมที่พักเวลา ๐๗.๐๐น. เพื่อไปที่ปุตตปารตีเพราะได้ทราบจากกรรมการผู้จัดการของโรงแรมที่พักนี้ว่า ท่านไล บาบาขณะนี้พักอยู่ที่ปุตตปารตี ซึ่งอยู่ห่าง จากบังกาลอร์นี้ออกไปอีก ๑๗๐ กิโลเมตร ดังนั้นจะกลับมาพักที่บังกาลอร์ไม่ทันแน่นอน ส่วนจะไปพักกันที่ไหนนั้น ไปหากันข้างหน้าก็

แล้วกัน อะไรจะเกิดขึ้นก็ต้องเผชิญร่วมกัน กรรมการผู้จัดการของโรงแรมซึ่งคณะเราเรียกเขาตามตำแหน่งภาษาอังกฤษง่ายๆว่า “แซร์แมน” นี้เคยเป็นสานุศิษย์ของท่านไส บาบา แต่ก็ยังไม่เคยไปเฝ้าท่านที่ปุดตปารตีเลย เคยไปเฝ้าท่านเฉพาะที่ไวท์ฟิลด์ซึ่งอยู่ห่างจากบังกาลอร์ไปเพียง ๓๒ กิโลเมตรเท่านั้น ดังนั้น บางที่เขาอาจจะเดินทางร่วมไปกับคณะเราด้วย เพราะเขารู้สึกว่ามีความเป็นห่วงคณะเรามาก เกรงว่าจะไปกันไม่ถูกและอาจจะเกิดความยุ่งยากลำบาก เพราะคณะเราเป็นชาวต่างชาติและไม่คุ้นเคยกับอะไรเลย เมื่อได้ฟังดังนั้นทุกคนดีใจมาก อย่างน้อยคณะเราก็ได้พบสานุศิษย์ขององค์ภควันเป็นสายใยเชื่อมโยงที่จะไม่ทำให้เราต้องหลงทาง ข้าพเจ้าหลับตาลงอธิษฐานในใจว่า ขอให้นายแซร์แมนเดินทางไปกับคณะเราเถิด อย่าได้เป็นคำว่า บางที เลยพร้อมกับภาวนาคำว่า พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ และต่อท้ายด้วยคำว่า “โอม” เพื่อให้รับกับบรรยากาศที่สิ้นสะเทือนอยู่รอบกาย

ได้ยินเสียงโอมก็องมาแต่ไกลที่บังกาลอร์

คืนนั้นเมื่อชวนคุณสุภาณี (ແທບຕລອດຣະຍະກາຣ ເດີນທາງຊຶ່ງພັກຕາມໂຮງແຮມ ຂ້າພະເຈົ້າຈະພັກຮ່ວມห้องกับ ກຸນສຸກາຣີເສມອ) ສວດມນຕ໌ກ່າວຄຳວ່າ ພຸທຸຣ໌ ສຣຣ໌ ດຈຸຣຸມາມີ ໑໐໔ ຄັ້ງ ແລ້ວກໍ່ເຂົ້ານອນ ຂ້າພະເຈົ້ານອນທຳສມາຕີ ເພາະດີກມາກແລ້ວ ອຶທິຊູນຈິຕບອກມວລເລ່າເທພເຈົ້າ ໂອປປາຕິກະເຈົ້າຂອງສຸທານທີ່ເພື່ອຂອພັກພິງ ແລະບອກໃຫ້ ທຣາບຕິງຄວາມປຣະສັດຂອງຄຸນະເຣາໃນການເດີນທາງມາ ຄັ້ງນີ້ ພຣັອມທັງຂອພລັງແຫ່ງຄຸນພຣະຄຣີຣັຕນຕຣັຍ ຊຶ່ງໄດ້ ເປັນສິ່ງຈຣຣ໌ໂລງດິງຄຸນະເຣາໃຫ້ເດີນທາງຕາມຣອຍບາທ ພຣະຄາສດາ ໂດຍມີພ່ອຖາຊີ ສມເຕັຈພຣະສັງຊຣາຊຸຊ ສມເຕັຈພຣະພຸຕມາຈາຣຍ໌ (ໂຕ) ອງຄ໌ສມເຕັຈພຣະນເຣຕຣວຣ- ມຫາຣາຊ ພຣະຜູ້ທຣງເປັນປຣະທີ່ປໃນຕວງໃຈ ທີ່ແນະນຳໃຫ້ຢຶດ ມັນແລະກ່າວວ່າ ພຸທຸຣ໌ ສຣຣ໌ ດຈຸຣຸມາມີ ຕລອດຈນມວລເລ່າ ເທພເຈົ້າໂອປປາຕິກະອື່ນ ໆ ອີກ ຈງເປັນສີ່ອສາຍສັມພັນຕ໌ໃຫ້ ຄຸນະເຣາໄດ້ພບອງຄ໌ກດວັນ ຄຣີສັຕຢາ ໄສ ບາບາ ດ້ວຍເຄີດ ຈາກນັ້ນກໍ່ອຶທິຊູນຕິງອງຄ໌ກດວັນ ຂອໃຫ້ທ່ານຈງໄດ້ຮັບທຣາບ ຕິງການເດີນທາງມາຂອງຄຸນະເຣາ

ไม่ทราบว่าคุณพ่อเจ้าเคลิ้มหลับไปตอนไหน มา
รู้สึกตัวชัดเจนตอนได้ยินเสียง “โอม” ก็องมาแต่ไกล
แทรกเสียง “โอม” ซึ่งสั่นสะเทือนอยู่โดยรอบนั้นเข้ามา
ข้าพเจ้าลุกขึ้นนั่งทันที ไม่รู้สึกง่วงเลยเลย เวลาขณะนั้น
๐๕.๐๐ น. พอดี รีบร้องเรียกปลุกคุณสุภาณีทันที บอกว่า
“น้อยน้อย.... ตื่นเถอะให้มาช่วยกันกล่าวคำว่า “โอม”
๙ ครั้ง เพื่อรับกับเสียงที่ข้าพเจ้ากำลังได้ยินอยู่ใน
ขณะนี้” คุณสุภาณีก็รีบลุกขึ้นนั่งบนเตียงทันที
เช่นเดียวกันแล้วเราทั้งสองก็ช่วยกันกล่าวคำว่า “โอม”
๙ ครั้ง จากนั้นจึงได้ไปแปรงฟัน ล้างหน้า รีบแต่งตัว
ก็พอดี อาจารย์พรมาเคาะประตูห้องร้องเรียก ข้าพเจ้า
ไปเปิดประตู และได้บอกให้อาจารย์พรนั่งลงบนเตียง
แล้วกล่าวคำว่า “โอม” อีก ๙ ครั้ง

เตรียมตัวเดินทางจากบังกาลอร์ - ปุตตปารตี

๐๖.๐๐ น. ของวันพุธที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๒๔ ต่าง
คนต่างก็กระวีกระวาดลงมาจากห้องพัก ดูทุกคนตื่นตื่น
หัวเราะว่าเรื่องในความแปลกของตัวเอง และของซึ่งกัน

และกัน เข้านี้ทุกคนเป็นชาวอินเดียกันไปหมด เพราะวันนี้เป็นวันที่จะเดินทางไปถึงสถานที่ที่อยู่ขององค์ภควัน ข้าพเจ้าได้นัดหมายให้ทุกคนแต่งตัวด้วยชุดสำหรับที่เตรียมกันมา สำหรับข้าพเจ้าเองครั้งแรกก็จะแต่งชุดสำหรับเช่นเดียวกัน แต่ขณะที่กำลังลงมือจะแต่งตัวนั้นมีความรู้สึกคล้ายถูกตึงดูตึงได้ยินเสียงของผู้คนมากมาย กระเสือกอยู่ริมหูลว่า “เป็นคนไทยมิใช่หรือ การจะเข้าไปสถานที่ขององค์ภควันครั้งแรกนี้ ขอจงแสดงสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ของชาวไทยแลนด์ให้ประจักษ์” ข้าพเจ้านึกตอบในใจว่า จะหาอะไรดีหนอที่จะแสดงให้ทราบได้ว่าเราเป็นคนไทย เสื้อผ้าชุดไทยก็ไม่ได้นำติดตัวมาเลย นอกจากชุดผ้าไหมไทยล้าลองเท่านั้นเอง จึงตัดสินใจุ่งกระโปรงแมกสีผ้าไหมไทย สวมเสื้อแขนยาว และผ้าพันคอไหมไทยคลุมไหล่ ซึ่งคุณสุภาณีซื้อให้เมื่อตอนที่รอกอยู่ที่ห้องพักผู้โดยสารที่ดอนเมือง ซึ่งก็ปกคลุมร่างกายได้มิดชิด ดังนั้นเมื่อพรรคพวกเห็นการแต่งตัวของข้าพเจ้าเข้าจึงต่างต่อว่ากันเป็นการใหญ่ แต่ข้าพเจ้า

ก็ไม่ได้แก้ตัวว่าอย่างไร เมื่อทุกคนพร้อมแล้วจึงได้พากัน
ไปที่ห้องอาหารซึ่งทางโรงแรมได้จัดเตรียมไว้

ที่ห้องอาหารนี้ข้าพเจ้าได้เห็นผู้ชายชาวอินเดียคนหนึ่ง
หนึ่งแต่งตัวเรียบร้อยพิวพรรณธสะอาด รับประทาน
อาหารอยู่กับภรรยาและลูก ๒ คน เมื่อข้าพเจ้าเดินผ่าน
และมองสบตากัน เขายิ้มให้อย่างมีไมตรี ความรู้สึกของ
ข้าพเจ้าซาบซึ้ง และรู้สึกถึงความสันตะเทือนของคำว่า
‘โอม’ ห้อมล้อมตัวอยู่ชั่วครู่จึงเป็นปกติ ข้าพเจ้านึก
แปลกใจตัวเองอยู่ไม่วายว่า ตัวเองเป็นอะไรไปนะ
นับตั้งแต่ลงจากเครื่องบินที่มีทรานส์แล้วมักจะวูบวาบ
ความรู้สึกไม่ค่อยจะปกติอยู่เสมอจะว่าเป็นไข้ก็ไม่เชิง

หนทางสู่ปุตตปารตี – ประคันตินิลยัม

เมื่อมาขึ้นรถโค้ชเพื่อเดินทางไปปุตตปารตี จึงได้
ทราบจากคุณนวลจันทร์ว่า ผู้ชายชาวอินเดียที่หนึ่ง
รับประทานอาหารอยู่กับภรรยาและลูก ๒ คนนั้น คือ
มิสเตอร์ เค.เอส. นายดู เจ้าของกรรมการผู้จัดการของ
โรงแรมบังกาลอร์อินเตอร์เนชั่นแนล ที่คณะเราพักอยู่นี้

หรือที่คณะเราเรียกว่านายแซร์แมนนั่นเอง เขาสละเวลาอันมีค่าและงานของเขาไปกับคณะเราด้วยความเป็นห่วง เขาไปด้วยโดยไม่ใช้หน้าที่ของเขา และไม่ได้รับจ้าง เขาบอกว่า จะเป็นด้วยเหตุใดก็เหลือจะเดา รู้สึกเป็นห่วงคณะเรามาก และอยากจะพาไปให้ได้รับความสะดวกเท่าที่จะเป็นไปได้ ส่วนการที่จะได้พบองค์ภควันหรือไม่ นั้น ไม่มีใครจะรับรองหรือคาดคิดได้ เห็นได้ชัดจากสีหน้าว่าทุกคนเกิดความสบายใจและอบอุ่นใจ ไม่รู้สึกแปลกใหม่หรือกังวลเลย

ระยะทางจากบังกาลอร์ถึงปุตตปารตีนั้น ๑๗๐ กิโลเมตร คณะเราออกจากโรงแรมที่พักราว ๗ นาฬิกาเศษ นายแซร์แมนบอกว่า ควรจะถึงราว ๑๐ นาฬิกาเศษ พอรถเริ่มแล่นออกจากบังกาลอร์ คณะเราก็สวดมนต์ทำวัตรเช้า และกล่าวคำว่า พุทธิ สรรณิ คจฺฉามิ ๑๐๘ ครั้งตามปกติ วันนี้ท้องฟ้าปลอดโปร่งแจ่มใส ดูทุกสิ่งรอบข้างสดชื่น อีกไม่นานแล้วซินะ ไกลเข้ามาแล้วซินะ... คณะเราก็จะไปถึงสถานที่อยู่ขององค์ภควัน

พื้นที่ของบังกาลอร์ไม่ใช่เป็นที่ราบ ดังนั้นระยะทางที่ผ่านสองข้างทาง ส่วนมากจะเป็นเนินหิน และภูเขาหิน นายแซร์แมนบอกว่าเป็นหินแกรนิต ดังนั้นรถจึงแล่นขึ้นลงเนินคดเคี้ยวไปมา จะมีบึงที่มีน้ำขังอยู่เป็นแห่ง ๆ ไม่ค่อยมีบ้านผู้คน ไม่มีป่าใหญ่ นอกจากป่าละเมาะเล็ก ๆ และต้นไม้ส่วนมากก็มักจะเป็นต้นไม้ที่ขึ้นได้กับหิน แม้พื้นที่จะเป็นหินและดินแข็ง ๆ แต่ก็มองดูไม่ถึงกับแห้งแล้ง เพราะมีน้ำขังเป็นบึงอยู่โดยทั่วไปตรงไหนที่มีน้ำก็มักจะเห็นคนกำลังทำงานอยู่เป็นระยะ ๆ จนรถแล่นมาถึงใกล้หมู่บ้านแห่งหนึ่ง เมื่อรถแล่นขึ้นเนิน มองออกไปข้างนอกหน้าต่างต่างรถ ก็มองเห็นแหล่งน้ำกว้างใหญ่ราวกับทะเลสาบ มองเลยทะเลสาบออกไปอีกด้านหนึ่งเป็นทิวเขายาวกั้น

ไม่ช้านักรถก็แล่นเข้าไปในเขตหมู่บ้านที่เขียนป้ายไว้ว่า ปุตตปารตี ความรู้สึกปีติอย่างสิงโลดแล่นเข้าสู่จิตใจ ลมที่พัดผ่านเข้ามาเย็นระรื่น คงจะพัดพานำเอากลิ่นไอของความเย็นจากทะเลสาบกว้างใหญ่ที่มองเห็นนั้นมาด้วยกระมัง ข้าพเจ้าหลับตาลงสูดลมหายใจเข้า

ลึกๆ หายใจออกช้า ๆ อธิษฐานจิตน้อมกราบคารวะแด่
องค์ภควันว่า “คณะเรามีใครบ้างโดยได้นึกเอ่ยชื่อของทุก
คน เดินทางมาจากประเทศไทยด้วยศรัทธาที่ได้ทราบ
เรื่องราวขององค์ภควัน จากในหนังสือที่นายไฮวาร์ด
เมอร์เฟต ได้เขียนไว้และทางสำนักคัมภีร์ทางวิญญาณ
ได้แปลเป็นภาษาไทยพิมพ์ออกเผยแพร่ ดั่งนั้นเพื่อยึดมั่น
ในองค์ภควันเป็นแนวทาง จงเปิดทางให้คณะเราได้รับ
ความกระจ่างและพบแสงสว่างอันจะพึงมี เพื่อคณะเราจะ
ได้เป็นแสงสว่างแก่คนอื่น ๆ ที่อยู่เบื้องหลังต่อไป”

พอสี่มตาขึ้น รถได้แล่นมาถึงหน้าโรงเรียนชั้น
ประถมศรีไสราม และแล่นเข้าไปเรื่อยจนถึงประตู
อาคารประคันตินิลย์ม เวลาขณะนั้น ๑๑.๔๕ น. มาถึง
ตอนนี้ข้าพเจ้าจึงได้ทราบว่า ประคันตินิลย์มนั้นเป็นชื่อ
อาคารซึ่งตั้งอยู่ในหมู่บ้านปุดตปารตี ด้วยความแปลก
ใหม่และไม่มีใครเคยมาเลยแม้แต่คนขับรถไค้ช เขาจึงได้
ขับรถเรื่อยเข้าไปจนไปจอดที่ลานหน้าตึกรูปโค้ง ๕ ชั้น
ตึกหนึ่ง แล้วทุกคนก็ลงจากรถด้วยความงงงันว่าจะไป
ทางทิศใดก่อน ก็พอดีนายแซร์แมนได้เดินนำพา

คุณนวลจันทร์ไปสอบถามอะไรบางอย่างจากคนที่เดินกันอยู่ขวัักไขว้วันนั้น ครั้นแล้วก็เดินเข้าไปที่ตึกแห่งหนึ่งซึ่งมีป้ายแขวนไว้ที่หน้าประตู เขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า “information” ทุกคนได้เดินตามมา ปรากฏว่าที่ห้องนั้นมีเจ้าหน้าที่ที่เป็นชาวอินเดียนั่งอยู่ ๒ คนกำลังให้คำแนะนำแก่นายแซร์แมนและคุณนวลจันทร์ พร้อมทั้งมอบกุญแจห้องพักให้ด้วย คุณนวลจันทร์ได้มาขอ पासปอร์ตจากพวกเราทุกคนไปมอบไว้ให้ที่เจ้าหน้าที่นั้น และนัดให้ทุกคนมาพบกันที่ห้องเจ้าหน้าที่นี้อีกในเวลา ๑๓.๐๐ น.

เมื่อออกจากห้องเจ้าหน้าที่มาแล้ว คุณนวลจันทร์จึงอธิบายให้ทุกคนได้ทราบว่า “ที่นี่มีที่พัก โดยเสียค่าที่พักห้องละ ๕ รูปี ต่อ ๑ คืน ค่าอาหารมีอยู่ละ ๒ รูปี โดยทุกคนจะต้องซื้อคูปองเอง ดังนั้นคณะเรามาทั้งหมด ๑๔ คน รวมกับนายแซร์แมนอีก ๑ คนเป็น ๑๕ คน เจ้าหน้าที่ให้ห้องพัก ๔ ห้อง ตอนนี้อยู่เก็บรวบรวมข้าวของเข้าห้องพักกันก่อนจะตึกว่า แล้วค่อยปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรกันต่อไป” คุณนวลจันทร์ส่งกุญแจให้

ข้าพเจ้าพวงหนึ่งเบอร์ ๒๓ A พอเห็นเลข ๒๓ ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะเป็นตัวเลขที่ตรงกับหมายเลขวันเกิดขององค์ภควัน แล้วต่างก็แยกย้ายไปหาที่พัก โดยคุณผ่องผิวและอีกหลายคนช่วยกันควบคุมจ้างคนขนของลงจากรถได้เข้าห้องพัก เวลาตอนช่วงนี้จึงมีโอกาสมองดูไปรอบ ๆ ช่างเป็นสถานที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ มีตัวตึกตัวอาคารใหญ่โตมากมายท่ามกลางภูมิประเทศสิ่งแวดล้อมที่สุดแสนจะเว้งว่าง และธรรมดาเท่าที่รถแล่นผ่านมา ถ้าอยู่ท่ามกลางความศิวิไลซ์ของเมืองใหญ่ ๆ จะไม่เป็นที่น่าแปลกประหลาดเลย ข้าพเจ้าจะไม่บรรยายมากนัก เพราะอาจารย์ศิริก็ได้เขียนบอกกล่าวไว้แล้ว กับทั้งข้าพเจ้าได้นำภาพมาลงไว้ให้ดูอีกด้วย

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเหม่อมองไปที่อาคารหลังหนึ่งนึกอยู่ว่าองค์ภควันพักอยู่ที่อาคารหลังไหนกันหนอ...ลมเย็นพัดโชยมาบางเบา ข้าพเจ้าหลับตาลงขณะที่คนอื่น ๆ กำลังโกลาหลต่อการขนข้าวของความรู้สึกจากสิ่งแวดล้อมรอบข้างเลื่อนหายไป มองเห็นแต่แสงรั้งระยิบระยับอยู่รอบตัวและทั่วทั้งอาณาบริเวณ

อาศรมประคันทินิลยัม รวากับละของน้ำในบรรยากาศเป็นพาหะของแสงรุ่งระนั้น และเห็นตัวอาคารหลังที่ข้าพเจ้าเหม่อมองดูในตอนแรกนั้น ปรากฏเป็นรังสีสีรุ้งเข้มจนเห็นชัดเจนกว่าบริเวณอื่นๆ ได้ยินเสียงคำว่า ‘โอม’ ดังทยอยเป็นคลื่นผสมอยู่ในละของน้ำแสงสีรุ้งนั้น ข้าพเจ้าได้อธิษฐานกราบขอพระคุณองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช และมวลเหล่าเทพเจ้าโอบปาดิเกที่ได้ชักนำพาจนคณะเราได้มาถึงสถานที่อยู่ขององค์ภควัน และน้อมจิตคารวะองค์ภควันว่า คณะเราจากประเทศไทย ๑๘ คน โดยได้เอ่ยชื่อของทุกคนกับมิสเตอร์ เค.เอส. นายดู เจ้าของกรรมการผู้จัดการ โรงแรมบังกาลอร์อินเตอร์เนชั่นแนล ผู้ซึ่งเคยเป็นสานุศิษย์ของท่านอีก ๑ คน ได้เข้ามาอยู่ในขอบข่ายของประคันทินิลยัมแล้ว ด้วยความรู้สึกลับปีติ

เกิดปัญหาเรื่องรถ

แต่แล้วก็แก้ไขได้ด้วยบารมีขององค์ภควัน

พอสี่มตาขึ้น คุณวรวรณี อากาศฤกษ์ ได้เอ่ยถามข้าพเจ้าขึ้นว่า “พี่เล็กจะไม่ลองถามพ่อฤาษีดูหรือว่าจะทำอย่างไรต่อไป พี่นวลกำลังอารมณ์ไม่ดีเพราะรถได้ชด้น

ที่มาส่งคณะเรา เขาจะต้องกลับไปบังกาลอร์วันนี้เลยเขารอเราอยู่ไม่ได้ เพราะไม่ได้ตกลงกันไว้ก่อนว่าต้องให้เขารอจนกว่าคณะเราจะกลับ” ข้าพเจ้ารู้สึกงงงันและใจหายเราจะแก้ปัญหากันอย่างไร ถ้ารถกลับไปก่อนวันนี้ แล้วพอถึงวันที่คณะเราจะกลับล่ะ จะมีรถที่ไหนกลับกัน คณะเราก็หลายคนเสียด้วย ต้องใช้รถคันใหญ่ จึงได้เข้าสมาธิกราบเรียนถามพ่อฤาษีว่า ควรจะปฏิบัติอย่างไร ในเมื่อรถโค้ชที่มาส่งคณะเราเขาจะต้องกลับวันนี้ให้ได้ พ่อฤาษีบอกว่า **“ในเมื่อเข้ามาอยู่ในขอบข่ายขององค์ภควันแล้วจงวางใจ ไม่ต้องวิตกกังวลอะไรทั้งสิ้น”**

ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเดินตามหาอาจารย์พรและคนอื่น ๆ ซึ่งในขณะนั้นต่างก็กำลังพากันชมดูในห้องประชุมใหญ่ของอาศรมประคันตินิลยัม ซึ่งปกติแล้วไม่ได้เปิดจะเปิดก็เฉพาะในเวลาที่มีพิธีใหญ่เท่านั้น แต่ในวันนี้จากการขอร้องของนายแซร์แมน ด้วยความมีอัธยาศัยเจ้าหน้าที่จึงได้เปิดให้คณะเราได้เข้าไปชมได้ ห้องประชุมนี้กว้างใหญ่มาก เป็นห้องโถงบรรจุคนได้ราว ๘,๐๐๐-

๑๐,๐๐๐ คน คล้ายกับหอประชุมใหญ่ของมหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ คือมีความยาวขนาดเดียวกันแต่กว้างกว่า
มากและเป็นชั้นเดียว ไม่มีเก้าอี้ เวลากระทำพิธี ผู้คนนั่ง
กับพื้น มีเวทีอยู่ด้านหน้า ซ่างเวทีประดับตกแต่งเพื่อให้
คนได้กราบเคารพบูชา ประมวลไว้ด้วยภาพของลัทธิ
ศาสนาต่าง ๆ ทุกศาสนา เช่น ศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์
ศาสนาอิสลาม ศาสนาบูชาไฟ รวมทั้งเทพเจ้าต่างๆ ของ
ศาสนาฮินดู และมีภาพเหมือนเท่าคนจริงของท่าน
เซอร์ดิบบา และขององค์ภควันอยู่ตรงกลาง ข้าพเจ้า
เดินเข้าไปในห้องประชุมอันกว้างใหญ่นี้ รู้สึกว่าตัวเอง
เล็กกระจิดริด ในห้องประชุมนี้ไม่มีใครเลยนอกจาก
คณะเราเพียงไม่กี่คน

ข้าพเจ้านั่งลงตรงกลางห้องประชุม ก้มลงกราบ
คารวะแล้วเข้าสมาธิ อธิษฐานจิตบอกกล่าวต่อองค์ภควัน
และบรรดามวลเหล่าเทพเจ้าโอปปาติกะอีกครั้งหนึ่งถึง
การมาถึงของคณะเราจากประเทศไทย และได้อธิษฐาน
บอกถึงปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นเฉพาะหน้า ขณะนี้ด้วย
ความรู้สึกของข้าพเจ้าตั้งสีกลงคล้ายถูกตึงคูด ได้ยินแต่

เสียงคำว่า “โอม” และเสียงเพลงสวดผสมเสียงดนตรีก้อง สะท้อนสะท้อนเรงเร้าถี่ยิบ รวากับจะให้เสียงนี้เป็นเครื่อง ไปปลุกกระตุ้นให้บังเกิดอะไรขึ้นสักอย่างหนึ่ง (ถ้าใครเคย ชมภาพยนตร์อินเดียสมัยก่อน คงจะเคยได้เห็นภาพซึ่ง บางครั้งเป็นพระเอกหรือนางเอก เมื่อมีความทุกข์ไม่สามารถจะแก้ไขปัญหาด้วยตัวเองได้ ก็ร้องเพลงอ้อนวอน พระผู้เป็นเจ้าให้ช่วย ถึงตอนที่เมื่อได้ยินเสียงอ้อนวอนแล้ว แม้พระผู้เป็นเจ้าก็ทนนิ่งเฉยอยู่ไม่ได้) และมีความรู้สึก เสมือนหนึ่งถูกลมเป่าที่ศีรษะ เย็นวูบถึงด้านหลัง เมื่อ รู้สึกตัวเต็มที่ข้าพเจ้าจึงได้เดินไปบอกอาจารย์พรว่า พ่อฤาษีพูดว่าอย่างไรบ้าง ถึงปัญหาเกี่ยวกับเรื่อง คนขับรถโค้ชจะนำรถกลับ

อาจารย์พรไม่ได้กล่าวอะไร เพียงแต่เดินนำหน้า ข้าพเจ้าออกมาจากห้องประชุม เห็นคุณนวลจันทร์กับนาย แชร์แมนกำลังพูดอยู่กับคนขับรถ ซึ่งอันที่จริงไม่น่าจะเกิด ปัญหาเช่นนี้ขึ้น ถ้าเพียงแต่คนขับรถจะบอกให้คณะเรา ทราบก่อนจะเดินทางมาปุ่ตตปารตีว่า เมื่อเขามาส่งคณะ เราแล้วจะรออยู่ไม่ได้ ก็จะได้แก้ปัญหาล่วงหน้าเสียก่อน

เป็นอันตกลงได้ว่า รถโค้ชเดินทางกลับบังกาลอร์ ตอนนั้นเลย โดยนายแซร์แมนถือเป็นธุระของเขาได้ จัดส่งคนของเขาให้กลับไปบังกาลอร์กับรถด้วย เพื่อไปติดต่อหารถให้กลับมารับคณะเรา ทุกคนดีใจอย่างบอกไม่ถูก มองดูเขาอย่างซาบซึ้งถึงน้ำใจ นายแซร์แมนเดินทางมากับคณะเราเพื่อที่จะมาแก้ปัญหาให้โดยแท้ ทำให้เกิดความรู้สึกว่า เขาคือสื่อสายสัมพันธ์นำคณะเราสู่สถานที่อยู่ขององค์ภควันโดยสวัสดิภาพ

เมื่อไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้วข้าพเจ้าจึงได้เอ่ยชวนอาจารย์พรขึ้นว่า ให้ชวนอาจารย์ศิริ คุณนวลจันทร์และนายแซร์แมนไปหา มร. เอ็น. กัสตุรี เลขานุการขององค์ภควันที่เราเคยเขียนจดหมายติดต่อ และนายเมอร์เฟ็ตว่า ตอนนี้เขาอยู่ที่ประเทศอินเดียขณะนี้หรือเปล่า อาจารย์พรบอกว่า “ไปหานายกัสตุรีมาแล้ว ตอนนี้กำลังจะไปตามหานายเมอร์เฟ็ต” ปรากฏว่า ทั้งอาจารย์พร อาจารย์ศิริ คุณนวลจันทร์และนายแซร์แมนได้ไป พบ มร. กัสตุรีมาแล้ว ตอนที่ข้าพเจ้าตามไปดูการชนข้าวของจากรถไปที่พักนั่นเอง

พบนายเมอร์เฟตที่ประคันทินิลัม

ตั้งนั้นจึงปรึกษาหารือกันว่า จะไปตามหานายเมอร์เฟตได้ที่ไหน นายแซร์แมนออกความคิดว่า ให้กลับไปหาเจ้าหน้าที่อีกจะดีกว่า บางทีเขาอาจจะทราบ ว่านายเมอร์เฟตพักที่ไหน เมื่อมาถามเจ้าหน้าที่ เขาก็บอกว่าไม่ทราบเหมือนกัน ให้ลองไปดูที่ตึกอาคารที่พักสำหรับชาวยุโรปก็แล้วกัน

พวกเราได้พากันเดินหาตึกอาคารที่พักสำหรับชาวยุโรปอยู่พักหนึ่ง เพราะในบริเวณอาคารประคันทินิลัมนี้มีตึกอาคารมากมายหลายหลัง ในที่สุดก็มาถึงตึก ๕ ชั้นเป็นรูปโค้ง ซึ่งรถโค้ชของคณะเรามาจอดครั้งแรกนั่นเอง เห็นมีชาวยุโรปเดินไปมาอยู่หลายคน นายแซร์แมนและคุณนวลจันทร์จึงได้เข้าไปถามไถ่ดู แต่ก็ไม่มีใครบอกได้ถูก

ขณะที่กำลังถามอยู่นั้นก็พอดีมีหญิงสาวชาวอินเดียคนหนึ่งเดินผ่านมาได้ยินเข้า ด้วยความมีอัธยาศัยได้บอกว่า จะลองพาไปที่ห้องเบอร์ ๙ A คิดว่าคงจะใช้

เพราะตัวเธอได้มารับเสื้อผ้าไปซักให้ทั้งสองสามีภรรยา ชาวยุโรป แต่เธอไม่ทราบว่ามีอะไร

นายแซร์แมน คุณนวลจันทร์ อาจารย์ศิริและ อาจารย์พรจึงได้เดินตามหญิงสาวคนนั้นไป สำหรับ ข้าพเจ้าเดินตามไปห่าง ๆ ปรากฏว่าที่ห้อง ๙ A นั้นมี ผู้หญิงชาวยุโรปอายุราว ๕๐ ปีเศษ รูปร่างสูงโปร่งแบบ บางหน้าตาสะสวยสะอาด เมื่อตอนเป็นสาวคงจะสวย มาก ผมสีน้ำตาลเข้ม เปิดประตูและยืนพูดกันอยู่สักครู่ หนึ่งแล้วทั้งหมดก็เดินกลับมา อาจารย์พรบอกข้าพเจ้า ว่า “ที่ห้อง ๙ A นี้ คือห้องพักของนายเมอร์เฟตกับคุณ ไอร์สภรรยา ผู้หญิงเมื่อตะกี้ก็คือไอร์ส บอกว่านาย เมอร์เฟตกำลังพักผ่อนอยู่ และรับอาสาจะบอกให้นาย เมอร์เฟตทราบว่า คณะเราจากประเทศไทยที่แปล หนึ่งสี่ของเขาและได้เคยเขียนจดหมายติดต่อกันไว้แล้ว นั้น บัดนี้ได้มาถึงที่ประคันตินิลย์มแล้ว และนายเมอร์เฟต คงจะพบคณะเราได้ตอนหลังจากเวลาอาหารชั้น คือราว ๑๗ นาฬิกา”

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้วเช่นนี้ ต่างคนจึงต่างเดินกลับห้องพัก ซึ่งผู้ชายกับผู้หญิงพักกันคนละอาคาร ไม่ปะปนกัน เพื่อจะมาพบกันอีกที่ห้องเจ้าหน้าที่ซึ่งเขานัดให้คณะเรามาพบเขาอีกครั้งหนึ่ง ตอน ๑๓ นาฬิกา ซึ่งอันที่จริงเวลาขณะนั้นก็ ๑๓ นาฬิกานิดหน่อยแล้ว ดังนั้นคุณนวลจันทร์กับข้าพเจ้าจึงเดินกลับห้องพักแล้วชวนคณะเราทั้งหมดมาที่ห้องเจ้าหน้าที่ที่คณะเราพบครั้งแรก โดยอาจารย์ศิริ อาจารย์พร นายแชร์แมน และคุณกิตติไม่ได้มา เพราะคงจะเหน็ดเหนื่อยกันพอสมควร

ระเบียบและกวีตรภายในอาคารประคันทินิลย์ม

เจ้าหน้าที่ได้อธิบายชี้แจงถึงระเบียบการของการเข้ามาพัก ณ ที่ประคันทินิลย์มนี้ว่า ทุกคนต้องรักษาความสงบ เพราะที่นี้เป็นสถานที่ปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงพระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ที่สำหรับท่องเที่ยวหาความสนุกสนานสำราญ

เวลา ๐๔.๐๐ น. ของทุกวันนี้จะมีเสียงระฆังเป็น
สัญญาณปลุกให้ตื่น

๐๔.๓๐ น. เสียงระฆังปลุกจะเตือนอีกครั้งหนึ่ง

๐๕.๐๐ น. เป็นเวลาที่ทุกคนจะต้องกล่าวคำว่า

“โอม” 21 ครั้ง แล้วเดินสวดมนต์

เพลงภชันรอบอาคาร

๐๗.๐๐ น. เวลารับประทานอาหารเช้า

๐๙.๐๐ น. เป็นเวลาที่องค์ภควันออกมาทวารชั้น

๑๑.๐๐ น. เป็นเวลาสวดมนต์เพลงภชัน

๑๒.๐๐ น. เป็นเวลารับประทานอาหารกลางวัน

๑๕.๐๐ น. เป็นเวลารับประทานอาหารว่าง - น้ำชา

๑๗.๐๐ น. เป็นเวลาที่องค์ภควันออกมาทวารชั้น
อีกครั้งหนึ่ง

๑๘.๐๐ น. เป็นเวลาสวดมนต์เพลงภชันตอนเย็น

๑๙.๐๐ น. เป็นเวลารับประทานอาหารเย็น

เวลาหลังจาก ๒๑ นาฬิกาแล้วควรจะต้องอยู่แต่ในห้องพัก ไม่อนุญาตให้เดินพลุกพล่าน เหนือสิ่งอื่นใดการเข้ามาพักอยู่ในอาคารประคันตินิลยัมนี้ เรื่องเสียงดัง

เป็นสิ่งที่ต้องระวังให้มากและพร้อมทั้งแนะนำว่าทุกคนควรจะมีหนังสือคู่มือ ซึ่งมีขายที่ห้องขายหนังสือของอาคาร

กว่าเจ้าหน้าที่จะให้คำแนะนำเสร็จก็จะเป็นเวลาเกือบ ๑๕ นาฬิกาแล้ว คณะเราจึงได้ไปซื้อคูปองและไปยื่นเรียงคิวรับประทานน้ำชาที่โรงอาหาร ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับห้องเจ้าหน้าที่นั่นเอง ตึกโรงอาหารแบ่งเป็น ๒ ตอน สำหรับผู้ชายส่วนหนึ่ง ผู้หญิงอีกส่วนหนึ่งไม่ปะปนกัน จากนั้นทุกคนก็กลับห้องพักเตรียมตัว เพื่อรอคอยองค์ภควันออกมาทารขัน ซึ่งในขณะนั้นทุกคนก็ยังไม่มีความทราบว่ ‘ทารขัน’ นั้นคืออะไร

๑๖ นาฬิกาเศษนิดหน่อย เห็นผู้คนมากมาย เหลือเกินเดินกันขวักไขว่ออกจากตามตึกอาคารที่พักของตัวเองตรงมายังอาคารหลังหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ตรงกลางของบริเวณอาคาร และเป็นตึกหลังแรกที่ข้าพเจ้าหม่อมองเห็นแสงสว่างสีรุ้งกระจ่างรอบเมื่อตอนที่เข้ามาถึงครั้งแรกนั่นเองอาคารหลังนี้ตั้งอยู่ในเนื้อที่ราว ๔ ไร่ สร้างด้วยปูนเป็นตึก ๒ ชั้น ชั้นบนสร้างเป็นหลังคารูป

โดมใหญ่ตรงกลาง โดมเล็กขนาด 2 ข้าง คล้าย
พระปรางค์ 3 ยอดเมืองลพบุรีแต่มนและเตี้ยกว่า
ตกแต่งด้วยรูปปั้นเทพเจ้าต่าง ๆ เป็นศิลปะแบบชาวฮินดู
ทั้งอาคารทาสีฟ้าเทาๆ จางๆ สีขาว สีชมพู
กลมกลืนมองดูเย็นตาให้ความรู้สึกบางเบา หน้าตักเป็น
รูปปั้นพระพิฆเนศวร์ รอบตัวอาคารเป็นสนามทราย
ละเอียด มีขอบรั้วเป็นปูนเตี้ย ๆ เพียงเพื่อแสดงให้ทราบ
ถึงขอบเขตเท่านั้น เว้นเป็นทางเข้าทั้ง ๔ ด้าน รั้วไม่
ติดต่อกัน ไกล ๆ รั้วมีต้นมะพร้าวต้นเตี้ยปลูกเรียง
เป็นแถว ภายในอาณาบริเวณขอบเขต รั้วนี้เวลาปกติ
ห้ามผู้คนเดินเข้าไปพลุกพล่าน จะมีเจ้าหน้าที่นั่งหรือ
เดินอยู่บริเวณใกล้ ๆ นั้นคอยเตือน เมื่อใครทำเสียงดัง
เพราะมักจะมีผู้คนมานั่งทำสมาธิตามใต้ต้นไม้ใกล้รั้ว
ขอบรั้วนี้เสมอ องค์ภควันพักอยู่ในอาคารหลังนี้เอง
นอกบริเวณรั้วออกมามีต้นไม้ใหญ่หลายต้น ให้ร่มเงา
เมื่อใบไม้หล่นลงไปที่สนามทราย ก็จะมีเจ้าหน้าที่คอย
เก็บ ดังนั้นสนามทรายนี้จึงมองดูเรียบและขาวสะอาด
มาก

คณะเราก็ได้เดินตามผู้คนเหล่านั้นไปที่อาคาร
 หลังนี้เช่นเดียวกัน โดยเจ้าหน้าที่ได้จัดให้ทุกคนไปนั่งเข้า
 แถวต่อกันไปด้านหลังเรื่อย ๆ โดยผู้ชายกับผู้หญิงอยู่กัน
 คนละด้านไม่ปะปนกัน แถวหนึ่งประมาณร้อยคนเศษ
 เมื่อนั่งเข้าแถวจนไม่มีผู้คนเดินขวักไขว้แล้ว เจ้าหน้าที่
 จะนำเบอร์มาให้คนหัวแถวแต่ละแถวจับ แล้วก็เรียก
 แต่ละแถวตามเบอร์ที่จับได้ ให้เดินเข้าไปนั่งที่ในบริเวณ
 สนามทรายภายในรั้วของอาคารหลังนี้ นั่งเรียงกันเป็น
 แถวเริ่มจากรูปปั้นพระพิฆเณศวร ต่อมาเรื่อย ๆ จนกว่า
 คนจะหมด ดังนั้นบริเวณสนามทรายหน้าอาคารของ
 องค์ภควัน ซึ่งที่นั่นเขาเรียกว่ามันทรินัน ก็จะได้เต็มไปด้วย
 ผู้คนมากมาย ผู้ชายและผู้หญิงจะอยู่กันคนละซีก โดยมี
 รูปปั้นพระพิฆเณศวรเป็นจุดกลาง ในวันที่คณะเราไป
 ร่วมด้วยนี้มีผู้คนราว ๔,๐๐๐ - ๕,๐๐๐ คน แต่ขณะที่
 กำลังจัดเตรียมเข้าแถวและเข้าไปนั่งคอยองค์ภควันนี้
 ไม่มีเสียงดังเลย ต่างคนต่างทำตาม ๆ กันโดยอัตโนมัติ
 ได้ทราบว่เจ้าหน้าที่ที่คอยให้คำแนะนำนี้ล้วนแล้วแต่
 เป็นอาสาสมัครทั้งสิ้น คณะเราก็ได้นั่งเรียงแถวติดต่อกัน

ไปกับคนอื่น ๆ ในครั้งแรกที่ปรากฏว่าได้นั่งเป็นแถวที่ ๒ สำหรับอาจารย์พร อาจารย์ศิริ นายแซร์แมน และคุณกิตติ ไปนั่งด้านผู้ชาย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมองไม่เห็นว่าได้ไปนั่งอยู่อย่างไร เมื่อผู้คนเข้าไปในบริเวณจนหมดแล้ว ส่วนมากก็จะนั่งสมาธิ ถึงจะมีพูดคุยกันบ้างก็กระซิบกระซาบ

เมื่อได้ที่นั่งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าได้บอกทุกคนในคณะว่า “ขอให้ทุกคนอธิษฐานรับพลังที่ดิงามจากองค์ภควัน เพราะพลังที่ดิงามซึ่งเปล่งประกายมาจากองค์ภควันสู่ทุกคนนั้นเท่า ๆ กัน แต่ใครจะรับได้มากหรือน้อยก็อยู่ที่พื้นกุศล หรืออกุศลของแต่ละคนเองว่าใครจะเป็นเสมือนทราย ดิน หรือหิน หรือถ้าเป็นกระดาษก็แล้วแต่ว่าใครจะเป็นกระดาษซับหรือกระดาษธรรมดาและให้ทุกคนพยายามเข้าสมาธิบอกกล่าวเรื่องของตัวเองแก่องค์ภควัน สำหรับข้าพเจ้าเองเมื่อบอกใคร ๆ แล้วก็ได้มองเข้าไปในตัวอาคาร นึกในใจว่าองค์ภควันจะอยู่ส่วนไหนหนอ เมื่อไรจะออกมาปรากฏกายให้ได้กราบนมัสการ และจะออกมาทางด้านใด นึก

พลงาก็หลับตาลง ตั้งจิตให้เป็นสมาธิ อธิษฐานน้อมกราบองค์ภควัน พร้อมทั้งบอกกล่าววองค์ภควันซ้ำอีก (ถ้าองค์ภควันได้รับทราบแล้วแต่ครั้งแรกคงจะนึกตำหนิว่า ช่างซ้ำซากเสียจริง ๆ...แต่จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อไม่มีคามแน่ใจว่า องค์ภควันรับทราบแล้วหรือยัง จึงต้องตั้งจิตอธิษฐานบอกกล่าวอีก) **ว่าคณะเรามี ๑๘ คน** (นึกเอ่ยชื่อของทุกคนรวมทั้งอาชีพด้วย) มาจากประเทศไทยซึ่งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของอินเดีย กับมิสเตอร์ เค.เอส.นายดู จาก บังกาลอร์ มาน้อมกราบองค์ภควัน ขอองค์ภควันได้แผ่ความเมตตาให้ความกระจ่าง ให้ได้พบแสงสว่างอันจะนำพาไปสู่หนทางอันถูกต้อง และขอสันติสุขจงบังเกิด ขึ้นในผืนแผ่นดินไทยด้วยเถิด”

พบองค์ภควันครั้งแรก

เมื่ออธิษฐานเสร็จก็ลืมตาขึ้น เวลาขณะนั้น ๑๗.๐๐ น. ท้องฟ้าปลอดโปร่ง แสงแดดยามเย็นอ่อนแสงลงไปมากแล้ว สายตาทุกคู่ที่ไม่ได้หลับต่างจ้องไป ณ ที่ตัวอาคารอย่างจดจ่อ ครั้นแล้วตรงหัวมุมอาคารชั้น

ล่าง ปรากฏบุคคลผู้หนึ่งรูปร่างสันทัดค่อนข้างเล็ก แต่ง
กายด้วยเสื้อคลุมยาวจนกรอมพื้นแขนยาวถึงข้อมือ
สีแสดจนเกือบแดง ผมฟูกลมบนศีรษะราวกับวงรัศมี
ค่อย ๆ ก้าวเดินออกมาอย่างเชื่องช้า แขนข้างซ้ายแนบ
อยู่กับลำตัว มือจับเสื้อคลุมนั้นยกขึ้นเล็กน้อย มือขวา
มักจะยกขึ้นมาสูงราวหน้าอก ตะหวัดพลิกมือไปมา
คล้ายกับฉนวน เดินมาทางด้านที่พวกผู้หญิงนั่งอยู่เริ่ม
จากหัวแถวมาเรื่อย ๆ ผู้คนที่นั่งอยู่แสดงความคารวะ
โดยใช้มือแตะที่เท้า หรือบางทีก็เสื้อคลุมขององค์ภควัน
แล้วนำมาลูบศีรษะ หน้า ตามตัวของตนเอง บางคนก็ยื่น
ของให้แตะเพื่อความเป็นสิริมงคล หรือส่งของซึ่งอาจจะ
บอกถึงความทุกข์ องค์ภควันจะเดินผ่านช้า ๆ ทักทาย
พูดคุยกับบางคนบ้าง บางคนอาจจะบอกถึงความ
เจ็บป่วย เพราะมองเห็นองค์ภควันโบกมือเป็นวงกลมใน
อากาศอย่างรวดเร็ว แล้วก็ส่งวิญติให้หลายคน
รับประทาน ความรู้สึกของข้าพเจ้าเบาสบายคล้ายตัว
ลอยอยู่บนเมฆ มองเห็นแสงสีรุ้งรอบตัวขององค์ภควัน
กระจ่าง ราวกับแสงรุ้งนั้นเป็นวงกลมรอบดวงอาทิตย์

สีแดงยามใกล้จะลับของฟ้า นี่เองคือต้นเคঁาของพลังแสงสีรุ้งซึ่งกระจ่างครอบคลุมไปทั่วอาณาบริเวณ โดยมีละอองน้ำในบรรยากาศเป็นพาหะ และแสงสีรุ้งนี้คล้ายกับแสงรุ้งที่ข้าพเจ้าได้เห็นด้วยตาเนื้อธรรมดาบนก้อนเมฆ ขณะเมื่อนั่งเครื่องบินออกจากโคลัมโบถึงมัทรานั่นเอง

ขณะเมื่อองค์ภควันโบกมือเป็นวงกลมเล็ก ๆ ปรมาในอากาศ แสงสีรุ้งนั้นยิ่งเข้มข้นจนมองไม่เห็นตัวขององค์ภควัน ยิ่งเดินใกล้กลุ่มคณะเราเข้ามา เห็นได้ชัดว่าพลังแสงสีรุ้งนั้นได้อาบไปทั่วตัวของผู้ที่นั่งอยู่นั้นทุกคนแล้วแต่ว่าใครจะดูดซึมไว้ได้มากน้อยแค่ไหน แต่สีหน้าและสายตาของทุกคนแสดงถึงความอิมเอิบเบิกบานใจ ฉาบฉวยให้เห็นได้อย่างชัดเจนโดยทั่วกัน

เมื่อองค์ภควันเดินมาถึงกลุ่มคณะเรา คุณชลิกาเป็นคนแรกที่ยื่นส่งของไปตรงหน้า องค์ภควันได้ยื่นมือมาแตะที่ขของนั้นพร้อมทั้งพูดว่า “Good morning” (อรุณสวัสดิ์) ทุกคนได้ยินชัดเจน ข้าพเจ้ากำลังนึกอยู่ว่าตอนนี้เป็นตอนเย็น ทำไมนะองค์ภควันจึงทักว่า “Good morning”

ก็พอดี คุณนวนวลจันทร์ก็ได้ส่งซองจดหมายฉบับหนึ่งให้
องค์ภควัน (ได้ทราบภายหลังว่าเป็นรายชื่อของคณะเรา
ทุกคน) พร้อมทั้งกล่าวบอกว่า คณะเรามาจากประเทศ
ไทย องค์ภควันย้าว่า “ไทยแลนด์” แล้วก็ถามต่อว่า มา
ทั้งหมดกี่คน พร้อมทั้งกรูณา रखของจดหมายและตะ
ของให้คณะเราทุกคนที่ยื่นให้ แล้วจึงได้เดินผ่านไปช้า ๆ
การพูดได้ตอบทั้งหมดเป็นภาษาอังกฤษ สำหรับข้าพเจ้า
เองไม่ได้พูดอะไรกับองค์ภควันและไม่ได้ให้ช่วยตะอะไร
ให้เลย ได้แต่ตั้งจิตอธิษฐานบอก “ขอให้องค์ภควันจงได้
รับทราบและรู้จักคณะเราทุกคน พร้อมทั้งขอให้คณะเรา
ทุกคนได้เป็นตัวสื่อพลัง นำสิ่งที่ดั่งามอันจะพึงมี และอัน
จะพึงได้รับไปให้แก่ใคร ๆ ที่เราทุกคนเข้าไปเกี่ยวข้อง
รวมทั้งขอให้องค์ภควันจงอำนวยพรให้กับพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ
และประชาชนในผืนแผ่นดินไทย ให้ได้พบแต่สันติสุขโดย
ทั่วกัน และขอให้ทุกคนที่คอยเฝ้ากราบนมัสการองค์ภค
วันอยู่ในขณะนี้ จงได้รับแสงสว่างและสันติสุขจากองค์
ภควันทุกคนด้วยเถิด”

องค์ภควันได้เดินผ่านผู้คนไปเรื่อย ๆ ซ้ำ ๆ จนถึงกลุ่มที่ผู้ชายนั่งเรียงแถวกันอยู่ บางครั้งได้เรียกบุคคลบางคน หรือบางกลุ่มให้เข้าไปคอยอยู่ในตัวอาคารเพื่อจะได้พบกับองค์ภควันเป็นส่วนตัว บุคคลเหล่านั้นก็จะรีบลุกขึ้นและเดินแหวกผู้คนไปด้วยสีหน้าปสีมปีติ องค์ภควันเดินผ่านคณะเราไปแล้ว โดยไม่ได้เรียกให้เข้าไปเพื่อจะพบเป็นส่วนตัว เพียงแต่แค่ทักทายนิดหน่อยเท่านั้นเอง คณะเราทุกคนยังมีความหวังอย่างใจจดใจจ่อว่าบางทีองค์ภควันอาจจะเรียกอาจารย์พร หรืออาจารย์ศิริ หรือแม้แต่ นายแซร์แมน ซึ่งเคยเป็นสานุศิษย์ของท่านบ้าง โดยได้นัดกันไว้ว่า ถ้าเป็นอานิสงส์ของกุศลของใครก็ตามในคณะเรา เป็นสื่อให้องค์ภควันเรียกไปพบเป็นส่วนตัวละก็ให้ทุกคนในคณะติดตามกันไปด้วยกันทั้งหมด แต่ก็มองไม่เห็นใครในกลุ่มคณะเราลุกขึ้นหรือโดนเรียกเลย สายตาทุกคู่จะจ้องมองตามองค์ภควันจนเดินกลับลับหายเข้าไปในตัวอาคาร คงจะไปพบกับกลุ่มคนผู้โชคดีที่ถูกเรียกเข้าไป ให้ได้มีโอกาสใกล้ชิดและพูดคุยกับองค์ภควันเป็นส่วนตัว เราทุกคนต่างดีใจและอนุโมทนาด้วยกับคนเหล่านั้น

แม้องค์ภควันจะเข้าไปในตัวอาคารแล้ว ผู้คนส่วนมากก็ยังคงนั่งกันอยู่ที่เดิม รอเวลาสวดมนต์เพลงภักษ์ สำหรับคณะเราได้เดินออกมาจากบริเวณสนามทรายนั้น เพื่อจะได้พบกับนายเมอร์เฟ็ตและคุณไอริส ภรรยาของเขา คณะเราได้พบและได้นั่งพูดคุยกับนายเมอร์เฟ็ตและคุณไอริสที่ไต้ต้นไม้ใกล้ ๆ บริเวณสนามทรายนั่นเอง ทั้งสองสามีภรรยาเป็นบุคคลผู้มีอัธยาศัยไมตรีดีมาก เมื่อเทียบกับชนชาวยุโรปทั่ว ๆ ไป และเขาแสดงออกซึ่งความดีใจที่ได้รู้จักกับคณะเรา ที่แปลหนังสือของเขาซึ่งเกี่ยวกับองค์ภควันเป็นภาษาไทย พิมพ์ออกเผยแพร่ เขาบอกว่า เขาได้บอกเรื่องราวของคณะเราให้องค์ภควันทราบ องค์ภควันยังถามจากเขาว่า คณะเราจะเดินทางมาประเทศอินเดียเมื่อไร” ซึ่งเขาเองก็ตอบองค์ภควันว่า “ไม่ทราบเหมือนกันว่าคณะเรา จะเดินทางมาถึงเมื่อไร เพียงแต่มีจุดหมายติดต่อกันว่า คณะเราจะเดินทางมาเท่านั้นเอง โดยไม่ได้บอกกำหนดแน่นอนว่าเมื่อไหร่แน่” องค์ภควันจึงได้แต่พยักหน้ารับทราบเท่านั้นเอง

บทเพลงภรณ์ที่ได้ยินครั้งแรก

คือ บทเพลงสรรเสริญพระรัตนตรัย

และได้เห็นแสงสว่างสีรุ้งครอบคลุมทั่วบริเวณอาศรม

พุดคุยกับนายเมอร์เฟ็ตและคุณไอริสได้เพียงชั่วครู่ ก็ถึงเวลาสวดมนต์เพลงภรณ์ ๑๘.๐๐ น. ดังนั้นนายเมอร์เฟ็ตจึงบอกคณะเราว่า “นัดพบกับคณะเราอีกครั้ง หนึ่งตอน ๑๐.๐๐น. วันพรุ่งนี้หลังจากเวลาทารขันในตอนเช้าจะดีกว่า เพราะเวลาขณะนี้เป็นเวลาสวดมนต์เพลงภรณ์ ซึ่งทุกคนควรจะได้เข้าร่วมด้วย” ขณะนั้นเสียงสวดมนต์เพลงภรณ์ดังก้องกระหึ่มขึ้นแล้ว คณะเรารีบเดินเข้าไปในสนามทรายกันอีก ซึ่งอันที่จริงเจ้าหน้าที่จะไม่อนุญาตให้ใคร ๆ เดินเข้าไปแล้ว แต่เพราะความที่คณะเราไม่มีใครทราบว่าจะโดนถูกห้าม จึงต่างเดินพรวดพราดเข้าไป เจ้าหน้าที่บอกว่า ให้อภัยได้ เพราะคณะเรายังใหม่ ยังไม่ค่อยทราบระเบียบอะไร รู้สึกว่าเขายิ้มอย่างเอ็นดู ถึงความกะเรื่อกระวังของคณะเรา

ช่างเป็นที่น่าพิศวง จะว่าคณะเราหูเพื่อนไปหรือก็ได้ยินกันทุกคน เพลงสวดมนต์ภรณ์วันนั้นจะลงท้ายด้วย

คำว่า พุทธิ์ สรรณิ คจฺณามิ ธมฺมํ สรรณิ คจฺณามิ สงฺฆํ สรรณิ
คจฺณามิ ซ้ำแล้วซ้ำอีก

ขณะที่ทุกคนกำลังสวดมนต์เพลงภซันนี้ องค์ภควัน
ได้เดินออกมาที่หน้าตัวอาคาร เดินกลับไปกลับมาพร้อม
ทั้งยกมือขึ้น แสดงการให้จังหวะ ทุกสิ่งทุกอย่างรอบข้าง
หยุดนิ่ง เสียงของผู้คนราว ๕,๐๐๐ คน ทั้งชายและหญิง
นั่งสวดมนต์เพลงภซัน ก้องกังวานกระหึ่มไปทั่วทั้งอาณา
บริเวณอาคารม ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว ทิ้งไว้แต่
แสงสีหมากสุกปานประหนึ่งสีเสื้อขององค์ภควัน
สีเทาของราตรีกำลังแผ่คลุมเข้ามา เวลากำลังโพล้เพล้
ช่างเป็นบรรยากาศที่ให้ความรู้สึกสงบ สบาย และ
ศักดิ์สิทธิ์อย่างบอกไม่ถูก เสียงนี้เสมือนเสียงที่ข้าพเจ้า
ได้ยินตอนไปก้มลงกราบในห้องประชุมใหญ่ครั้งแรก
นั่นเอง ข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิ แสงสว่างสีรุ้งซึ่งครอบคลุม
อยู่ทั่วอาณาบริเวณอาคารม นั้น เป็นคลื่นพลัง ราวกับผ้า
ยาวผืนใหญ่ยามถูกสายลมพัด ไม่ทราบว่ามีกี่ครั้งจะ
ทยอยกินอาณาเขตไปกว้างไกลสักเท่าใด ข้าพเจ้าตั้งใจ

อธิษฐาน ขอให้พลังแห่งสันติสุขจงแผ่กระจายไปถึงแผ่นดินไทย มาตุภูมิของเราด้วยเถิด

เมื่อสวดมนต์เพลงภขันจบลง ทุกคนก็ต่างแยกย้ายกันแล้วตรงมาที่โรงอาหาร เพื่อรับประทานอาหาร สำหรับคณะเราต่างคนต่างตื่นเต้นและฉงน ที่เพลงสวดภขัน มีคำว่า พุทธิ สรรณี คจฉามิ รวากับว่าองค์ภควันรับทราบและต้อนรับคณะเราชาวพุทธ ผู้เดินทางตามรอยบาทพระศาสดา

หลังจากรับประทานอาหารค่ำแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันกลับห้องพัก ห้องที่ข้าพเจ้าพักนี้พักรวมกัน ๖ คน คือ คุณมาลัย วิจารณ์ปริษา คุณล้ำอาจค์ ยิ้มศิริ คุณวรรณี อากาศฤกษ์ คุณสุภาณี หงษ์เงิน คุณผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์ ข้าพเจ้าได้พาทุกคนสวดมนต์ทำวัตรเย็น กล่าวคำว่า พุทธิ สรรณี คจฉามิ ๑๐๘ ครั้ง แล้วนั่งสมาธิ บอกให้อธิษฐานจิตขอพระคุณองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระวันรัตวัดป่าแก้ว สมเด็จพระสังฆราชคุข สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พ่อถายี และบรรดามวลเหล่าเทพเจ้าโอบปาดิเกะที่ให้

ความคุ้มครองและนำพาจนมาถึงขอบข่ายขององค์ภควัน และขอให้องค์ภควันจงเมตตาแก่คณะเราทั้งหมดด้วยเถิด

เหตุการณ์ในวันที้องค์ภควัน ได้เรียกให้เข้าไปพบเป็นส่วนตัว

๐๔.๐๐ น. ของวันพฤหัสบดีที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๔ ทุกคนตื่นขึ้นด้วยเสียงระฆังสัญญาณปลุก ต่างกระวีกระวาดรีบแต่งตัวด้วยชุดสำหรับอย่างเดิม ซึ่งไกลาหลอย่างพิลึก ในวันนี้ข้าพเจ้าเองก็แต่งตัวด้วยชุดสำหรับเช่นกัน แล้วก็ต่างรีบเดินมุ่งหน้าไปที่ตัวอาคารสถานที่พักขององค์ภควัน ผู้คนมากมายต่างคนต่างก็นั่งสมาธิกันเป็นแถว เงียบไม่มีเสียงเลย คณะเราก็ไปนั่งเรียงติดต่อกันรวมกันไปกับคนอื่น ๆ รอดูว่าผู้คนเหล่านี้เขาจะพาเราทำอะไรต่อไป

๐๕.๐๐ น. เสียงคำว่า “โอม” จากต้นเสียงก็ดังออกมาจากภายในตัวอาคารนั้น ครั้นแล้วคำว่า “โอม” ก็ทยอยก้องกังวาลกระหึ่มขึ้นจากปากของทุก ๆ คนที่นั่งอยู่โดยรอบตัวอาคาร เสียงคำว่า ‘โอม’ นี้ จะดังทยอยติดต่อกันถึง ๒๑ ครั้ง (ข้าพเจ้านึกแปลกใจ เสียง ‘โอม’

นี่กรรมงที่ข้าพเจ้าได้ยึดมั่นไปถึงบังกาลอร์เมื่อเช้าวานนี้ ก่อนออกเดินทางมา เพราะเป็นเวลา ๐๕.๐๐ น. (ตรงกัน) แล้วทุกคนก็จะลุกขึ้นเดินตามคนหัวแถวซึ่งถือดนตรี ๔ ชั้น นำสวดมนต์เพลงภัชมาตั้งแถวที่หน้า เทวาลัยรูปปั้น พระพิฆเนศวร์ แล้วก็พาเดินสวดมนต์เพลงภัชจนรอบ บริเวณอาศรม จนเวลา ๖ นาฬิกาเศษ

๐๗.๐๐ น. ก็เป็นเวลารับประทานอาหารเช้า ซึ่ง เช้านี้คณะเราไม่ได้ไปรับประทานอาหาร เพราะ ได้ มีเสปียงติดตัวไปบ้าง จึงได้จัดออกมารับประทานกันเอง แล้วก็มาเตรียมตัวเพื่อรอเวลาที่องค์ภควันจะออกมา ทารชนอีกตอน ๐๙.๐๐ น. ข้าพเจ้าได้พูดกับอาจารย์ พรและคณะเราว่า ไม่ทราบว่าจะมีโอกาสที่องค์ภควัน เรียกไปพบเป็นส่วนตัวหรือไม่ เพราะถามจากพ่อฤาษี พ่อฤาษีก็ไม่ได้ให้ความหวังอะไร ได้แต่บอกว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องขององค์ภควัน ในเมื่อเข้ามาอยู่ใน ขอบข่ายเช่นนี้ จงทำใจให้สบายอย่าได้วิตกกังวลในสิ่งใด ๆ อันจะเป็นสิ่งบั่นทอนความก้าวหน้าของตนเอง สิ่งที่เกิดขึ้นจะเป็นผลดีเสมอสำหรับผู้ประกอบแต่เหตุ

ปัจจัยที่ถูกต้อง ไม่ประทุษร้ายต่อคนอื่น ทั้งทางด้าน
กายกรรม วาจากรรม และมโนกรรม”

เช้าวันนี้คณะเราได้นั่งเป็นแถวที่ ๔ ดูจากสีหน้า
ทุกคนเต็มไปด้วยความกังวลใจ พรุ่งนี้คณะเราก็จะเดิน
ทางกลับกันแล้ว กุศลของคณะเราจะมีพอให้องค์ภควัน
เรียกไปพบบ้างไหมหนอ เราจะมีโอกาสได้เห็นได้พิสูจน์
สิ่งที่นายเมอร์เฟตกล่าวถึงองค์ภควันในหนังสือฉบับ
ใหม่หนอ ข้าพเจ้าพยายามทำให้สบายไม่วิตกกังวล
หลับตานั่งสมาธิอธิษฐานจิตถึงองค์ภควันว่า “**พรุ่งนี้**
คณะเราจากประเทศไทยทั้งหมดก็จะเดินทางกลับ
มาตุภูมิ ขออนุญาตไปรดอำนวยพรแก่คณะเรา
ทุกคนด้วยเถิด และขออนุญาตไปรดแผ่พลังให้
แทรกซึมเข้าไปในวิญญูติและของทุกชิ้นที่ติดตัวอยู่กับ
คณะเราทุกคนนั้น ให้เป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่จะเป็นสื่อ
ให้คณะเราทุกคนได้พบแต่สิ่งที่ดีงามตลอดไป และ
ขอให้คณะเราจงได้รับความสมปรารถนาทุกคน”

ขณะที่องค์ภควันเดินออกมาจากตัวอาคาร ข้าพเจ้าก็ได้เข้าสมาธิอธิษฐานซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่เช่นนั้น จนองค์ภควันเดินมาถึงกลุ่มคณะเรา คุณนวนลจันทร์ได้พูดบอกแก่องค์ภควันอีกว่า คณะเรามาจากประเทศไทย องค์ภควันได้ย้าคำว่า “**ไทยแลนด์**” อีกแล้วก็ถามว่า “มาทั้งหมดกี่คน” เสียงคุณนวนลจันทร์และอีกหลายคนตอบว่า “๑๘ คน” องค์ภควันจึงพูดต่ออีกว่า “ฉันจะพบท่าน” แล้วก็เดินผ่านเลยไป คำพูดทั้งหมดนี้เป็นภาษาอังกฤษอีกเช่นเคย ได้สร้างความงงงันให้กับคณะเราทุกคนว่า ‘เมื่อไหร่ ช่วงเวลาใดหนอที่องค์ภควันจะให้พบ’

เมื่อเสร็จจากเวลาทารขันแล้ว คณะเราก็ได้ออกมาพบกับนายเมอร์เฟตและคุณไอริสอีกครั้งหนึ่ง ตามเวลาที่นัดไว้ตั้งแต่เมื่อวันวาน คือเวลา ๑๐.๐๐ น. ได้เล่าให้นายเมอร์เฟตฟัง นายเมอร์เฟตเองก็ได้บอกว่า เขาได้กราบนมัสการบอกองค์ภควันแล้วว่า คณะเราจากประเทศไทย ที่แปลหนังสือของเขาที่เคยบอกไว้ว่าจะมานั้น บัดนี้ได้มาถึงแล้ว องค์ภควันก็ตอบว่า “ท่านจะพบกับคณะเรา” ซึ่งนายเมอร์เฟตเองก็ไม่ทราบเหมือนกัน

ว่าเมื่อไร เพราะไม่มีใครจะกล้าเตาใจองค์ภควันได้ คณะ
เรามีโอกาสได้พบและพูดคุยกับนายเมอร์เฟตไม่มากนัก
เพราะเขาก็ไม่ค่อยจะมีเวลา มีกลุ่มชาวสิงคโปร์ ชาว
มาเลเซียคอยพบเขาอยู่หลายคน ดังนั้นคณะเราจึงมา
นั่งรอคอยเวลาสวดมนต์เพลงภขัน ซึ่งจะเริ่มเวลา
๑๑.๐๐ น.

ก่อนจะถึงเวลา ๑๑.๐๐ น.เล็กน้อย มีรถเบนซ์
แล่นเข้ามาจอดใกล้ตัวอาคาร สักครู่หนึ่งของภควันก็
เดินออกมาจากตัวอาคารนั้นและขึ้นรถไป ทุกคนใจหาย
วาบห่อเหี่ยวลงทันที เห็นได้ชัดจากสีหน้าแม้จะไม่ได้เอ่ย
ปากพูด องค์ภควันขึ้นรถไปที่ไหน จะไปนานสักเท่าใด
เป็นครูใหญ่รถเบนซ์ก็แล่นกลับเข้ามา องค์ภควันก้าวลง
จากรถ แล้วเสียงเพลงสวดมนต์ภขันก็ก้องกังวาล
กระหึ่มขึ้นอีก ดูทุกชีวิตในอาศรมประคันดินิลยัมเต็มไป
ด้วยความผาสุก บรรยากาศรอบข้างเงียบสงบ แม้ผู้คน
จะมากมายแต่ก็เต็มไปด้วยความสงบเสงี่ยม สถานที่
สะอาด ผู้คนมีทุกชาติ ทุกภาษา โดยเฉพาะชนชาวยุโรป
ครึ่งต่อครึ่งของจำนวนผู้คนมากมายนั้น

มีเสียงบอกให้ไปพบกับนายเอ็นกัสตุรี

หลังจากเสร็จจากการสวมดนตรีเพลงภชัน และรับประทานอาหารกลางวันกันแล้ว ต่างคนต่างแยกย้ายไปหาซื้อสิ่งของต่าง ๆ เพื่อนำติดตัวกลับบ้าน เพราะพรุ่งนี้จะเป็นเวลาเดินทางกลับแล้ว อาจารย์พร อาจารย์ศิริก็แยกกลับบ้านพัก สำหรับข้าพเจ้าก็เดินกลับบ้านพักเช่นเดียวกัน คุณผ่องผิวได้บอกคุณสุภาณีว่า “น้อยอยู่เป็นเพื่อนศรีเพ็ญก่อนก็แล้วกันนะ พี่จะออกไปหาซื้อของสักเล็กน้อยก่อน” ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเข้าห้องพักกับคุณสุภาณี ตั้งใจว่าจะอาบน้ำแล้วนอนพักผ่อนสักนิด รอเวลาไปเผื่อองค์ภควันออกมาทารขันอีกในตอนเย็น ขณะที่กำลังจะปลดชุดสำหรับนั้น ความรู้สึกคล้ายถูกดึงดูด มีคลื่นเสียงดังอยู่รอบตัวว่า ให้ไปทำความรู้จักกับมิสเตอร์ เอ็น. กัสตุรี... ข้าพเจ้าจึงได้บอกให้คุณสุภาณีกับคุณสำอางค์ ไปตามหาอาจารย์พรและอาจารย์ศิริที่ห้องพัก ซึ่งอยู่ที่แพล็ตอีกหลังหนึ่งห่างออกไป ให้บอกว่า “ข้าพเจ้าชวนไปพบนายกัสตุรีกัน”

ลักพักหนึ่งอาจารย์พรกับคุณสุภาณี คุณสำอางค์ ก็เดินมาโดยไม่มีอาจารย์ศิริ ข้าพเจ้าจึงถามขึ้นว่า “อ้าว! อาจารย์ศิริล่ะ” อาจารย์พรตอบว่า “อาจารย์ศิริไม่ไป ข้าพเจ้าจึงบอกให้คุณสุภาณีตามหา คุณนวนลจันทร์หรือคุณวรรณิ ยังไม่ทันที่คุณสุภาณีจะเดินจากไป อาจารย์ศิริก็เดินมากับคุณกิตติบอกว่า “ไปก็ไปด้วยกัน” แล้วทั้งอาจารย์พร อาจารย์ศิริ คุณกิตติ คุณสุภาณี คุณสำอางค์ และข้าพเจ้าก็พากันไปหาซิสเตอร์ เอ็น. กัสตูรีที่ห้องพัก

เดินหาห้องพักของซิสเตอร์กัสตูรี อยู่พักใหญ่ เพราะทั้งอาจารย์พรและอาจารย์ศิริต่างก็จำไม่ได้ว่าเป็นแฟล็ตไหน ห้องไหนกันแน่ เพราะห้องพักตามแฟล็ตต่าง ๆ มองดูคล้ายๆ กันทั้งนั้น จนเดินมาถึงห้อง ๆ หนึ่ง เห็นผู้ชายชาวอินเดียนรูปร่างสูงใหญ่ท้วม นั่งอ่านหนังสือเล่มใหญ่อยู่ตรงประตูห้องพัก และกำลังมองดูพวกเราอย่างแปลกใจว่า คงจะกำลังเดินหาใครหรือหาอะไร อาจารย์พรบอกว่า “สงสัยจะเป็นห้องนี้แหละ แต่เอ...คนนี่ไม่ใช่ซิสเตอร์กัสตูรีนี่นา” หันไปถามอาจารย์ศิริ อาจารย์ศิริก็บอกว่า จำไม่ได้ ข้าพเจ้ามองดูผู้ชายคนนั้นเขาแสดงสี

หน้ายิ้มแย้มอย่างมีไมตรี และสายตาก็มองมานั้นคล้ายกับจะถามว่า “มาหาใครหรืออย่างไร” ข้าพเจ้าจึงได้ชะเง้อมองเข้าไปข้างในห้อง เห็นมีผู้ชายชาวอินเดียนอีกคนหนึ่งอายุมากแล้วราว ๘๐ ปีเห็นจะได้ รูปร่างเล็กและผอมกว่าคนแรก นั่งเอน ๆ อยู่บนเก้าอี้ผ้าใบ จึงได้บอกอาจารย์พรให้ทราบ อาจารย์พรก็พลอยชะเง้อมองเข้าไปข้างในบ้าง พร้อมทั้งพูดว่า “ใช่แล้ว ห้องนี้แหละ! คนที่นั่งอยู่ข้างในคือมิสเตอร์กัสตูรี” ข้าพเจ้าจึงได้บอกให้อาจารย์ศิริพูดบอกทั้งผู้ชาย คนที่นั่งอยู่ตรงประตูและที่นั่งอยู่ข้างในห้องนั้นว่า “เราทั้งหมดเป็นคนไทย เป็นคณะที่แปลหนังสือของนายเมอร์เฟตและพิมพ์ออกเผยแพร่ อยากจะขอเวลาพูดคุยด้วยสักนิด พร้อมทั้งมีของจากประเทศไทยนิดหน่อยมาฝากเขาด้วยเพื่อเป็นที่ระลึก”

มิสเตอร์กัสตูรี เมื่อได้ฟังดังนั้นรีบปฏิเสธทันทีว่า “เขารับของจากใครไม่ได้ แม้จะเป็นของที่ระลึก ที่นี่มีกฎหมายไว้เลยว่า ห้ามรับของสิ่งใดจากใคร ถ้าองค์ภควันทราบเข้าจะไล่ออกจากอาคารทันที และก็อย่าคิดว่า

องค์ภควันจะไม่ทราบ ไม่มีอะไรจะปิดบังท่านได้ การแสดงออกทุกอย่างเพียงแค่มือไหว้ทักทายกันด้วยไมตรีเท่านั้น” พุดพลางยกมือไหว้ทำท่าประกอบ พวกเราจึงไม่ได้คะยั้นคะยออะไร พอตีคณะเราที่แยกย้ายกันไปซื้อของนั้นก็กลับและมาสมทบด้วย

อันที่จริงเรื่องนี้ก็เป็นเป็นสิ่งที่ประหลาดและบังเอิญอีกเรื่องหนึ่ง คือขณะที่ทั้งอาจารย์พร อาจารย์ศิริ คุณสำอางค์ คุณสุภาณีและข้าพเจ้า พวกกันมาที่ห้องมิสเตอร์กัสตูรีนี้คนอื่น ๆ ในคณะไม่มีใครทราบเลย ข้าพเจ้าเขียนโน้ตไว้ที่หน้าห้องพักว่า “ไปหานายกัสตูรีเดี๋ยวมา เพื่อคุณพ่อจะไปซื้อของกลับมาไม่พบ จะได้ไม่สงสัยว่าหายไปไหน เมื่อเห็นคณะมาสมทบ ข้าพเจ้าคิดว่า อ้อ! คงจะไปที่ห้องพักมาแล้ว จึงได้ตามมาหาถูกแต่ปรากฏว่าไม่ใช่ คุณพ่อผิบบอกว่า “เวลาเดินกลับห้องพัก ปกติจะไม่ได้เดินผ่านทางนี้ แต่คราวนี้ไม่ทราบว่านี่ก็อย่างไร เกิดความรู้สึกว่า เดินไปทางนี้บ้างจะดีกว่า จึงได้ชวนคณะทั้งหมดเดินผ่านมาทางนี้ พอตีเหลือบไปเห็นรองเท้าซึ่งวางอยู่หน้าห้องที่กำลังจะเดิน

ผ่านว่า ช่างเหมือนรองเท้าของศรีเพ็ญจริง” (เพราะตัวคุณพ่อเองเป็นคนซื้อรองเท้าให้ข้าพเจ้า) “อ้าว นั่นใช้จริง ๆ นั่นรองเท้าอาจารย์พร พอชะโงกหน้าดูในห้องด้วยความดีใจหัวหน้าคณะอยู่ที่นี้” ดังนั้นทุกคนจึงยังไม่ได้เดินกลับห้องพักของตัวเอง กลับเข้าไปสมทบในห้องมิสเตอร์กัสตูรีเป็นกลุ่มใหญ่

ข้าพเจ้าจึงหันไปถามคุณพ่อว่า หนังสือเรื่องไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ ฉบับแปลเป็นไทยที่ตั้งใจจะนำมาฝากมิสเตอร์กัสตูรีนั้นอยู่ที่ไหน คุณมาลัยซึ่งถือหนังสือนี้อยู่รีบส่งให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ส่งให้อาจารย์ศิริ พร้อมทั้งให้อาามิสเตอร์กัสตูรีว่า ถ้าเราจะมอบหนังสือนี้ให้ เขาจะรับได้หรือไม่ ปรากฏว่าเมื่ออาจารย์ศิริ ส่งมอบหนังสือ ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๑, เล่ม ๒, เล่ม ๓ ให้ฉัน มิสเตอร์กัสตูรีรับไว้อย่างดี โดยไม่ได้ปฏิเสธอะไร ได้เปิดดูและส่งให้ผู้ชายคนที่นั่งอยู่ด้วยนั้นดู ๑ เล่ม พร้อมทั้งแนะนำว่า บุคคลผู้นี้คือ ดร. มูรติ นักธรณีวิทยาเป็นลูกชายได้ใช้ชีวิตช่วยเหลืออยู่ที่อาคารมประคณตินิลยัมนี้ด้วย

ดร. มูรตินำชมบริเวณประคันตินิลย์ม

ดร. มูรติ สนใจหนังสือและอักษรภาษาไทยที่เขียนไว้ที่หน้าปกว่าเป็นตัวอักษรคล้าย ๆ ตัวอักษรของภาษาอื่นแต่ยกคำว่า “มนุษย์มหัศจรรย์” ก็ออกเสียงคล้ายๆ ภาษาสันสกฤต จึงพูดกันได้เป็นที่ถูกอัธยาศัย และอีกประการหนึ่ง ทั้งคุณนวลจันทร์และคุณวรรณิ์พูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว จึงมีเรื่องพูดคุยกันได้อีก อาจารย์พรได้บอกให้อาจารย์ศิริอธิบายให้ทั้งมิสเตอร์ กัสตุรีและ ดร.มูรติ ฟังว่า “ขณะที่นั่งเครื่องบินจากโคลัมโบถึงมัทราสนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นแสงสีรุ้งบนก้อนเมฆและที่อากาศนี้ก็มีแสงสว่างเป็นสีรุ้งวิบวับ กระจายไปทั่วทั้งอาณาบริเวณ” ทั้งสองคนรู้สึกดีใจแต่ไม่แปลกใจ เพราะต่างคนต่างพูดว่า “เป็นความเมตตาขององค์ภควัน และได้เล่าให้คณะเราฟังว่า มีหลายคนก็ได้เห็นปรากฏการณ์แสงรุ้งเช่นนี้ ทั้งชาวแคนาดา ชาวฮอลแลนด์ ซึ่งเป็นที่น่าสนใจมาก

ขณะที่กำลังพูดคุยกันอย่างมีอัธยาศัยนั้น อาจารย์พรก็ได้ให้อาจารย์ศิริช่วยถามให้ว่า “คณะเรา

มาพักอยู่ที่นี้มีความสะดวกสบายทุกอย่าง ไฟฟ้าก็สว่าง น้ำประปาก็ไม่ขาดแคลน ไม่ว่าจะเปิดก๊อกไหนเป็นพุงแรงทุกก๊อกไป และเครื่องสาธารณูปโภคทุกอย่าง สะดวกหมด อยากจะทราบว่่า ที่นี้ใช้ไฟฟ้าป้่นเองหรือ ไฟฟ้าของรัฐบาล และน้ำสุบมาจากแหล่งไหน” ดร. มูรติ เป็นฝ่ายตอบว่่า ไฟฟ้าเป็นของรัฐบาล สำหรับน้ำได้เจาะบาดาล สุบมาจากแม่น้ำจิตราวดี ขึ้นแท้งค์ใหญ่ซึ่งสร้างไว้บนเนินเขาสูง แล้วจึงได้จ่ายลงมา เมื่อเวลาารถแล่นผ่านมาคณะเราคงได้เห็นแล้ว ที่นี้องค์ภควันได้จัดสรรให้มี เครื่องสาธารณูปโภคทุกอย่างครบครัน โดยเฉพาะเรื่อง ความสะอาด เรื่องอาหารองค์ภควันเป็นห่วงมาก เพราะ ส่วนมากเป็นชาวต่างประเทศ อาจจะมีติดอาหาร ผิดน้ำได้ ดังนั้นทุกคนควรจะรับประทานอาหารในอาคารเท่านั้น ที่นี้มีฟาร์มโคนม มีทุ่งนาข้าว แล้วก็ถามต่อว่่าคณะเราได้เห็นอะไรบ้างหรือยัง ปรากฏว่่าทุกคนสนใจ ฟังและตอบว่่า คณะเรายังไม่ได้เห็นอะไรเลย นอกจาก บริเวณเท่าที่เดินไปเดินมาคือ จากโรงอาหาร มาห้องพักแล้วก็บริเวณที่จะได้เห็นองค์ภควันเท่านั้น

ดร. มูรติได้ถามต่อไปอีกว่า คณะเราพอมีเวลาหรือไม่ในตอนนี้อย่างไร คณะเราทุกคนรีบตอบว่ามีเวลากันทุกคน เพราะเวลาขณะนั้น ๑๓ นาฬิกาเศษยังเหลือเวลาอีกมาก กว่าที่จะถึงเวลาที่องค์ภควันจะออกมาทารชัน ดังนั้น ดร. มูรติ จึงพูดขออนุญาตจากมิสเตอร์กัสตูรีว่าจะพาคณะเราเดินขึ้นไปบนเนินสูง เพื่อจะได้มองเห็นอาณาเขตของอาคารมรดกประคณดินิลยัมทั้งหมด ซึ่งมิสเตอร์กัสตูรีก็อนุญาต ทุกคนตื่นเต้นดีใจอย่างบอกไม่ถูกและ คาดไม่ถึงว่า จะได้คนขนาด ดร. มูรติเดินพาไปชมสถานที่สำคัญเช่นนี้

ต้นไม้ขององค์ภควัน

ดร. มูรติได้เดินนำหน้าพาคณะเราออกไปทางช่องหลังแพลีสตั้น เดินขึ้นเนินไปเรื่อย ๆ ท่านได้ชี้ให้เห็นโรงพยาบาลซึ่งอยู่ใกล้ ๆ ทางเดินนั้น เดินผ่านมาถึงต้นไม้ต้นหนึ่งท่านอธิบายว่า เป็นต้นไม้ซึ่งองค์ภควัน ได้ปลูกไว้ เมื่อมาเริ่มสร้างอาคารมรดกประคณดินิลยัมคือราว ๒๕ ปีมาแล้ว ต้นไม้นี้คล้ายต้นกร่างหรือต้นไทรชนิดหนึ่งของเรา ความรู้สึกของข้าพเจ้าชาวบุดิ่งลึกถึงที่มองเห็นแต่แสงสว่างสีรุ้งเข้ม พุ่งขึ้นและพุ่งลงมาสะท้อน

ย่อนรับสลับกันอยู่ตลอดเวลา คล้ายกับสถานที่บริเวณ
ก่อสร้างพระเจดีย์อิสรภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระ-นเรศวร
มหาราช ได้ยินเสียงเป็นคลื่นห้อมล้อมอยู่รอบตัวว่า “จงมา
รับอาบพลังแสงในยามที่สุริยเทพ เปล่งประกายแสง
อรุณ”

เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกตัวเต็มที่ ดร.มูรติกำลังพาเดินขึ้น
เนินสูงต่อไปอีก เห็นเป็นหลุมซึ่งขุดไว้แล้วหลายหลุม
ท่านอธิบายว่า บนยอดเนินนี้เป็นเนินที่สูงที่สุด องค์ภควัน
จะให้สร้างเป็นตึกอำนวยการของมหาวิทยาลัย ทุกคน
มองไปรอบทิศจึงได้ทราบว่าได้ขึ้นมาอยู่บนเนินที่สูงกว่า
เนินอื่น ๆ ภูมิประเทศช่างเหมือนแคมป์สน สถานที่
ก่อสร้างพระเจดีย์อิสรภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระ-
นเรศวรมหาราช และศูนย์พัฒนาศาสนาของเราจริง ๆ
มองไปทุกด้านจะเห็นเป็นเนินเขาลดหล่นสลับส้าง
แท่งค้ำน้ำใหญ่รูปร่างสวยอยู่บนยอดเนินอีกเนินหนึ่ง เห็น
ทะเลสาบกว้างใหญ่ที่มองเห็นเมื่อวันวาน ดร. มูรติ
อธิบายว่า ทะเลสาบกว้างใหญ่นี้เป็นเขื่อนกั้นน้ำ โดย
สันเขากั้น มีมาแล้วประมาณ ๖๐๐ ปี ดังนั้นพื้นที่แถบนี้
จึงอุดมสมบูรณ์

ช่างไส คีตา ร้องต้อนรับ

มองเห็นอาณาบริเวณประจันตนิลย์มกว้างใหญ่
หลายพันไร่ ประกอบไปด้วยตึกอาคารที่พักมากมาย
อีกด้านหนึ่งเป็นโรงเรียนชั้นประถมศรี ไส ราม ที่รถเรา
แล่นผ่านมาเมื่อวันวาน ดร.มูรติได้ชี้ให้ดูหมู่บ้านปุดต
ปารตีเล็ก ๆ ที่องค์ภควันถือกำเนิดมา ข้าพเจ้ากำลังนึก
ในใจอยู่ว่า นางช่าง ไส คีตา ขององค์ภควันที่กล่าวไว้ใน
หนังสือ เขาเลี้ยงไว้ที่ไหนกันนะ จะบอกให้อาจารย์ศิริ
ถาม อาจารย์ศิริก็เดินอยู่ห่าง ก็พอดีได้ยินเสียงช่างร้อง
แปร้นแปร้น...ขึ้น คณะเราทุกคนต่างพูดขึ้นเป็นเสียง
เดียวกันว่า “เสียงช่างร้อง” อาจารย์ศิริ คุณนวลจันทร์
คุณวรรณี จึงได้บอกและถาม ดร. มูรติว่า “ท่านได้ยิน
เสียงช่างร้องหรือไม่ ตะกี้มีเสียงช่างร้อง” ดร.มูรติตอบ
ว่า “ไม่ได้ยิน คงจะเป็นเพราะมัวแต่พูดเพลีนอยู่แต่เสียง
นี่คือเสียงของนางช่างไส คีตา ขององค์ภควัน ร้อง
ทักทายแสดงความยินดีต้อนรับ ซึ่งปกติจะไม่ได้ร้อง
บ่อยนัก แสดงว่านางช่างไส คีตา ดีใจที่คณะเรามา”

ต่างคนต่างมองหาไปรอบทิศแม้แต่ ดร. มูรติเอง ว่านางข้างไส คีตา อยู่ที่ไหน จึงได้ส่งเสียงร้องได้ยินมาถึงคณะเราได้ คุณวรรณีสายตาดีและไวกว่าเพื่อน ชี้บอกว่า “โน่นไง เห็นแล้วข้าง เห็นตัวดำยื่นอยู่ลิบ ๆ ได้ต้นไม้โน่น” ทุกคนมองตาม จริงอย่างคุณวรรณีว่า ทุกคนมองเห็นข้างลิบ ๆ ยื่นอยู่ใต้ต้นไม้ ชูวงขึ้นพร้อมทั้งเดินไปเดินมา ถ้าไม่ชูวงขึ้นก็คงจะไม่ทราบว่าเป็นข้าง ทุกคนได้เห็นข้างอยู่เป็นครู่หนึ่ง ข้างก็เดินบังต้นไม้ลับหายไปจากสายตา แล้วก็ไม่ได้ยินเสียงร้องขึ้นมาอีกเลย จนถึงวันที่คณะเราเดินทางกลับ

คณะเราทุกคนเดินตาม ดร.มูรติไปด้วยความตื่นเต้นระคนดีใจ ต่างพรั่พุดขอบคุณที่ท่านได้ช่วยทำหน้าที่เป็นผู้นำทาง(ไกด์) ให้ เพราะถ้าไม่เช่นนั้น คณะเราจะไม่มีใครได้รู้จักประคันดินิลยมเลย คงจะคิดว่ามีอาณาบริเวณเท่าที่ได้เดินไปเดินมาเท่านั้นเอง ดร. มูรติกล่าวว่่า “ขอให้ทุกคนจงขอบคุณองค์ภควันเถิด เพราะต้องเป็นเรื่องการจัดสรรขององค์ภควันทั้งสิ้น ท่านเองเป็นเพียงผู้รับใช้ขององค์ภควันเท่านั้นเอง” แม้กระนั้นทุกคน

ก็ยังคงกล่าวขอบคุณอยู่นั่นเอง ข้าพเจ้านึกตั้งจิตอธิษฐานกราบขอพระคุณองค์ภควัน ที่เราได้พบกับบุคคลผู้ซึ่งเป็นเปรียบเสมือน ลี้อสายสัมพันธ์อีกช่วงตอนหนึ่ง

แม่น้ำจิตราวดี

ดร. มูรติได้พาคณะเราเดินลงจากเนินมาเรื่อย ๆ ตามถนนผ่านอาคารต่าง ๆ ผ่านประตูเข้าอาคารพระคันตินิลยัม ผ่านบ้านเรือนของชาวพื้นเมืองหลังเตี้ย ๆ และกราบนมัสการหลุมฝังศพท่านบิดา และท่านมารดาขององค์ภควัน แล้วจึงเดินเรื่อยลงไปถึงแม่น้ำจิตราวดี ซึ่งเต็มไปด้วยทราย บางแห่งมีน้ำอยู่ถึงหัวเข่า บางแห่งก็ลึกแค่ตาตุ่ม คณะเราได้เดินลงไปแม่น้ำนี้ ดร. มูรติ อธิบายว่า “ที่แม่น้ำสายนี้เองที่องค์ภควันได้ลงมา กับสานุศิษย์หลายครั้ง และได้เนรมิตของต่าง ๆ มาจากพื้นทราย ซึ่งคณะเราคงจะทราบจากในหนังสือที่บันทึกไว้บ้างแล้ว” พร้อมทั้งหันมาทางข้าพเจ้า คงจะเห็นว่าข้าพเจ้ากำลังนั่งยอง ๆ และเอามือพลูยทรายเล่นไปมาอยู่กระมัง จึงได้ยิ้มและพูดถามขึ้นว่า “จะไม่นำ

ทรายของแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์นี้ติดตัวไปบ้างหรือ” และชี้ให้ดู
 ท่อน้ำบาดาลที่เจาะลงไปใต้มแม่น้ำแล้วสูบขึ้นแท็งค์บน
 ยอดเนินเขาที่ห่างไป

อันที่จริงขณะนั้น ความรู้สึกของข้าพเจ้ากำลัง
 เลื่อน-เลื่อน ได้ยินเสียงสวดมนต์เพลงภซันกังวาน ห้อม
 ล้อมอยู่ทั่วทุกอณูของบรรยากาศ เห็นเมฆขาว
 ระยิบระยับลอยวนเวียน แล้วเมฆนั้นก็ม้วนตัวกลายเป็น
 คล้ายรูปปั้นเทวรูปพระศิวะ พระกฤษณะกำลังเป่าขลุ่ย
 และเทวรูป พระรามกำลังถือศรทรง พระพุทธรูป และ
 รูปปั้นพระเยซู รูปปั้นนี้ราวกับว่าปั้นด้วยโลหะเงินชั้นดี
 เพราะช่างชาววิบวับอย่างเหลือเกิน พร้อมทั้งได้ยินเสียง
 ห้อมล้อมเคล้าผสมอยู่กับเสียงสวดมนต์ เพลงภซันนั้นว่า

“สายน้ำใหญ่น้อยทุกสายต่างดิ่งดูดและไหลมุ่งไป
 รวมสู่ ณ จุดเดียวกัน คือห้วงมหาสมุทร ทุกชีวิตตกอยู่
 ในเตาหลอม วิธีทางของแต่ละคนแตกต่างกันออกไป
 ตามสภาวะแวดล้อม จงอย่าประมาท พร่ำบ่นภาวนาแต่
 คำว่า พุทฺธิ สรณํ คจฺฉามิ.ต่อไป” พร้อมกันนั้นเสียง
 สวดมนต์เพลงภซันที่มีคำว่า พุทฺธิ สรณํ คจฺฉามิ...ที่ได้

ยีนเมื่อเขียนวานนี้ตอนสวดมนต์เพลงภักซ์ในตอนเย็นก็
กังวลขึ้นอีก

ต้นกัลปพฤกษ์

ข้าพเจ้าพยายามสลัดความรู้สึก ยึดและตอบรับ
ดร.มูรติ พร้อมทั้งได้ร้องเรียกหาคุณสุภาณีให้ช่วยนำ
ถุงพลาสติกมาใส่เม็ดทรายที่กอบกำขึ้นมาจากลำน้ำ
จิตรราวดีนั้น ดร.มูรติพาคณะเราเดินกลับขึ้นมาพร้อมทั้ง
ชี้ให้ดูต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่บนหน้าผาสูงริมตลิ่งนั้น บอกว่า
“ต้นไม้ต้นนี้คือต้นมะขาม ซึ่งเมื่อตอนเล็ก ๆ องค์กรวันได้
พาพวกเพื่อนเด็กๆ ด้วยกันไปเล่น แล้วได้บอกให้ทุกคน
ไปเก็บผลไม้จากต้นไม้ต้นนี้ แล้วแต่ว่าใครอยากจะ
รับประทานผลไม้อะไร ก็จะได้ผลไม้ชนิดนั้น ดังนั้น จึง
เรียกต้นไม้นี้ว่า “ต้นกัลปพฤกษ์” พวกเราไม่มีโอกาสขึ้นไป
ดูใกล้ ๆ เพราะอยู่บนหน้าผาสูงต้องเดินขึ้นไปอีก และ
อีกประการหนึ่งเวลาก็ไม่ค่อยจะพอ

แม้จะพาเดินมาไกลจนเมื่อยล้า แต่ ดร.มูรติ ก็
ยังคงยิ้มแย้มแจ่มใส เดินไปพูดคุยกอธิบายถึงเรื่องราว
และชี้ให้ดูสถานที่ต่าง ๆ คุณนวลจันทร์เอ่ยขึ้นว่า “ไม่

ทราบว่ามีใครบ้างที่จะมีโอกาสได้ทำน ดร.มูรติ เป็น
 ไกด์อีกหรือไม่” ข้าพเจ้าได้ยินเสียงตอบของ ดร. มูรติ
 แม้ว่าภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะไม่ได้เรื่องนัก แต่ก็พอจับ
 ใจความได้ว่า ไม่มีความแน่นอนอะไร อย่าไปหวัง และ
 อย่าไปจริงจังจนนักกับชีวิต บางสิ่งบางอย่างในชีวิตของ
 คนเราอาจจะเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าเอง
 ไม่เคยนึกว่าจะมาเป็นไกด์ ยังต้องมาทำหน้าที่ไกด์ ซึ่ง
 ครั้งนี้เป็นครั้งแรกของชีวิตจริง ๆ” ข้าพเจ้าฟังแล้วยิ่ง
 เกิดความซาบซึ้งและขอบคุณในน้ำใจไมตรี นี้ละหรือ
 สถานุศิษย์ขององค์ภควัน พร้อมทั้งนึกอธิษฐานจิตกราบ
 ขอบพระคุณองค์ภควันอีกครั้งหนึ่ง

หมู่บ้านถิ่นกำเนิดขององค์ภควัน

ดร.มูรติ พาคณะเราเดินผ่านทุ่งนามานิดหน่อย
 ทักทายผู้คนชาวพื้นเมืองที่เดินผ่าน ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม
 มาจนถึงหมู่บ้านเล็ก ๆ บ้านก่อด้วยก้อนหินเชื่อมด้วย
 ดินเหนียว ประตูติดต่อกันหลังคาไม่สูงเป็นช่อง ๆ พอคน
 เข้าไปอาศัยอยู่ได้ ผู้คนมากมาย มีโรงเรียน แล้วก็มี
 สถานที่ปลูกเป็นศาลาโถงคล้ายเทวาลัย มีรูปปั้นเทวรูป

พระคิระ ขณะนั้นมีพราหมณ์นักบวชชาวฮินดูคนหนึ่งนั่ง
จัดที่บูชาอยู่ที่หน้ารูปปั้นเทวรูปนั้น ดร.มูรติบอกว่า
สถานที่นี้คือบ้านเกิดขององค์ภควัน แต่บัดนี้ได้ตัดแปลง
ให้เป็นที่บูชาพระคิระ ครั้นแล้วพราหมณ์คนนั้นก็ได้จุด
ไฟขึ้นที่ถาดน้ำมัน พร้อมทั้งยกถาดไฟนั้นขึ้นวนรอบที่
บูชานั้นและตีระฆังให้จังหวะ สวดมนต์เป็นทำนองเพลง
ดร.มูรติ อธิบายว่า เป็นการสวดมนต์บูชาพระเจ้าด้วยไฟ
พร้อมทั้งได้สวดมนต์เป็นตัวอย่างตามเสียงของ
พราหมณ์ที่กำลังร้องเพลงสวดมนต์นั้น ด้วยน้ำเสียง
กังวาน ห้าว ทุ่ม อย่างไพเราะ

ทุกคนตั้งใจสงบโดยอัตโนมัติ ฟังเพลงสวดมนต์
บูชาที่พราหมณ์ และ ดร. มูรติร่วมกันร้องสวดเป็น
ตัวอย่างนั้นจนจบ ความปีติปราโมทย์คงจะแล่นเข้าสู่
จิตใจของแต่ละคน เพราะต่างกล่าวความรู้สึกเป็นสุขและ
ซาบซึ้งอย่างเหลือเกิน แล้ว ดร. มูรติก็ได้นำพาคณะเรา
เดินไปดูจนทั่วสถานที่ ๆ องค์ภควันเคยพักอยู่ก่อนที่จะ
ไปอยู่ที่ในอาศรมประคันตินิลยัมขณะนี้ จากนั้นก็ได้เดิน
กลับมาที่อาศรมประคันตินิลยัม เวลาขณะนั้น ๑๕

นาฬิกาเศษแล้ว ดร. มูรติกกล่าวว่า “ถึงเวลาน้ำชาแล้ว ขอให้พวกเราทุกคนจงโชคดี เตรียมตัวเพราะอีกประเดี๋ยวก็น่าจะถึงเวลาอาหารชั้นแล้ว” คณะเราทุกคนกล่าวขอบพระคุณ ครั้นแล้ว ดร. มูรติกก็ขอตัวแยกจากไป ทิ้งไว้แต่ความประทับใจในความดี อันยากที่จะลืมเลือน

คณะเราได้ไปซื้อคูปอง ยืนเข้าแถวเรียงคิวเพื่อรับประทานน้ำชา แล้วต่างก็รีบกลับเข้าห้องพักล้างหน้าตา แต่งตัวให้เรียบร้อยเตรียมมานั่งเข้าแถวร่วมกับผู้คนอื่น ๆ อีกมากมาย รอการออกมาทานชั้นขององค์ภควัน สำหรับในวันนี้ข้าพเจ้าได้ติดหนังสือ ไส่ บาบามนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๑, เล่ม ๒ และเล่ม ๓ ไปด้วย ตั้งใจมอบถวายองค์ภควันตอนเดินผ่าน

องค์ภควันได้กรุณาเรียกคณะเราไปพบเป็นการส่วนตัว

การรอเฝ้าครั้งนี้คณะเราได้นั่งใต้ต้นมะพร้าวแถวเกือบหลังสุด เมื่อได้ที่นั่งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็หลับตาเข้าสมาธิ อธิษฐานจิตกล่าวคำว่า พุทธิ สรรณคจฺฉามิ...แล้วน้อมกราบขอบพระคุณต่อองค์ภควัน ที่ในวันนี้ ดร. มูรติได้นำพาคณะเราเดินเที่ยวชมจนทั่ว

บริเวณอาคารมปรค์นตินิกยม ทั้ง ๆ ที่ความปรารถนา
ในส่วนลึกยังคงกังวลอยู่ตลอดเวลาว่า พรุ่งนี้คณะเราก็
จะเดินทางกลับกันแล้ว น่าจะมีประจักษ์พยานอะไรสัก
อย่างหนึ่งติดตัวกลับประเทศไทยว่า คณะเราได้พบองค์
ภควันแล้วอย่างแท้จริง แต่ไม่กล้าหวังหรือแม้แต่จะกล้า
ขอรบกวนเวลาขององค์ภควัน เพราะคนที่รอพบองค์
ภควันอยู่นี้มีมากเหลือเกิน และบุคคลเหล่านั้นนี้อาจจะ
ถึงเวลาที่เหมาะสมกว่าคณะเรา จึงได้แต่ กราบขอความ
เมตตาองค์ภควัน ได้โปรดรับสิ่งอันจะเป็นเครื่องแสดง
บอกให้ทราบว่า เป็นสื่อสายสัมพันธ์ให้คณะเราเดินอยู่
ในหน ทางชีวิตอันถูกต้อง ความรู้สึกของข้าพเจ้าตั้งวูบ
ลึกลง ตามลำดับ มองเห็นถนนสายใหญ่และยาว มีแสง
สว่าง เพียงสลัวลางราวกับว่าแสงสว่างนี้ส่องมาจากหัว
ถนนอันไกลโพ้น เสียงคำว่า พุทฺธ สรณํ คจฺฉามิ...ก็แผ่ว
เบาจนเกือบจะกลายเป็นเสียงสายลม ครั้นแล้วมองเห็น
แสงสว่างเรืองขึ้นตรงกลางถนน เป็นแสงสีรุ้งหมุนรอบ
ดวงอาทิตย์สีแดงแดง ตรงจุดกลางของดวงอาทิตย์นั้น
มีแสงสว่างพุ่งออกมาคล้ายแสงสว่างจากไฟสปอร์ตไลท์

ทำให้ถนนสายนั้นสว่างจ้าขึ้นทันใด พร้อมทั้งเสียงคำว่า พุทฺธฺ สรณํ คจฺฉามิ โอม... ไสราม... และเสียงสวดมนต์ เพลงภขันธ์ก็ก้องสะท้อนสะเทือน.. ผสมคละเคล้ากันขึ้น

ข้าพเจ้ารู้สึกตัวมองเข้าไปในตัวอาคาร เวลาขณะนั้น ๑๗.๐๐ นาฬิกา การออกมาหารชั้นครั้งนี้ องค์ภควันเดินออกไปทางด้านผู้ชายก่อน สักครู่ได้ยินเสียงของใครหลายคนในคณะเราพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นระคนดีใจว่า “อาจารย์ลุกขึ้นแล้ว อาจารย์ศิริ กิตติ เดินมาแล้ว นายแซร์แมนด้วย” โดยอัตโนมัติคณะเรา ฝ่ายผู้หญิงลุกขึ้นพร้อมกันโดยไม่ต้องมีใครเตือน หรือบอกกล่าว ต่างเดินเข้าไปในชายคาอาคารอย่างลึบตัว แทบจะไม่รู้สึกรว่าตนเองทำอะไรไปบ้าง รวมทั้งมีผู้หญิงชาวอินเดียนจากเมืองไทยอีก ๓ คน ซึ่งไม่ได้รวมไปกับคณะเรา แต่เขาเป็นคนที่นับถือองค์ภควันมาก มากราบนมัสการแล้วหลายครั้ง และครั้งนี้ก็ได้มาถึงประคันทินิลยัม ตั้งแต่ก่อนวันเกิดขององค์ภควัน คือวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน แต่เขาไม่มีโอกาสได้เข้าพบเลย ดังนั้นเมื่อคณะเราซึ่งมาจากประเทศไทย มีกุศลที่องค์ภควันเรียกให้เข้าพบ เขา

จึงขอเป็นเรือพ่วงไปด้วย เพราะถือว่ามาจากประเทศไทยเหมือนกัน

เจ้าหน้าที่ได้จัดให้คณะเรานั่งรวมกันอยู่ลานระเบียงใต้ชายคาอาคารม้นทรี คณะเราทุกคนนั่งรอกันรอรถคันหนึ่งที่กำลังหารขันบุคคลอื่น ๆ อยู่ด้วยจิตใจระทึกตื่นเต้นและปลาบปลื้ม ความรู้สึกของข้าพเจ้าคล้ายตัวเบาลอยอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าภาวนาในใจอยู่แต่กับคำว่า พุทธิ์ สรณิ คจฺฉามิ....และคำว่า “โอม” สลับกันรอรถคันนั้นก็เดินกลับเข้ามาในตัวอาคาร พร้อมกับถามขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอย่างปลอบประโลมว่า “มากันทั้งหมดกี่คน” (How many are all you?) ยังไม่ทันที่จะมีใครเอ่ยตอบ ก็ได้ยินเสียงดังมาจากข้างหลังว่า “๒๒ คน” ทุกคนงง ต่างหันไปตามเสียงนั้น ปรากฏว่าผู้หญิงชาวอินเดียนซึ่งบอกคณะเราว่ามาจากประเทศไทยนั่นเองเป็นคนตอบ เพราะเขาทราบว่คณะเรามาทั้งหมด ๑๘ คน คนที่ ๑๙ คือนายแซร์แมน และสำหรับกลุ่มเขาเอง ๓ คน ดังนั้นเมื่อรวมกันแล้วจึงเป็น ๒๒ คนพอดี

องคัภควันพยัภหน้าและมึเสียงคัาว่า อึอ..ในลัาคอแล้วก็
 กลัาวต้อไปอึอีกว่า “เข้ามามี” (come on...)คณะเรากลุกขััน
 เดินน้อมต้อวไปในห้อง เป็นห้องซึ่งมึความกวัางยาวขนาด
 ๔x๕ เมตร มึเก้าอึนวมท้าวแขน พนัภสูงสีแแดงขั่มต้งออยู่
 ต้อหนึ่ง คณะเรต้อางนัังพับเพียบล้อมรอบเก้าอึต้อนี้ ยัง
 ไม้ทันที่คณะเรจะนัังลงให้เรียบร้อยได้ทุคคน องคัภค
 วันก็เดินเข้ามานัังที่เก้าอึต้อนั้น พร้อมท้งพูดว่า sit
 down...sit down... (นัังลงเถอะ นัังลง) ครัันแล้วทุคคนก็
 พร้อมใจกันกั้มลงกราบ ขัापเจ้าบ้งเกิดความรู้สึภขูโดย
 อัดโนมัตติไปทัวท้งต้อ และแล้วเสมึอนถุกแรงตึงคุดให้
 ลอยสูงขัันสู่สภาวะเอิบอึมปลอดไปรงเบาสบายอยางไม้
 มึขอบเขต รารกับจิตใจได้เกาะเกี่ยวออยู่กับสัิงใด ๆ หลุด
 จากภาระเคร้อองผูกพัณท้งมवल มองเห็นแต่แสงสว่าง
 เจิตจัาระยิบระยัับสีต้อาง ๆ รอบต้อ ครัันแล้วแสงสว่าง
 ระยิบระยัับสีต้อาง ๆ นัันก็รวมต้อกันเป็นวงกลมสีรุ้งเล็ก ๆ
 คลัายหยดละอองน้ำมากมาย เปล่งประกายใน
 บรรยาคาคันััน จึงทำให้ บรรยาคาคที่ลััมผัสได้ภายนอก
 ในห้องขณะนััน ปานประหนึ่งว่าถุกมนตัสะกต คงจะ

เป็นไปได้ไหมว่า พลัง แสง เสียง ความร้อน แม่เหล็กไฟฟ้า ซึ่งแทรกซึมอยู่ในบรรยากาศได้รวมและกลั่นตัวเป็นละอองน้ำค้างแห่งพรอันศักดิ์สิทธิ์อาบราดรดไปทั่วทั้งตัวของทุกคน หรือเหมือนอย่างกับว่า ตัวองค์ภควันเป็นแม่เหล็ก คณะเราซึ่งเป็นเหล็กธรรมดาเมื่อเข้าไปอยู่ใกล้แม่เหล็กก็จะดึงดูดให้อณูของเหล็กธรรมดากลายเป็นแม่เหล็กไปด้วย จึงยังความปีติปราโมทย์ให้บังเกิดขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จนทุกคนแทบจะกลั่นเสียงร้องไห้ไว้ไม่ได้ น้ำตาไหลนองหน้าเสียงสะอื้นฮักด้วยความปลื้มปีติ จนองค์ภควันต้องคอยปลอบโยนว่า **ระงับอกระงับใจเสียบ้าง** (control...control...control...)

องค์ภควันเนรมิตของมาจากในอากาศให้

เมื่อทุกคนค่อยสร้างซา พอจะเริ่มมีสติบ้างแล้ว องค์ภควันจึงเริ่มทักถามขึ้นว่า “มาจากไหนกันนะ” (Where do you come from?) ทุกคนเอ่ยขึ้นพร้อมกันว่า “ประเทศไทย” (Thailand:) องค์ภควันกล่าวว่า Thailand. แล้วกล่าวต่อไปอีกว่า ใครคือคนแปลหนังสือ (Who is the translator?)

อาจารย์ คิริ : กระผมเอง (I am)

องค์ภควัน : อีอ...อีอ... How is your health? (สุขภาพเป็นอย่างไรบ้าง?) ไม่ทราบอาจารย์คิริตอบว่าอย่างไร เพราะข้าพเจ้าได้ยินไม่ถนัด แต่องค์ภควันก็กล่าวต่อไปว่า อีอ...not good.พร้อมทั้งโบกมือเป็นวงกลมเล็ก ๆ เหนือเข่าเล็กน้อย ๒-๓ ครั้ง แล้วก็ยื่นวิญุตีส่งให้อาจารย์คิริก่อน แล้วก็ส่งให้ทุกคนที่แบมือรับ (วิญุตินี้ไหลออกมาจากมือขององค์ภควัน ในลักษณะมือคว่ำลง ปลายนิ้วมือทุกนิ้วรวมกัน) เมื่อได้วิญุติต่างคนต่างก็รับประทานและนำมาลูบตามหน้า จากนั้นองค์ภควันหันไปพูดกับ ม.ล. อภรณ์รัตน์ เสือวรรณศรี ซึ่งเป็นผู้มีอาวุโสกว่าคนอื่นในคณะเราถามว่า ชื่ออะไรและต้องการอะไร

ม.ล. อภรณ์รัตน์ซึ่งยังคงตื่นตันพูดไม่ออก ลှ่นไปทั่วคูลานมาก็มลงกราบแทบเท้าองค์ภควัน ซึ่งได้ยื่นมือมาลูบหลัง พร้อมทั้งพูดปลอบโยนให้ระงับจิตใจแล้วถามซ้ำอีกว่า “ต้องการอะไร” ม.ล.อภรณ์รัตน์ ตอบว่า “ต้องการใช้ชีวิตช่วยเหลือคนอื่นให้มากที่สุด”

องค์ภควันได้โบกมือเป็นวงกลมในอากาศเหนือ
 เข้าเล็กน้อย ครูเดียวก็ส่งยื่นเหรียญรูปขององค์ภควัน
 เองเล็ก ๆ สีขาวสำหรับห้อยคอได้ ส่งให้ ม.ล.อาภรณ์
 รัตน์ ๑ เหรียญ พร้อมทั้งพูดว่า “เพื่อเป็นกำลังใจใน
 อนาคต” แล้วก็หันไปถามผู้หญิงอินเดียที่ขอร่วมเข้ามา
 กับคณะเราว่า มาจากไหน มีบุตรกี่คน ผู้หญิงคนนั้นก็
 พูดอธิบายแต่ไม่ชัดเจน ก็พอดีคุณวรรณีซึ่งพอจะทราบ
 ประวัติของการมาของผู้หญิงคนนั้นอยู่บ้างจึงได้พูด
 อธิบายแทน องค์ภควันก็พยักหน้ารับทราบ

อาจารย์พรก็ได้บอกให้อาจารย์ศิริช่วยกราบองค์ภควัน
 วันว่า ขอพรจากองค์ภควันเกี่ยวกับงานการสอนและการ
 ทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่กำลังทำอยู่ในขณะนี้

องค์ภควันได้ย້อนถามกลับมาว่า พระพุทธเจ้าคือ
 ใคร? (Who is Buddha?) อาจารย์พรได้ตอบว่า พระ-
 พุทธเจ้าคือบุคคลผู้ซึ่งตรัสรู้เองโดยชอบ (The Buddha
 is the one who attained Enlightenment.) อันที่จริง
 คำถามที่องค์ภควันถาม ไม่ต้องการคำตอบจากเรา
 เท่าใดนัก เพราะเมื่อถามแล้วองค์ภควันก็อธิบายให้เรา
 ฟังว่า พระพุทธเจ้า พระเยซู พระอัลล้าห์ พระพรหม

พระวิษณุ พระกฤษณะ พระรามคือ... คำพูดเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นภาษาศาสนาปรัชญา ซึ่งเกินความสามารถที่จะเข้าใจของข้าพเจ้าจริง ๆ เมื่ออธิบายไปได้สักครู่ก็เรียกอาจารย์พรามาใกล้ ๆ ซึ่งอันที่จริงก็นั่งแทบจะติดกับองค์ภควันอยู่แล้ว พลังไบกมือเป็นวงกลมเล็ก ๆ เหนือเข้าอีก เมื่อองค์ภควันแบมือออก ก็มีแหวนซึ่งทำด้วยปัญญาโลหะสีขาว หัวแหวนเป็นลึอกเกิดรูปสี่ขององค์ภควันเอง กำลังยกมือในท่าอวยพร

อาจารย์พรส่งมือขวาให้องค์ภควัน องค์ภควันกลับดึงมือข้างซ้ายของอาจารย์พรแล้วสวมแหวนนั้นให้ที่นิ้วนางข้างซ้าย ซึ่งคณะเราทุกคนต่างรู้สึกสมปรรณาเมื่ออาจารย์พรได้รับก็เปรียบเสมือนทุกคนได้รับ ปลื้มปีติตื่นตันใจจนสุดจะกลั่น บางคนถึงกับปล่อยโฮออกมาเพราะแหวนนั้นใส่ได้พอดี อย่างกับว่าวัดนิ้วไว้ก่อนแล้วเสียงคุณสุภาณีพูดขึ้นชัดเจนกว่าเพื่อนว่า “โอ้โฮ... ใส่พอดีเลย” อาจารย์พรก็มลงกราบแทบเท้าองค์ภควัน ซึ่งองค์ภควันก็ได้ใช้มือทั้งสองลูบศีรษะ ลูบหลัง และตบหลังอย่างเอ็นดูรักใคร่ ทุกคนมององค์ภควันอย่าง

ซาบซึ่งและบังเกิดความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย คล้ายอยู่ในอ้อมอกของพ่อแม่ และสายตาที่องค์ภควันมองมายังเรานั้น รวากับจะบอกว่า จงวางใจเถอะ ทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อย ปลอดภัย ฉันจะดูแลเจ้าอยู่ทุกขณะ

ครั้นแล้วองค์ภควันก็ถามอาจารย์พรว่า ข้าพเจ้าเป็นใคร (Who is she?) ยังไม่ทันที่อาจารย์พร และอาจารย์ศิริจะตอบ องค์ภควันก็พูดต่อไปอีกว่า I know... I know you...I know...(ฉันรู้จักเจ้าแล้วละ) พร้อมทั้ง มองหน้าข้าพเจ้า และขณะที่พูดก็พยักหน้าในลักษณะรับทราบไปด้วย แล้วก็ถามอาจารย์ศิริอีกว่า ชื่ออะไร ต้องการอะไร (What's your name? What do you want?) อาจารย์ศิริตอบว่า ต้องการให้องค์ภควันช่วยบุตรชายซึ่งสุขภาพไม่ค่อยดีนัก องค์ภควันถามว่า เขาทำอะไรอยู่ที่ไหน เมื่ออาจารย์ศิริตอบพูดอธิบายได้ตอบกันอยู่สักครู่หนึ่งแล้ว องค์ภควันก็โบกมือเป็นวงกลมเล็ก ๆ ในอากาศเหนือเข้าเล็กน้อยอีกครั้งหนึ่ง ครั้นแล้วก็ส่งเหรียญซึ่งมีลักษณะเดียวกันกับที่เนรมิตให้ ม.ล. อารณรัตน์ครั้งแรกนั้น ฝากอาจารย์ศิริไปให้บุตรชาย

พร้อมทั้งกล่าวอวยพรให้เขาด้วย ได้ใช้มือลูบศีรษะลูบหลังตบหลังอาจารย์ศิริ อวยพรให้มีความสุขและมีสุขภาพดี

องค์ภควันอ่านใจคณะเราออกทุกคน

แล้วองค์ภควันก็ได้ถามขึ้นว่า “คณะเราจะกลับกันเมื่อไหร่” ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “วันพรุ่งนี้” องค์ภควันทวนคำด้วยเสียงสูงว่า “อะไร! พรุ่งนี้หรือ...” แล้วก็ถอนใจ คุณนวนลจันทร์รีบอธิบายว่า คณะเรามีเวลาน้อย ทุกคนทำงานกันทั้งนั้น และมีความตั้งใจว่าจะกลับมาอีกหลายครั้ง องค์ภควันกล่าวต่อไปอีกว่า “ก่อนที่จะได้เข้ามานี้ คณะเราทุกคนมีแต่ความกระวนกระวายใจ กระจายใครจะได้เข้าพบ ใครจะรู้ว่าจะได้เข้าพบหรือไม่ องค์ภควันจะเรียกหรือไม่ ตลอดเวลาไม่ได้คิดอะไรเลย คิดอยู่แต่ว่า จะทำอย่างไรดี จะทำอย่างไรดี ก่อนจะจากไปทำอย่างไรจึงจะได้พบ จะทำอย่างไรดี จะทำอย่างไรดี (What can I do?... what...)” ทุกคนเมื่อได้ยินองค์ภควันพูดเช่นนั้น ยิ่งต่างรู้สึกซาบซึ้งเพราะก่อนที่

จะได้เข้ามาพบองค์ภควันเป็นการส่วนตัวนี้ทุกคนต่างตก
อยู่ในอาการตั้งที่องค์ภควันพูดทุกประการ

เทศนาขององค์ภควัน

องค์ภควันกล่าวเน้นต่อไปอีกว่า “ฉันไม่มีวันที่จะ
ทำให้พวกท่านผิดหวังหรอก” (I never disappoint you.
กล่าวซ้ำถึง 3 ครั้ง) ครั้นแล้วคุณโสมนัส อิมอารีย์ ได้พูด
ขึ้นมาลอย ๆ ว่า ต้องการความหลุดพ้น องค์ภควันจึงได้
ย้อนถามว่า “ความหลุดพ้นคืออะไร หลุดพ้นจากอะไร”
คุณโสมนัสบอกว่า หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด

ครั้นแล้วองค์ภควันก็เริ่มพูดอธิบาย หมายถึงว่า
ได้เทศนาให้คณะเราฟังถึงความหมายของคำว่า หลุดพ้น
ความเป็นอิสระ ซึ่งภาษาเหล่านี้เกินความสามารถของ
ข้าพเจ้าที่จะเข้าใจได้

จากนั้นอาจารย์พรได้บอกให้อาจารย์ศิริ กราบ
องค์ภควันว่า ข้าพเจ้าคือผู้ที่นั่งสมาธิติดต่อกัน...ยังไม่ทันที่
อาจารย์ศิริจะพูดจบ องค์ภควันก็ถามว่า สมาธิคืออะไร
และแล้วก็อธิบายต่อไปเลยที่เดียวถึงความหมาย

ของคำว่า สมาธิ (Meditation and Concentration) โยคะ (Yoga) คำอธิบายเหล่านี้ล้วนมีคุณค่าทั้งสิ้น เสียตายจริง ๆ ที่ข้าพเจ้าฟังภาษาอังกฤษไม่ค่อยเข้าใจนักเพราะ ล้วนมากล้นแล้วแต่เป็นศัพท์เกี่ยวกับศาสนาปรัชญา ทั้งสิ้น

นอกจากนี้ยังได้เทศนาเกี่ยวกับเรื่องพระเจ้า เรื่อง การพัฒนาตนเองของมนุษย์ สัตว์กับมนุษย์ต่างกัน อย่างไร การร่วมกันอยู่ในสังคมมนุษย์ควรปฏิบัติ ตัวอย่างไรจึงจะมีสันติสุข พุทธถึงจุดหมายปลายทางของ ชีวิต พุทธถึงการปล่อยวาง พุทธถึงความรักความเมตตา คำสอนของทุกศาสนา ล้วนแล้วแต่เน้นให้มีชีวิตอยู่ด้วยความเมตตา การอยู่ร่วมกันต้องอยู่ด้วยการให้และให้ อภัย ฯลฯ (ซึ่งอาจารย์ศิริก็ได้เขียนไว้บ้างแล้ว)

องค์ภควันได้ตะของที่ส่งให้เพื่อเป็นสิริมงคล

เซ็นชื่อใต้รูปให้กับบางคน

และรับของขวัญจากคณะของเราด้วย

สังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนว่าองค์ภควันชอบ สนทนาธรรมมากกว่าเรื่องอื่น เหมือนอย่างที่อาจารย์ศิริ

ก็ได้เขียนบอกไว้ ขณะที่องค์ภควันกำลังเทศนาอยู่นี้ คุณน้ำทิพย์ อยู่วิทยา ก็หยิบรูปขององค์ภควันซึ่งซื้อมาจากร้านขึ้นมา องค์ภควันยื่นมือรับแล้วก็กล่าวว่า “ขอปากกา” หลายคนคั่นปากกาของตัวเองจากกระเป๋าถือส่งให้ รวมทั้งข้าพเจ้าด้วย องค์ภควันได้รับปากกาจากมือข้าพเจ้าแล้วก็เซ็นชื่อใต้รูปส่งให้คุณน้ำทิพย์ คนอื่น ๆ ก็พลอยส่งให้องค์ภควันเซ็นชื่อให้บ้าง คุณวรรณีซึ่งไม่ได้ถือรูปภาพขององค์ภควันที่ซื้อไว้แล้วนั้นติดมือเข้าไปก็ได้เอ่ยขอรูปภาพขององค์ภควันไว้กราบไหว้บูชา องค์ภควันได้ตอบอย่างเอ็นดูว่า “รูปภาพนั้นไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไรเลย ท่านเองได้อยู่ด้วยอยู่แล้วตลอดเวลา สำหรับบุคคลผู้รำลึกถึง โอม ไสราม...โอม ไสราม..”

องค์ภควันเหลือบมองมาที่หนังสือ “ไส บาบามนุษย์มหัศจรรย์” ที่วางอยู่บนตักของข้าพเจ้า พร้อมทั้งยื่นมือมากล่าวว่า “Book” (หนังสือ) ข้าพเจ้ารีบยื่นส่งให้ องค์ภควันรับไปแล้วเปิดดู ถามว่า “ภาษาอะไร” (What language?) ทุกคนต่างรีบบอกว่า “ภาษาไทย” ครั้นแล้วก็เปิดปกหนังสือ ไส บาบามนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๓ ขึ้น

เซ็นด้วยลายมือว่า “ด้วยความรัก - บาบ่า” (With Love...Baba) ยื่นส่งให้ข้าพเจ้าพร้อมทั้งพูดว่า “สำหรับเจ้า” (for you) ข้าพเจ้ายื่นมือรับด้วยความรู้สึกซาบซึ้งจนสุดพรรณนา สายตาขององค์ภควันยังคงมองอยู่ที่ของอีกชิ้นหนึ่ง ซึ่งวางอยู่บนตักของข้าพเจ้า ถ้ามขึ้นว่า “สำหรับฉันหรือ?” (for me?) ข้าพเจ้าตอบไปอย่างสุดแสนที่จะตื่นตันใจว่า “ใช่แล้วค่ะ...องค์ภควัน” (Yes, Bhakavan...) พร้อมทั้งยื่นของส่งไปโดยอัตโนมัติ ความรู้สึกของข้าพเจ้าคล้ายถูกดึงดูดให้เกิดความรู้สึกอิมเม็บ เบาสบายปลอดโปร่ง เพลิดเพลิน รวากับเห็นทะยานขึ้นสู่สภาวะที่ไม่มีขอบเขตอีกครั้งหนึ่ง สายใย... สื่อสายสัมพันธ์ องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส้ บาบ่า ได้เชื่อมโยงต่อกันแล้ว ณ บัดนี้องค์ภควันเป็นแสงสว่างของชีวิต ที่ก่อให้เกิดกำลังใจ ในอันที่จะต่อสู้กับอุปสรรคของชีวิตทั้งหมด ในการเดินทางตามรอยบาทพระศาสดา ให้บรรลุสู่จุดหมายปลายทาง พุทธิ์ สรรณ คจณามิ...

ก่อนจะจากองค์ภควันได้แจกห่อวิภูติให้กับคณะเราทุกคน

องค์ภควันได้แตะของให้แก่ทุกคนที่ยืนส่งให้แตะ เพื่อเป็นศิริมงคลและพยายามทักทายกับทุก ๆ คน โดยเฉพาะคุณกิตติ ซึ่งเป็นผู้ชายในคณะเราที่มีอาวุโสหน่อยที่สุด องค์ภควันตบหลังตบศีรษะอวยพรให้เป็นเด็กดี (good boy) คุณวรรณี คุณนวลจันทร์ ซึ่งพูดภาษาอังกฤษได้ดีได้คล่อง ก็ได้มีโอกาสพูดคุยกับองค์ภควัน จนเกิดความประทับใจสำหรับตนเอง คนอื่น ๆ ถึงแม้จะพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ก็ได้พูดภาษาไทยบ้าง สรุปแล้วทุกคนต่างก็ได้รับความสุข ความอึดอึด ความประทับใจ

ก่อนจะลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่ง องค์ภควันได้ถามขึ้นว่า “ทุกคนมีความสุขไหม” (Are you happy?) ต่างตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “มีความสุขมากที่สุด” ครั้นแล้ว องค์ภควันก็ได้ลุกขึ้น และพูดกับนายแซร์ เป็นภาษาเตเลกู (ภาษาท้องถิ่น) ครูใหญ่ สังเกตดูนาย แซร์แมนก็ได้รับความสุขมากเช่นเดียวกัน

จากนั้นองค์ภควันก็ได้หันไปคว้าตะกร้าห่อวิภูติ แล้วก็หยิบห่อวิภูติเล็ก ๆ แจกแก่ทุกคน คนละ ๑ กำมือ

มองทุกคนด้วยสายตาบ่งบอกถึงความรักความห่วงใย
ก่อนจะเดินออกประตูจากไป

ทุกคนเดินตามหลังองค์ภควันออกมา กลับไปนั่ง
ที่สนามทรายตามเดิม รอเวลาสวดมนต์เพลงภซัน เวลา
ขณะนั้น ๑๗.๔๙ น. รวมเวลาที่องค์ภควันให้โอกาส
คณะเรา ๒๙ นาที เป็นอันว่า คณะเราจากประเทศไทย
จำนวน ๑๘ คน โดยมีอาจารย์พร รัตนสุวรรณ เป็น
หัวหน้าคณะ มีโอกาสได้กราบนมัสการองค์ภควัน
ศรีสัตยา ไส บาบา เมื่อเวลา ๑๗.๒๐ - ๑๗.๔๙ น.
ของวันพฤหัสบดีที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๔ ซึ่งตรงกับ
เวลาในประเทศไทยคือ ๑๙ นาฬิกา

สีหน้าของทุกคนยังคงอึมเิบ ฉาบฉวยด้วยแวว
แห่งความสุขสมหวัง องค์ภควันได้เดินออกมาทารชั้น
อีกรอบหนึ่ง เป็นที่แปลกใจของทุก ๆ คนที่นั่งอยู่ทั้ง หมด
เพราะโดยปกติแล้วองค์ภควันจะออกมาเดินทารชั้นเพียง
รอบเดียวเท่านั้น ทำให้คณะเราทุกคนปลาบปลื้ม และ
อดคิดเข้าข้างตนเองไม่ได้ว่า องค์ภควันคงจะเอ็นดูคณะ
เราชาวไทยเป็นพิเศษ (?)

องค์ภควันไม่ได้เดินกลับเข้าไปในตัวอาคาร ยังคงยืนอยู่ที่หน้ามณฑปจิณตันเสียงเพลงภซันดั่งขึ้น ครั้นแล้วเสียงสวตมณฑเพลงภซันก็ก้องกังวาลกระหึ่มไปทั่วอาณาบริเวณอาคารประคันตินิลยมอีกครั้งหนึ่ง องค์ภควันเดินกลับไปกลับมาที่หน้ามณฑปนั้น พร้อมทั้งยกมือขึ้นในท่าให้จังหวะ สายตาทุกคู่จ้องจับอยู่ที่องค์ภควันเป็นจุดเดียว ท้องฟ้าเหนืออาคารประคันตินิลยัมยามนั้นเป็นสีหมากสุก แสดไปทั่วทั้งท้องฟ้า บรรรยากาศช่วงปลอดโปร่งแจ่มใสเหลือเกิน จะมีก็เฉพาะเสียงนกกา ร้องเรียกกันบินกลับรัง ซึ่งอยู่บนต้นไม้ในบริเวณอาคารเท่านั้น ความรู้สึกของข้าพเจ้าเริ่มเบาสบาย เลื่อนจากสิ่งแวดล้อมภายนอก มองเห็นองค์ภควันชัดเจนในมือถือโคมเทียนจุดสว่าง วงรัศมีของเปลวเทียน เป็นสีรุ้งสว่างไกล ได้ยินเสียงเคล้าผสมมากับเสียงสวตมณฑเพลงภซันว่า พุทธํ สรรณํ คจฺฉามิ..โอม.โสราม...สำหรับบุคคลผู้เดินทางตามรอยบาทพระศาสดา จะเป็นแสงสว่างสำหรับบุคคลอื่นต่อ ๆ ไป

นายแซร์แมนช่วยแก้ปัญหาเรื่องรถให้

อากาศเริ่มขมุกขมัวลงแล้ว แสงไฟจากตามอาคารต่าง ๆ เริ่มสว่างขึ้น จนเสียงเพลงสวดมนต์ภซันสิ้นสุดลง องค์ภควันจึงได้เดินกลับเข้าไปในอาคารมันทริสังเกตเห็นได้ชัดเจนว่าทุก ๆ คนต่างเต็มไปด้วยความผาสุก ข้าพเจ้ามองไปรอบข้าง ไม่ว่าจะชนชาติไหน ๆ ทุกคนต่างน้ำตาคลอหน่วยด้วยความซาบซึ้ง ตื้นตันในความเมตตา ซึ่งหลังไหลมาจากองค์ภควัน จากนั้นทุกคนต่างแยกย้ายกันเพื่อไปที่โรงอาหาร เพราะเวลาขณะนั้น ๑๙ นาฬิกาแล้ว

พอคณะเราออกมาพร้อมกันเพื่อจะไปรับประทานอาหารนั้นก็มีคนของนายแซร์แมนซึ่งให้กลับไปกับรถไค้ชเมื่อวันวาน มาตามหาคุณนวลจันทร์และนายแซร์แมนบอกว่า “คณะเราต้องจัดของขึ้นรถกลับในตอนนี้อยู่เขาได้นำรถไค้ชขึ้นดีเป็นรถปรับอากาศมารับแล้ว” คุณนวลจันทร์หันมาถามข้าพเจ้าและอาจารย์พรว่า จะทำอย่างไรต่อไป

คณะเราทุกคนต่างพร้อมใจกันพูดโดยไม่ได้นัดหมายว่า “คณะเราจะยังไม่กลับ จะกลับไปตอนนี้ได้

อย่างไร เพิ่งได้พบองค์ภควัน ยังไม่ได้ร่ำลา นายเมอร์เฟต คุณไอริส มิสเตอร์กัสตูรี ดร.มูรติเลเย ขอได้พบเห็นองค์ภควันอีกสักครั้งเถิด จะขอกลับเป็นวันพรุ่งนี้ตอนบ่าย คือหลังจากทารขันตอน ๙ โมง และสวดมนต์เพลงภขันตอน ๑๑ โมงอีกสักครั้งหนึ่งก่อน และอีกประการหนึ่ง ยังไม่ได้เตรียมตัวจัดข้าวของเพื่อจะกลับกันเลย”

นายแซร์แมนบอกว่า “แต่รถโค้ชจำเป็นต้องกลับวันนี้ เพราะลูกน้องของเขาไปติดต่อรถมาวันนี้วันเดียว พรุ่งนี้รถคันนี้มีนัดจะต้องไปที่อื่นอีก ดังนั้นเพื่อแก้ปัญหาทั้งหมด เขาเองจะเป็นฝ่ายกลับไปกับรถในตอนนี้ เพื่อไปจัดการหารถให้มารับคณะเราในวันพรุ่งนี้ให้ทันตอนบ่าย เพราะเขาเกรงว่าลูกน้องของเขาจะจัดการไม่เรียบร้อย” คณะเราทุกคนต้องขอบคุณนายแซร์แมนอีกครั้งหนึ่ง เขาเป็นผู้รับภาระในอันที่จะทำให้คณะเราได้รับความสะดวกไปทั้งหมด

ครั้นแล้วนายแซร์แมนก็เดินทางกลับไปบังกาลอร์กับรถโค้ชคันใหญ่โตและหรูหราสวยงามในตอนนั้นเลย เพราะจะต้องใช้เวลาอีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงบังกาลอร์

แล้วจะต้องรีบติดต่อด้านอาหารให้กลับมารับคณะเราที่
 ปุศตปารตีอีกในวันรุ่งขึ้น คณะเราแอบแต่งตั้งให้เขาเป็น
 พระเอกอีกตำแหน่งหนึ่งจากตำแหน่งแฮร์แมน คือ
 เจ้าของกรรมการผู้จัดการโรงแรมบังกาลอร์ อินเตอร์-
 เนชั่นแนลซึ่งเขาเป็นอยู่

จากนั้นคณะเราทุกคนก็ซื้อคูปองไปเดินเรียงคิว
 เพื่อรับประทานอาหารเย็น ทั้ง ๆ ที่ก็ไม่ได้รู้สึกหิวอะไร
 เลย ความสุข ความสงบสดชื่น ความอิมเม็บบั๋งคงแทรก
 ซึมแผ่ซ่านอยู่ในความรู้สึกของทุกคน มองหน้ากันด้วย
 ความรู้สึกเข้าใจแต่ไม่ทราบว่าจะสรรหาคำพูดใดมา
 กล่าวจึงจะบรรยายความรู้สึกออกมาได้ทั้งหมด

พยานแห่งการตรัสรู้ของพระพุทธองค์

เราได้พบแล้วซิหนอต้อย่างบุคคลที่เป็นพยาน
 ยืนยันถึงการตรัสรู้ของพระพุทธองค์ บุคคลผู้ได้อภิญญา
 ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ในคัมภีร์พระพุทธศาสนา ซึ่ง
 บางคนอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เป็นเรื่องที่

แต่งต่อเติมเพื่อยกย่องผู้เป็นศาสดา พลังเมตตาได้แผ่
 ออกมาอย่างลึกลับซึ่งไพศาล สำหรับผู้ได้รับสัมผัสเห็นปานนี้
 กับทั้งก่อให้เกิดศรัทธาในคุณความดีในอันที่จะปฏิบัติตัว
 เพื่อคนอื่นโดยอัตโนมัติ และบังเกิดกำลังใจในการ
 เดินทางตามรอยบาทพระศาสดา แล้วในสมัยครั้ง
 พุทธกาลแล้ว พลังเมตตาของพระบรมศาสดาสัมมาสัม-
 พุทธเจ้าจะแผ่ไพศาลออกมา และก่อให้เกิดศรัทธา
 ยึดมั่นในคุณความดีสำหรับผู้พบเห็นได้ขนาดไหน กับ
 ทั้งจากพระอริยสงฆ์สาวกอีก สันติสุขจึงได้บังเกิดแก่
 สัตว์โลกในครั้งกระโน้น แต่บัดนี้เวลาได้ล่วงเลยมาถึง
 สองพันห้าร้อยกว่าปี อำนาจของความหลง ความเข้าใจ
 ต่าง ๆ ของความเจริญทางด้านวัตถุ ได้เข้าบดบัง
 สันติสุขในทางจิตใจเสียหมดสิ้น นักวิทยาศาสตร์กำลัง
 เสาะแสวงหาสิ่งอันจะนำสันติสุขให้บังเกิดขึ้นในโลกอีก
 ครั้งหนึ่ง

องค์ภควัน ครีส์ตยา ไส บาบา เป็นตัวอย่างของ
 บุคคลในยุคปัจจุบัน ที่จะหันเหความสนใจของ
 นักวิทยาศาสตร์ ให้หันมาศึกษาค้นคว้าทางด้านอำนาจจิต

วิญญาณ อันมีบันทึกไว้ในคัมภีร์ทางศาสนา แล้วเขาก็จะพบหนทางอันจะนำสันติสุขที่แท้จริงให้บังเกิดขึ้นในโลกได้

คืนนั้นความคิดความรู้สึกของข้าพเจ้าวนเวียนอยู่เช่นนั้น ประกอบกับความซาบซึ่งปีติยังคงค้างอยู่ในความรู้สึก จึงไม่เกิดความรู้สึกอ่อนเพลียหรือง่วงเลย เมื่อเข้าสมาธิก็ได้ยินแต่เสียงคำว่า พุทฺธํ สรรณํ คจฺฉามิ โอม..โสราม...ผสมคละเคล้าอยู่กับเสียงเพลงสวตมนต์ ภาชนะสะท้อนสะท้อนอยู่รอบกายตลอดจนเวลาตี 3 เศษ ทุกคนที่นอนอยู่ร่วมห้อง ก็คงจะไม่ค่อยมีใครหลับเช่นกัน จึงต่างรีบลุกขึ้นแต่งตัวเพื่อไปนั่งสมาธิรอกกล่าวคำว่า ‘โอม’ ให้ทัน เพราะเมื่อเข้าวານนี้้นั้นคณะเรายังใหม่ต่อสถานที่และยังไม่สัมผัสกับสภาวะการณ์จึงปฏิบัติตัวไม่ค่อยจะทันกับคนอื่น ๆ

เหตุการณ์ในวันจะจากประคันตินิลยัม

เมื่อกล่าวคำว่าโอม 21 ครั้ง แล้วเดินสวตมนต์ เพลงภาชนะจนรอบอาคารแล้ว คณะเราได้ชวนกันขึ้นเนิน

ไปยังต้นไม้ที่องค์ภควันปลุก ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินเสียง
เชิญชวนให้ขึ้นไปนั่งสมาธิรับพลังในเวลารุ่งอรุณ ขณะที่
ดร. มูรตินำมาเที่ยวชมบริเวณอาศรมประคันดินิลยัม
เมื่อวันวาน

ช่างเป็นเช้าที่มีบรรยากาศปลอดโปร่ง สวยงาม
และเงียบสงบ เวลาขณะนั้น ๐๖.๒๕ น. ของวันศุกร์ที่
๑๘ ธันวาคม ๒๕๒๔ ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าขึ้นมา
เต็มดวงแล้วแต่แสงยังไม่แรงกล้า แดงกลมโต สาดแสง
สีทองขึ้นจับเกล็ดเมฆขาวดาราตาชให้เห็นเป็นประกายสี
เงิน สีทองระยับ แท่งค้ำน้ำใหญ่สีขาวรูปร่างสวยบนยอด
เนินอีกเนินหนึ่ง เมื่อบังเหลี่ยมกับแสงอาทิตย์สาดแสง
เป็นรัศมี ช่างสวยงามอะไรอย่างนั้น น้ำในทะเลสาบ
กว้างสะท้อนกับแสงอรุณรุ่งงามระยับ บรรยากาศรอบ
กายเยือกเย็น คณะเราได้ไปนั่งสมาธิใต้ต้นไม้ที่องค์ภควัน
ปลุกไว้ในวันชั่วระยะหนึ่ง

จากนั้นก็เดินลงมาบอกกล่าวอำลาแก่ มร. เอ็น
กัสตูรี และ ดร.มูรติที่ห้องพัก และได้บอกให้ฟังถึงการที่
องค์ภควันเรียกข้าพพบเป็นส่วนตัว แล้วได้รับอะไรมา

บ้าง ซึ่งท่านทั้งสองต่างแสดงความดีใจและยินดีด้วย
พร้อมทั้งกล่าวเชิญชวนให้กลับมาอยู่ที่อาศรมประคันติ-
นิลย์มอีก และให้มาอยู่นาน ๆ อย่างมาวันสองวันเหมือน
อย่างครั้งนี้ ให้คิดเสียว่าอาศรมประคันตินิลย์มนี้คือบ้าน
ของตัวเอง

เห็นภาพเขียนในสมาธิ

๐๘.๔๕ น. ของวันศุกร์ที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๒๔
ขณะเราได้มานั่งอยู่ที่หน้าอาคารมณฑลอีกครึ่งหนึ่ง เพื่อ
รอเวลาที่องค์ภควันจะเดินออกมาทารขัน ขณะที่กำลัง
นั่งหลับตาเข้าสมาธิ กราบขอบพระคุณองค์สมเด็จพระ
พระนเรศวรมหาราช และมवलเทพเจ้าเหล่าโอบปาติกะ
ทั้งหมดที่เป็นผู้ชักนำมา และคุ้มครองคณะเราจนได้เข้าพบ
องค์ภควันสมความปรารถนาของทุกคน รวมทั้งกราบ
ขอบพระคุณองค์ภควันที่โปรดเมตตา องค์สมเด็จพระ-
นเรศวรมหาราชรับสั่งถามขึ้นว่า “ได้ขออะไรจากองค์
ภควันอันเป็นของตนเองบ้าง” จริงซึนจะ ข้าพเจ้าลืมเสีย
สนิท ไม่ได้นึกขออะไรจากองค์ภควันอันเป็นเรื่องของ

ตัวเองเลย จึงได้น้อมกราบขอบพระคุณสมเด็จพระ-
นเรศวรมหาราช พระผู้ทรงเต็มเปี่ยมไปด้วยความห่วงใย
อีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งตั้งจิตอธิษฐานต่อองค์ภควันว่า
“ทุกคนในคณะจากประเทศไทย ต่างก็สมหวังตาม
อรรถภาพของตัวเองแล้ว บัดนี้ ข้าพเจ้า-ศรีเพ็ญ จัตุหะศรี
เชื่อว่ากุศลยังพอมือที่จะเป็นสื่อถ่ายทอดแสงสว่างและ
สันติสุขจากองค์ภควันได้บ้างแล้ว ขอองค์ภควันจง
ประทานอวยพรให้กระแสน้ำอันเป็นสื่อสำคัญในการ
ถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนี้ ให้สวดใสมีพลังดึงดูดในอันที่จะ
นำพาบุคคลอื่นให้บังเกิดกุศลจิตและความสุขสงบขึ้นใน
จิตใจ และขอให้ข้าพเจ้ามีสุขภาพดี มีกำลังใจดีอย่าได้
เบื่อหน่ายท้อแท้ต่องานอันเป็นที่เปลื้องทุกข์ให้แก่คนอื่น
เลย กับทั้งในวันนี้ข้าพเจ้าขอถ่ายภาพองค์ภควันในขณะที่
เดินหารชั้นด้วยเถิด” ความรู้สึกของข้าพเจ้าคล้ายถูกลม
เป่า เบาสบาย เยือกเย็น มองเห็นภาพเขียนสีน้ำมัน ซึ่ง
เขียนเป็นภาพแสงรุ่ง มีตัวหนังสือชัดเจน ซึ่งเป็น
ภาพเขียน พิงไว้ที่ทางเดินก่อนจะถึงห้องประชุมใหญ่

ภาพนี้ข้าพเจ้าได้เห็นตั้งแต่วันแรกที่มาถึงอาศรม
ยังได้ชี้ให้ใคร ๆ ดูว่า แสงรุ่งที่ข้าพเจ้าเห็นบนก้อนเมฆ
ในขณะที่นั่งมาบนเครื่องบินนั้นเหมือนภาพเขียนอันนี้
เลยทีเดียว แต่ไม่มีตัวหนังสือเท่านั้น และข้าพเจ้าได้
บอกให้คุณพ่อองคิรถ่ายภาพไว้

ข้าพเจ้าอ่านภาษาอังกฤษที่มองเห็นชัดเจนนั้นใน
ใจ ซึ่งเป็นข้อความว่า *If you act in harmony with Divine
Law your life will become a guiding light for others.*
พร้อมกันนั้น ก็มีเสียงซึ่งข้าพเจ้าได้ยินมาแล้วครั้งหนึ่ง
หลังจากที่ได้เข้าพบองค์ภควันเมื่อวันวานเป็นคลื่นผสม
เคล้ามากับคำว่า พุทธฺ์ สรรณํ คจฺฉามิ และ คำว่า โอม...
ซึ่งดังอยู่ตลอดเวลาในบรรยากาศในโลกทิพย์นั้นว่า
“สำหรับผู้เดินทางตามรอยบาทพระศาสดาแล้ว จะ
เป็นแสงสว่างสำหรับบุคคลอื่นต่อ ๆ ไปอีก”

เมื่อตั้งจิตอธิษฐานเสร็จข้าพเจ้าลืมตาขึ้นมองดู
เห็นองค์ภควันกำลังเดินออกมาทารขัน เดินมาจนเกือบ
จะถึงที่ข้าพเจ้าและคณะนั่งอยู่ ซึ่งวันนี้ไม่ได้นั่งรวมกัน
ทั้งหมด ข้าพเจ้าจึงได้ถ่ายภาพไว้หลายรูป จนเมื่อองค์

ภาควันเดินมาถึง หยุดยื่นมองมาสบตาอึมในสีหน้านิด
หนึ่งคล้ายกับรับทราบแล้วก็เดินผ่านเลยไป คุณสำอองค์
คุณเตียงศิริ คุณไสมนัส ม.ล. อภรณ์รัตน์ คุณสุภาณี
และข้าพเจ้าจึงได้กำเม็ดทรายตรงรอยเท้าองค์ภาควันนั้น
มาคนละ ๑ กำมือ มาเก็บรวมไว้กับทรายที่กอบกำจาก
แม่จิตราวดี เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่า ขึ้นชื่อว่าเป็นเม็ด
ทรายแล้ว ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่แห่งหนตำบลใด ก็ทรง
สภาพเดียวกัน

หอสวดมนต์เพลงภชัน

หลังจากเวลาทารขันแล้ว คณะเราได้ออกมาพบ
นายเมอร์เฟตกับไอริสภรรยา กล่าวอำลาพร้อมทั้ง
ขอบคุณที่เขาได้เป็นสื่อสายสัมพันธ์ ให้คณะเราได้พบ
และกราบนมัสการองค์ภาควัน พร้อมทั้งได้เล่าให้เขาฟัง

ว่าองค์ภควันได้ให้อะไรบ้าง ซึ่งเขาก็ดีใจมากและตั้งความหวังไว้ว่าคงจะได้พบกับคณะเราอีกสำหรับเขาเองก็จะกลับออสเตรเลียตอนเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ คณะเราเพิ่งได้ทราบว่า ในเวลาสวดมนต์เพลงภาชัณนั้นทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเข้าไปในห้องโถง ที่ทำพิธีสวดมนต์เพลงภาชัณ ซึ่งเป็นชั้นล่างของอาคารมัทรีที่อยู่ขององค์ภควันได้ แต่ต้องรีบเข้าไปก่อน เพราะคนมากด้วยกัน ดังนั้นคณะเราจึงได้รีบเข้าไปก่อนจะถึงเวลา ๑๑.๐๐ น. ซึ่งเป็นเวลาสวดมนต์เพลงภาชัณตอนกลางวัน แม้กระนั้นผู้คนก็เข้าไปอยู่ในห้องโถงนั้นแล้วถึงค่อนห้อง ทุกคนเข้าไปนั่งเจียบสงบ บางคนหลับตาทำสมาธิรอเวลาสวดมนต์เพลงภาชัณ

ห้องนั้นเป็นห้องโถงยาวประมาณ ๒๐ เมตร กว้างประมาณ ๙ เมตร ด้านหน้าเป็นซุ้มติดกับผนังทำด้วยโลหะเงินแท่งใหญ่แกะสลักเป็นลวดลาย บนซุ้มเป็นรูปพระพิฆเนศวร์ทำด้วยเงินเช่นกัน ภายใต้อซุมนั้นเป็นภาพเขียนสีน้ำมันรูปขององค์ภควันกำลังยืน มือโพล่ไปด้านหลัง มีต้นไม้อยู่ด้านหลังภาพใหญ่กว่าคนจริง

เล็กน้อย คล้ายกับว่าซุ้มที่ทำด้วยเงินมีรูปพระพิฆเนศร์
อยู่ด้านบนนั้นเป็นกรอบรูปขององค์ภควันฉะนั้น
ด้านหน้ารูปเขียนเป็นแท่นที่บูชา มีรูปหล่อของไส บาบา
แห่งเซอร์ติ ทำด้วยเงินตั้งอยู่ทางซ้ายมือ ข้างแท่นที่
บูชาทางด้านขวามือ มีเก้าอี้หวมเท้าแขนพนักสูงสีแดง
ทำด้วยเงินตั้งอยู่ ซอกกลางของห้องโถงปูลาดด้วยพรมสี
แดง เริ่มตั้งแต่แท่นบูชาไปจนสุดท้ายห้อง บนพรมสีแดง
นั้นโปรยด้วยกลีบกุหลาบสีแดง ดาวเรืองสีเหลือง ผู้ที่เข้าไป
สวดมนต์เพลงภขันผู้ชายกับผู้หญิงจะนั่งกันคนละซีก
ของพรมสีแดงที่ปูลาดกลางห้องโถงนั้น

๑๑.๐๐ น. เมื่อบรรดาผู้นำสวดมนต์เพลงภขัน ซึ่ง
นั่งอยู่แถวหน้า ๆ พร้อมทั้งดนตรี ๔ ชิ้น ซึ่งแต่ละชิ้นจะ
เรียกว่าอะไรบ้างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ที่ทราบแน่นอนก็
๑ ชิ้น คือออร์แกนเท่านั้น เริ่มต้นเป็นครู่ องค์ภควันก็
เดินเข้ามานั่งที่เก้าอี้หวมเท้าแขนพนักสูงสีแดงข้างแท่น
บูชา นั้น ยกมือขึ้นในท่าให้จังหวะอยู่เกือบตลอดเวลา
พร้อมกันนั้นก็ได้มองมายังบรรดาเหล่าผู้คนที่นั่งร้อง
เพลงสวดมนต์ภขันอยู่นั้นด้วยสายตาอ่อนโยน แสดงถึง

ความเมตตาปรานีและปลอบประโลม บุคคลเหล่านั้นจะ
 เกิดความรู้สึกอย่างไรบ้างก็เหลือที่จะเดาได้ แต่ข้าพเจ้า
 ลังเกตเห็นบรรดาผู้ที่นั่งอยู่รอบตัวเท่าที่มองเห็น ต่าง
 ร้องเพลงไปด้วยน้ำตานองหน้า สำหรับข้าพเจ้าเองมี
 ความรู้สึกเยือกเย็นและเป็นสุขอย่างลึกซึ้ง ประารถนาให้
 คนทั้งโลกได้มีความรู้สึกเช่นนี้บ้าง ข้าพเจ้าจึงได้หลับตา
 ลงภาวนาคำว่า พุทฺธํ สรณํ คจฺจามิ...โอม....ใส.ราม..
 แล้วตั้งจิตอธิษฐานขอพลังสันติสุขนี้ จงแผ่ไพศาล
 ออกไปไม่สิ้นสุด และขอให้พลังนี้จงแทรกซึมเข้าไปสู่
 จิตใจของบรรดาผู้ที่กำลังดิ้นรนแสวงหาสันติสุขด้วย
 เถิด พร้อมกับนั้นก็ได้อธิษฐานกราบอ้อนวอนองค์ภควัน
 และได้ขอเป็นข้อสุดท้ายต่อองค์ภควัน จงอำนวยการแด่
 นายเมอร์เฟต คุณไอริส มร.เฮ็น กัสตุรี ดร.มูรติ รวมทั้ง
 คนอื่นๆ ในประเทศไทย อันอยู่ในแวดวงสื่อสายสัมพันธ์
 ชักนำมานี้ จงประสบแต่สันติสุข เจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้น
 ไป ด้วยเถิด แสงสว่างสิริรุ่งซึ่งแผ่กระจายในบรรยากาศ
 ใน โลกทิพย์เป็นคลื่นพลัง ทยอยออกไปไม่มีขอบเขต จน
 สุดสายตา องค์ภควันได้นั่งอยู่บนเก้าอี้นวมเท้าแขนนั้น

จนเสียงสวดมนต์เพลงภักชนสิ้นสุดลง จึงได้ลุกขึ้นเดินลับ
หายออกไป รู้สึกว่าทุกคนปลาบปล้ำมปีติ สีหน้าบ่งบอก
ถึงความสงบสุข ต่างยิ้มแย้มให้แก่กันและกัน

จากนั้นคณะเราก็ได้พากันรีบไปรับประทาน
อาหารกลางวัน และเก็บข้าวของเตรียมตัวเดินทางกลับ
เพราะรถบัสซึ่งนายแซร์แมนไปติดต่อให้กลับมารับคณะ
เรานั้น ได้มาถึงและจอดคอยอยู่เรียบร้อยแล้ว เมื่อ
จัดเตรียมข้าวของและนำมาขึ้นรถบัสเสร็จแล้ว คณะเรา
ทั้งหมด ก็ได้มารวมกันอีกครั้งหนึ่งที่หน้าอาคารมณฑริ
มิโยเจ้าหน้าที่จะห้ามปราม ทุกคนนั่งลงแล้วก็กราบ
อ้อลา..เข้าสมาธิบอกกล่าวต่อองค์ภควันว่าคณะเรามีใคร
บ้าง (โดยนึกเอ่ยชื่อของทุก ๆ คนรวมทั้ง นายแซร์แมน
ซึ่งกลับไปก่อนแล้ว) ถึงเวลาที่จะต้องเดินทางกลับสู่
ประเทศไทย แผ่นดินมาตุภูมิถิ่นกำเนิด ณ บัดนี้แล้ว เพื่อ
ไปปฏิบัติภาระหน้าที่ของแต่ละคนต่อไป จึงกราบขอพร
ต่อองค์ภควัน ข้าพเจ้าได้มองเห็นดวงอาทิตย์สีแดง ซึ่ง
ตรงจุดกลางเป็นคล้ายสปอร์ตไลท์นั้น อีกครั้งหนึ่ง หมุน
ลอยนำไปสู่แสงสีรุ้งของฉายฉัพพรรณรังสี ซึ่งหมุนเป็นวง

เขาก็จัดให้ตามความประสงค์ และด้วยความเป็นห่วงว่า
คณะเราจะหิว เขาจึงได้จัดเลี้ยงของว่างและน้ำชาก่อน
พร้อมทั้งได้มอบพวงมาลัยยาวทำด้วยไม้แก่นจันทร์หอม
แก่ทุก ๆ คนอันหมายถึงโช่สายสัมพันธ์อันจะคล้องจอง
ให้เดินอยู่ในเส้นทางสายเดียวกันตลอดไป แล้วคณะเรา
ก็พากันขึ้นรถบัสไปอาคารที่ไวท์ฟิลด์ โดยอาจารย์ศิริ
และคุณบุบผา จุลวงศ์ ไม่ได้ร่วมไปด้วย เพราะบอกว่า
เหน็ดเหนื่อยต่อการเดินทางมาก จึงขอตัวขึ้นไปพักผ่อน
ตั้งแต่เริ่มมาถึงโรงแรมที่พัก

อาคารที่ไวท์ฟิลด์

คณะเรามาถึงที่ไวท์ฟิลด์ตอนเกือบ ๑๘ นาฬิกา
ซึ่งเป็นเวลาภยันตรายในตอมเย็น ที่อาคารประคันตินิลย์ม
ข้าพเจ้าได้แต่โน้มใจรำลึกถึง... เวลาเริ่มโพล้เพล้ แล้ว
บริเวณไวท์ฟิลด์ไม่กว้างใหญ่เหมือนกับอาคารประคัน-
ตินิลย์ม พอเข้าประตูก็มองเห็นอาคารโรงเรียน ซึ่งมีรูป

บ้านของพระแม่สุรัสวดีนั่งติดพิณอยู่ข้างหน้าอาคาร บริเวณสนามมีต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งคล้ายต้นไทร แผ่กิ่งก้านสาขาออกกว้างขวาง มีรูปปั้นพระกฤษณะกำลังเป่าขลุ่ย อยู่ที่โคนต้นไม้นี้ ทางด้านขวามือเป็นอาคารที่พักขององค์ภควัน ซึ่งมีรั้วเป็นประตูโค้งห้ามคนเดินเข้าไปพลุกพล่าน คณะเราไม่มีโอกาสเดินชมบริเวณ เพราะอากาศก็ขมุกขมัวและมีตลง ๆ ข้าพเจ้าได้แต่นึกตั้งจิตอธิษฐาน บอกกล่าวต่อองค์ภควันว่า คณะเราได้มาถึงที่ไวท์ฟิลด์สถานี่อีกแห่งหนึ่งขององค์ภควันแล้ว จากนั้นก็รีบขึ้นรถกลับที่พักที่บังกาลอร์

รู้สึกทุกคนเหน็ดเหนื่อย เพราะตรากตรำต่อการเดินทาง จึงได้รีบรับประทานอาหารและเข้าห้องพัก ซึ่งนายแซร์แมนได้จัดหาผลไม้ โดยเฉพาะองุ่นซึ่งปลูกที่บังกาลอร์เองไว้ต้อนรับเป็นพิเศษทุกห้อง คุณวรรณิได้ลงไปพูดคุยขอบคุณเขา และเขาได้พาไปจัดเตรียมผลไม้ไว้ให้สำหรับคณะเราต้อนรับประทานในขณะที่เดินทางจากบังกาลอร์ถึงมัทราสอีกด้วย ทุกคนรู้สึกอบอุ่นและซาบซึ้งในน้ำใจไมตรี ที่ได้รับตลอดระยะเวลาการ

เดินทางมาราบบนมัสการองค์ภควัน...ทำให้มองเห็นถึงความแตกต่างระหว่างความสุขที่เกิดจากการให้ กับความสุขที่เกิดจากการได้รับนั้นอย่างชัดเจน อันเป็นผลก่อให้เกิดความรู้สึกว่าเราควรจะมีชีวิตอยู่เพื่อให้คนอื่นเขาบ้าง ช่วงระยะเวลาของชีวิตช่วงหนึ่ง ๆ นั้นไม่ยาวนาน โอกาสที่กุศลจิตจะเกิดและอยากทำความดีก็ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย ๆ ไม่มีสิ่งใดเป็นเครื่องตอบแทนในน้ำใจอันนั้น จึงขอเพียงตั้งจิตอธิษฐานว่า ถ้ามีโอกาสที่จะช่วยเหลือและทำประโยชน์ให้แก่คนอื่นได้แล้วจะไม่ขอรับรอลง และขอองค์ภควันจงอำนวยพรให้นายแซร์แมนจงประสบแต่ความสุขความเจริญตามสมควรแก่ผลานิสงส์ของเขาด้วยเถิด

คณะเราออกจากที่พักที่บังกาสวรรค์ตอน ๐๗.๐๐ น. ของวันเสาร์ที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๒๔ นั่งรถบัสมุ่งสู่มัทราส เพื่อขึ้นเครื่องบินต่อไปลงที่โคลัมโบ ศรีลังกา ตามเส้นทางเดิมเหมือนเมื่อตอนเดินทางมา

รถบัสดึงสนามบินมัทราสราว ๑๔ นาฬิกาเศษ ขณะที่นั่งรอการเช็คของพร้อมทั้งรอเวลาเครื่องบินออก

นั่น คณะเราต่างยังพรวดถึงช่วงชีวิตสั้น ๆ ในอาศรม
 ประคันตินิลย์ม ต่างนำห่อวิภูติที่องค์ภควันมอบให้นั้น
 ออกมานับว่าใครจะได้ก็ห่อ แม้จะพุดคุยกับคนนั้นคนนี้
 อยู่เกือบตลอดเวลา แต่โสดประสาทก็ได้ยินเสียงคำว่า
 พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ...โอม...ไส.ราม...ห้อมล้อมแผ้วเบา
 รวากับลมพัดต้องผิวกาย พร้อมทั้งมีเสียงกลองและ
 เสียงปี่ เสียงแตรดังเร่งเร้า โดยเฉพาะเสียงกลองดังรัว ถึ
 ยิบราวกับว่าชาวเขาเผ่าต่าง ๆ กำลังกระทำพิธี
 บวงสรวงอยู่ฉะนั้น ดังแทรกอยู่ไม่ขาดระยะ เสียงนี้แม้
 จะดังอย่างเร่งเร้า แต่ไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกรำคาญ
 สำหรับผู้ได้ยิน นอกจากก่อให้เกิดความสงสัยขึ้นเท่านั้น

กลับเส้นทางเดิม จากมัทราส สูโคลัมโบ

ข้าพเจ้าพยายามนั่งเข้าสมาธิ สูดลมหายใจเข้า
 ยาว ๆ ลึก ๆ หายใจออกช้า ๆ กราบรำลึกถึงคุณพระ-
 ศรีรัตนตรัย แล้วภาวนาคำว่า พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ...โอม...
 ไส...ราม...พร้อมทั้งนึกตั้งจิตอธิษฐานถึง องค์สมเด็จพระ-

พระนเรศวรมหาราช พ่อฤาษี และมवलเหล่าเทพเจ้า
โอบปาดิกะทั้งหมดว่า “บัดนี้คณะเราชาวไทย ๑๘ คน
กำลังจะเดินทางกลับสู่ผืนแผ่นดินไทย โดยผ่านเส้นทาง
ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้วของพระพุทธองค์ ขอ
อำนาจพลังอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเขี้ยวแก้ว และบรรดา
มवलเหล่าเทพเจ้าโอบปาดิกะ ซึ่งเป็นเทพพิทักษ์รักษา
พระเขี้ยวแก้วนี้จงเปิดทางสว่าง คณะเราขอน้อมนมัสการ
พระเขี้ยวแก้ว ถ้ามีกุศลผลบุญอยู่บ้างคณะเราคงจะได้
ไปกราบนมัสการเพื่อรับพลังอันศักดิ์สิทธิ์อย่างใกล้ชิด”

จะเป็นด้วยความที่อยากจะให้อาจารย์พรได้กราบ
นมัสการและได้ไปถึงสถานที่ ๆ เป็นพุทธสถานอัน
ศักดิ์สิทธิ์ทุกแห่งเท่าที่จะหาไปได้ หรือจะด้วยแรงบันดาล
ใจจากอะไรสักอย่าง จึงทำให้คุณนวลจันทร์มาปรึกษากับ
ข้าพเจ้าว่า “พรุ่งนี้เป็นวันที่คณะเราจะมีเวลาอยู่ที่
โคลัมโบทั้งวัน ถ้าจะไม่เที่ยวที่โคลัมโบ แต่ไปกราบ
นมัสการพระเขี้ยวแก้วที่เมืองแคนดี้แทนจะดีไหม เมือง
แคนดี้เป็นเมืองหลวงเก่าของศรีลังกา อยู่ห่างจาก
โคลัมโบซึ่งเป็นเมืองหลวงใหม่นี้ไปอีกไกลพอสมควร แต่

รถก็วิ่งไป-กลับวันเดียวกัน โดยทุกคนต้องเพิ่มค่าใช้จ่าย อีกนิดหน่อยสำหรับค่าเช่ารถ” ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมากที่มีช่องทางที่จะได้ไปกราบรับพลังอันศักดิ์สิทธิ์จากพระเขี้ยวแก้ว จึงได้หันไปบอกเชิงขอความเห็นจากอาจารย์พรและทุกๆ คน อาจารย์พรเห็นด้วยทุกประการ เพราะเป็นความประสงค์อยู่แล้ว พร้อมทั้งทุกคนต่างก็ยินดีและไม่มีใครรังเกียจที่จะเพิ่มค่าใช้จ่าย จึงเป็นอันตกลงกันว่าคณะเราจะได้ไปกราบนมัสการพระเขี้ยวแก้ว ที่เมืองแคนดี้อีกหนึ่งแห่งหนึ่งโดยมิได้คาดคิด เพราะไม่มีในหมายกำหนดการเดิม

เครื่องบินจากมัทราสถึงสนามบินโคลัมโบเกือบ ๑๙ นาฬิกา สนามบินโคลัมโบอยู่ห่างจากตัวเมืองพอสมควร ดังนั้นกว่ารถโค้ชจะพาคณะเรามาถึงโรงแรมที่พักในเมืองก็ ๒๑ นาฬิกาเศษ อาจจะเป็นเพราะกรำการเดินทางตั้งแต่เช้าจากบังกาลอร์ ข้าพเจ้าจึงรู้สึกเหน็ดเหนื่อยและอ่อนเพลียมาก เมื่อถึงโรงแรมที่พักทำให้รับประทานอาหารไม่ได้เลย ทั้ง ๆ ที่ทางโรงแรมได้จัดอาหารอย่างดีไว้ต้อนรับ รับประทานอาหารน้ำและนอนพัก

เพราะคุณสุภาณีซึ่งอยู่รวมกันก็เหน็ดเหนื่อยและรู้สึกไม่ค่อยสบายเช่นกัน ดังนั้นจึงพากันสวดมนต์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ข้าพเจ้าได้อธิษฐานบอกแก่เจ้าของสถานที่ขอพักพิงแล้วก็ภาวนาคำว่า พุทธ สรรณํ คจฺฉามิ จนม่อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย และอ่อนระโหยโรยแรง แม้กระนั้นก็ยังคงได้ยินเสียงกลอง เสียงปี่เสียงแตรดังเร่ร่ำอยู่ไม่สร่างซา...

สวนพฤกษศาสตร์เมืองแคนดี้

วันอาทิตย์ที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๒๔ ตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่เช่นเดิม เพราะต้องออกเดินทางไปเมืองแคนดี้ ข้าพเจ้ารู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นบ้าง แต่ความอ่อนเพลียยังไม่หมดไปเลยทีเดียว อากาศยามเช้าสดชื่น ลมพัดเย็นสบายเพราะพื้นที่ของศรีลังกาเป็นเกาะ มีสวนมะพร้าวมากมาย สองข้างทางที่รถแล่นผ่านไปเขียวชอุ่มไปด้วยสวนมะพร้าวทั้งนั้น ระยะทางจากโคลัมโบที่จะไปเมืองแคนดี้นั้นเป็นพีคเขาขึ้นไปเรื่อย ๆ ดังนั้นหนทางจึงคดเคี้ยว วกลงไปตามภูเขาสูง ๆ ต่ำ ๆ จึงทำให้ข้าพเจ้า

เกิดความรู้สึกพะอืดพะอมขึ้นมาอีกทำให้ไม่สบายเท่าที่ควร แม้ทิวทัศน์สองข้างทางจะสวยงาม ชวนมองชวนสดชื่นอย่างไรก็ตาม ทำให้ไม่ได้รับสัมผัสบรรยากาศ ในโลกทิพย์ และเข้าสมาธิไม่ค่อยได้

คุณนวลจันทร์ได้พาแวะเที่ยวชมสวนพฤกษศาสตร์เมืองแคนดี้ ซึ่งเป็นสวนพฤกษศาสตร์ที่กว้างขวางและจัดได้สวยงามมาก ต้นไม้ขึ้นร่มรื่น สะอาด ไม่ว่าจะมองไปทางทิศใดด้านใดทั้งไม้ผล ไม้ดอก จัดไว้เป็นประเภทเป็นต้นว่า พวกเครื่องเทศ สมุนไพร ไม้ประดับ ช่างเป็นสวนที่น่าภาคภูมิใจสำหรับผู้เป็นเจ้าของประเทศเสียมจริง ๆ สดชื่นสนุกสนานรื่นเริงอยู่กับต้นไม้ ดอกไม้ อยู่ชั่วระยะหนึ่ง คุณนวลจันทร์ก็พาไปรับประทานอาหารที่ห้องอาหารของโรงแรม ซึ่งอยู่บนเนินเขาสูง มองเห็นทิวทัศน์เมืองแคนดี้ได้โดยรอบ และมานั่งรถเที่ยวชมตลาด ชื่อของคนละเล็กละน้อยเพื่อรอเวลาที่เข้าไปกราบนมัสการพระเขี้ยวแก้วที่วัดบุบผาราม ซึ่งคุณนวลจันทร์บอกว่า มีความคุ้นเคยกับสมเด็จพระสังฆราชของศรีลังกาเป็นพิเศษ และท่านประจำอยู่ที่วัดบุบผาราม

นี่ ถ้าโชคดีได้พบท่านก็มีหวังว่าคณะเราจะได้เข้าไปกราบนมัสการพระเขี้ยวแก้วโดยใกล้ชิดแล้ว คุณนวนลจันทร์ก็ขอตัวไปติดต่อโดยปล่อยให้คณะเราเดินเที่ยวอย่างอิสระ และนัดให้มาพบคุณนวนลจันทร์ที่หน้าวัดบุบผารามนี้ตอน ๑๗ นาฬิกา

วัดบุบผาราม

สถานที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้วอันศักดิ์สิทธิ์

ข้าพเจ้าไม่เกิดอารมณ์ที่อยากจะเดินเที่ยวชมตลาดหรือซื้อของเลย อาจจะเป็นเพราะความอ่อนเพลียและเสียงกลองซึ่งได้ยินนั้นช่างเร่งเร้าให้อยากรู้ว่า ต้นเสียงนั้นมาจากแหล่งใด ข้าพเจ้าพยายามจะเข้าสอบถามจากพ่อฤๅษีก็เข้าสมาธิไม่ค่อยได้ แต่มีความรู้สึกอยากจะเข้าไปในวัดบุบผารามเสียจริง ๆ แม้อาจารย์พรจะแวะเข้าไปหาซื้อหนังสือทางพุทธศาสนาตามร้าน ข้าพเจ้าก็แทบจะทนรอไม่ไหว จึงชวนคุณสุภาณีเดินมาที่วัดก่อน วัดบุบผารามตั้งอยู่ริมทะเลสาบกว้างมีทิวเขากันอีกฝั่งหนึ่งเดินมาจนเกือบจะถึงประตูวัด จึงชวนคุณสุ

ภาณีนั่งลงบนม้าหินริมทะเลสาบนั้นเพื่อรออาจารย์พร
คุณพ่อผิว คุณแม่สำอางค์และคุณมาลัย

ลมเย็นพัดโชยตลอดเวลา จนน้ำในทะเลสาบ
กว้างเป็นคลื่นพลิวทยอย ข้าพเจ้าได้ยินเสียงผสมเคล้า
มากับเสียงพู่ทึ่ สรรณ คัจฉามี...โอม ไส ราม...และ
เสียงกลอง เสียงปี่ เสียงแตร ซึ่งดังอย่างเร่ร่อนว่า
“พุทธมนต์ ธรรมจักรกัปปวัตตสูตร ปฐมเทศนาอันเป็น สิ่ง
จรรโลงให้พระธรรมแผ่ไพศาล เพื่อก่อสันติสุข จงยัง
สำเนียงพุทธมนต์นั้นในลีลาภาษาไทย ให้เป็นสิ่งผูกพัน
อันจะมีต่อไปในภายภาคหน้า” พอถึงขณะนั้นทั้งอาจารย์-
พร คุณพ่อผิว คุณแม่สำอางค์ และคุณมาลัย เดินมาสมทบ
ที่คุณสุภาณีกับข้าพเจ้านั่งรออยู่ ข้าพเจ้าจึงได้ชวน
อาจารย์พร และทุกคนเข้าไปคอยคนอื่น ๆ ในคณะเรา
ภายในวัดบุบผาราม

ขณะที่นั่งรอคณะให้ครบทุกคน ข้าพเจ้าได้ชวน
อาจารย์พร ให้นำทุกคนเท่าที่มีอยู่สวดมนต์ทำวัตรเย็น
แล้วต่อด้วยบทธรรมจักรกัปปวัตตสูตร มงคลสูตรและ
รัตนสูตรด้วย บรรยากาศในโลกทิพย์ขณะนั้น มวลเหล่า

เทพเจ้าและโอบปาติกะจำนวนมากมาย ต่างเปล่งเสียง
อนุโมทนาว่า สาธุ..สาธุ..สาธุ..อยู่ตลอดเวลา จนคณะ
เราสวดมนต์จบลง และตั้งจิตอธิษฐานแผ่เมตตาธรรม
เมื่อข้าพเจ้าลืมตาขึ้นจึงเห็นได้ว่า คณะเราได้มาสมทบ
พร้อมกันแล้วทุกคน คุณนวลจันทร์บอกว่าได้ไปหา
สมเด็จพระสังฆราชแล้ว แต่ปรากฏว่าท่านไม่อยู่ มี
ภาระกิจรับนิมนต์ไปที่อื่น วันรุ่งขึ้นจึงจะกลับ ทุกคนฟัง
แล้วต่างรู้สึกผิดหวังไปตาม ๆ กัน แต่คุณนวลจันทร์บอก
ว่าไม่เป็นไร ถึงแม้สมเด็จพระสังฆราชจะไม่อยู่ แต่ไกด์ชาว
ลังกาของเราที่คุ้นเคยกับเจ้าหน้าที่ในวัดพอสมควร เขาคง
จะพอบพาคณะเราเข้าไปกราบนมัสการพระเชี้ยวแก้ว อย่าง
ใกล้ชิดได้

เวลาขณะนั้น ๑๗ นาฬิกาเศษแล้ว ชาวพุทธลังกา
เป็นบุคคลที่ยึดมั่นในทางพระศาสนาดีมาก ทุกเย็นผู้คน
จะหลังไหลเข้าวัดกันมากมายเพื่อมาบูชา สวดมนต์ทำ
พิธีไหวพระเชี้ยวแก้ว เหมือนอย่างในวันนี้ที่คณะเรา ร่วม
อยู่ด้วย ทุกคนจะถือกระทงดอกบัว ดอกมะลิ ภายในวัด
มีชายคณะเราก็ได้ซื้อชื้อมาถักคนละกระทง คุณนวลจันทร์

ได้พาคณะเราเดินเข้าไปในวิหาร ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่
 บรรยายว่าเป็นอย่างไรบ้าง พาขึ้นบันไดไปชั้นที่ ๒ จน
 มาถึงหน้าประตูซึ่งปิดอยู่ คุณนวลจันทร์บอกว่าข้างใน
 เป็นที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้ว ตรงหน้าประตูนี้มีที่
 พิเศษกันไว้เป็นสัดส่วน สำหรับบุคคลสำคัญที่จะมา
 กระทำพิธีบูชา ด้านหลังที่พิเศษนี้สำหรับประชาชนทั่วไป
 คณะเราโชคดีได้เข้าไปนั่งที่นั่น พิเศษนี้ ดังนั้น
 ข้าพเจ้าจึงได้บอกอาจารย์พรให้ชวนคณะเราสวดมนต์
 ธรรมจักรกับปวัตนสูตรอีกครั้งหนึ่ง ชาวลังกาที่มาวัด
 ต่างมารุมล้อมและสวดตามไปด้วย รู้สึกว่าชาวลังกา
 สวดมนต์เก่ง ๆ กันทุกคน สวดมนต์ยังไม่ทันจะถึงครึ่ง
 สูตร ก็ได้ยินเสียงกลองตีดังรัวจากชั้นล่างสะท้อนขึ้น
 มาถึงชั้นบนที่คณะเรานั่งอยู่จนทุกคนสะดุ้ง พร้อมทั้ง
 เสียงปี่ เสียงแตร ดังผสมกันขึ้นแทบจะกลบเสียงสวดมนต์
 กำลังสวดอยู่ ดังนั้นทุกคนจึงได้เปล่งเสียงสวดมนต์ให้
 ดังขึ้นอีกแข่งกับเสียงกลอง เสียงปี่ เสียงแตรนั้น แม้
 อย่างนั้น ความรู้สึกของข้าพเจ้าก็เปรียบเสมือนถูกดึงดูด
 มองเห็นวงล้อธรรมจักรสีเงินสีทองระยับ รอบวงล้อธรรม

จักรเป็นแสงรุ้งทิวทัศน์รังสี ในบรรยากาศนั้นเต็มไปด้วย
ข้าวตอกดอกไม้โปรยปราย กลิ่นหอมอ่อนๆ รวยรินอยู่
ตลอดเวลา วงล้อธัมมจักรนี้ลอยอยู่เหนือขบวนช้าง ซึ่ง
ประดับตกแต่งสวยงาม มีผู้ชายทูนศิระด้วยลูก
มะพร้าว ซึ่งตกแต่งด้วยสีสรรต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้เห็นใน
ฝันในวันที่เดินทางมาถึงศรีลังกา พร้อมทั้งผู้คนชายหญิง
อีกมากมาย ต่างแต่งกายอย่างประณีตสวย งามใน
ขบวนแห่นั้น

“ใช่แล้ว !” เสียงเช่นนี้เองที่ข้าพเจ้าได้ยินอยู่
เกือบตลอดเวลา นับตั้งแต่นั่งเครื่องบินออกจากมัทราส
มา พ่อฤาษีอธิบายว่า “บรรดามวลเหล่าเทพเจ้า
โอบปาดิกะ ซึ่งพิทักษ์รักษาพระเขี้ยวแก้วอันศักดิ์สิทธิ์
ของพระพุทธองค์นี้ มีความประสงค์ที่จะให้คณะเราซึ่ง
เพิ่งเดินทางกลับจากดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ขององค์
ภควันฯ มาถึงสถานที่อันมีสิ่งจรรโลงสันติสุขแก่
มวลชนอีกแห่งหนึ่ง”

เมื่อคณะเราสวดมนต์จบลง *บรรยากาศในโลก ทิพย์* จึงก้องสะท้อนสะท้อนขึ้นด้วยคำว่า พุทธฺ์ สรรณํ คจฺฉามิ ผสมกับคำว่า สาธุ สาธุ สาธุ..จงเจริญในธรรม

ได้รับคำอธิบายจากไกด์ชาวลังกาว่า เสียงกลอง เสียงแตร เสียงปี่ จะมีขึ้นเช่นนี้ทุกวันในตอนเย็นที่ ชาวเมืองมาวัด มาบูชาพระเขี้ยวแก้ว โดยคนที่ตีที่เป่านี้ จะแต่งตัวเป็นพิเศษ มีหลายคนผลัดเปลี่ยนเวรกัน โดย จะเริ่มตั้งแต่ ๑๘ นาฬิกาจนเกือบ ๑๙ นาฬิกา

คณะเราได้รับอนุญาตพิเศษให้เข้าไปในห้องซึ่ง ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้ว ห้องนั้นเป็นห้องแคบ ๆ ขนาด ๔x๕ เมตร พระเจดีย์บรรจุพระเขี้ยวแก้วสวยงามมาก ข้าพเจ้าจะไม่บรรยายเพราะได้นำรูปถ่ายมาลงไว้ให้ดู ด้วยแล้ว และอีกประการหนึ่งก็ไม่ทราบว่ สิ่งที่ตกแต่ง นั้นเรียกว่าอะไรบ้าง ทุกคนตั้งใจปลาบปลื้มปีติจนไม่ ทราบจะกล่าวว่อย่างไร ที่บุญกุศลส่งผลให้มีโชคดีได้มา กราบนมัสการสิ่งอันเป็นมงคลโดยใกล้ชิดเช่นนี้ พร้อม ทั้งได้พบท่านสมเด็จพระสังฆราช ซึ่งคุณนวลจันทร์ได้ บอกข่าวแล้วว่ไม่อยู่นั้นด้วย เพราะปรากฏว่สมเด็จพระ

พระสังฆราชเพิ่งกลับมาจากภารกิจนิมนต์ และคณะเราก็ได้เฝ้าตรงที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้วนี้เอง คณะเราได้ร่วมกันทำบุญ สมเด็จพระสังฆราชกับพระภิกษุ อีกรูปหนึ่งได้สวดมนต์ให้พรแก่คณะเรา ซึ่งคุณนวลจันทร์บอกว่า ได้พาคณะต่าง ๆ มาหลายครั้งแล้ว ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่สมเด็จพระสังฆราชได้ให้พร ณ ที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้วอันศักดิ์สิทธิ์

ขณะที่สมเด็จพระสังฆราชกำลังให้พรนั้น ความรู้สึกของข้าพเจ้าเริ่มเบาสบาย มองเห็นแสงสีรุ้งฉัพพรรณรังสีเปล่งประกายสดใสจากพระเขี้ยวแก้วฉายไปทั่วทั้งอาณาบริเวณ และลွบไล้เอิบอาบอยู่รอบกายของทุก ๆ คน และคงจะแทรกซึมเข้าสู่จิตใจเท่าที่ใคร ๆ จะรับได้ พร้อมทั้งเสียงอนุโมทนาว่า สาธุ.. สาธุ.. จงเจริญในธรรม ข้าพเจ้ากราบขอบพระคุณมวลเหล่าเทพโอบปาดิเกะที่ท่านกรุณาต่อคณะเราทุกคน จนเป็นเหตุให้คณะเราได้เดินทางมากราบนมัสการพระเขี้ยวแก้ว ซึ่งไม่ได้มีอยู่ในกำหนดการเดิมและตั้งจิตอธิษฐานอย่างแน่วแน่ขอให้ประกายแสงรังสีฉัพพรรณรังสีนี้จงแผ่เป็น

คลีนไปเชื่อมโยงกับพลังแสงรุ่งฉัพพัณธ์รังสีที่พระเจดีย์-
อิสรภาพอนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ศูนย์-
พัฒนาศาสนา ประเทศไทยของเราด้วยเถิด

ครั้นแล้วคณะเราก็ได้กราบลาสมเด็จพระสังฆราช
แล้วก็เดินลงมาชั้นล่าง ผู้คนมากมายเหลือเกิน เสียง
กลอง เสียงปี่ เสียงแตรก็ยังคงดังรัวอยู่เช่นเดิม คณะเรา
ได้เดินไปดูใกล้ ๆ และได้กราบลาพระเขี้ยวแก้วอีกครั้ง
หนึ่ง

คุณนวลจันทร์ได้พาคณะเรามารับประทานอาหาร
อาหาร แล้วก็เดินทางจากแคนดี้กลับโคลัมโบ เพราะมีด
มากแล้ว บัดนี้เสียงกลอง เสียงปี่ เสียงแตร ไม่ดังระรัว
เร่งเร้าถี่ยิบ แต่ก็ผสมคละเคล้าแผ่วเบาอยู่กับคำว่า
พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ..โอม..โส ราม... จนจรดไค้ชนำคณะ
เราถึงที่ ที่โคลัมโบ

โคลัมโบ-กรุงเทพมหานคร

๐๘.๓๐ น. ของวันจันทร์ที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๒๔
คณะเราออกจากที่พักที่โคลัมโบ เดินทางไปสนามบิน
เพื่อเดินทางกลับสู่ประเทศไทยแผ่นดินมาตุภูมิ ทุกคน

กระปรีกระเปร่าสดชื่น เพราะอีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะถึงบ้านของเราแล้ว อาจารย์พรและอีกหลายคนได้แวะร้านขายหนังสืออีก ข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิบอกกล่าววอ์ลาคต่อเจ้าของสถานที่ ที่ได้รับแต่ความร่มเย็นและปลอดภัยตลอดระยะเวลาที่เข้ามาพักพิง ได้ยินเสียงเป็นคลื่นแผ้วมาทับสายลมว่า “สาธุ..สาธุ..สาธุ...จงเจริญในธรรม”

เครื่องบินนำคณะเราออกจากสนามบินโคลัมโบราวบ่ายโมงเศษ (เวลาของศรีลังกา) ถึงสนามบินดอนเมืองโดยสวัสดิภาพตอนราว ๑๘ นาฬิกาเศษ (เวลาประเทศไทย)

การเดินทางสิ้นสุดลงแล้ว แต่สายใย...สื่อสายสัมพันธ์ องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา อันเป็นงานอันเนื่องกลางเสือนั้น บัดนี้..ผูกพันธ์แจ่มชัดจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตในการเดินทางตามรอยบาทพระศาสดา อันมีสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ตรัสรู้เองโดยชอบเป็นหลักชัย พุทธัง สรรณัง คจฺฉามิ...โอม...ไส ราม

ทั้งหมดนี้เป็นประสบการณ์อันล้ำค่าอย่างยิ่งของชีวิตช่วงหนึ่ง อาจจะมีบางคนสงสัยว่า องค์ภควัน

ศรีสัตยา ไส บาบา นี่เป็นใครกันนะ เริ่มอ่านและศึกษา มาตั้งแต่ต้นยังไม่มีการบอกว่าคุณ ไส บาบา เป็นใครมาจากไหน เพราะข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวไว้เลย ทั้งนี้ก็เพราะในหนังสือ ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๑ ถึง ๔ ซึ่งได้แปลมาจากหนังสือ SAI BABA: MAN OF MIRACLE, และ SAI BABA: AVATAR ที่นายไฮวาร์ด เมอร์เฟต เขียนไว้ นั้นมีกล่าวไว้อย่างละเอียดแล้ว

เพื่อให้หนังสือนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้คณะเราที่ร่วมเดินทางไปกราบนมัสการองค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา มาด้วยกันนั้นได้เขียนบอกถึงความรู้สึกที่เมื่อตนเองได้ไปกราบนมัสการแล้วเป็นเช่นไรบ้าง ซึ่งแทบทุกคนก็เต็มใจในอันที่จะยื่นเอาความรู้สึกถึงความทรงจำ ความรู้สึกของตนเองอีก และพร้อมกันนั้นก็ได้ขอร้องให้อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ช่วยแต่งโคลงหรือกลอนตอนต้นเรื่องและท้ายเรื่องให้ แต่สำหรับข้อความบันทึกของอาจารย์ศิริ นั้น ข้าพเจ้าไม่ได้นำมารวมไว้ด้วย เพราะได้นำไปลงไว้แล้วในหนังสือ วิญญาณฉบับเดือน มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ และในหนังสือ

ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๔ ซึ่งข้าพเจ้าขอขอบคุณ
ทุกคนและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงต่อ
อาจารย์ศิริ พุทธศุภกร ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สื่อสายสัมพันธ์....

องค์ภควัน ศรสัตยา ไส้ บาบ่า

บันทึกความทรงจำ

จากคณะที่ร่วมเดินทาง

ไปกราบนมัสการ

องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา

สื่อสายสัมพันธ์....

องค์ภควัน ศรสัตยา ไส้ บาบ่า

องค์ภควันฯ

ณ เบื้องหน้าฟ้ากระจ่างสว่างหล้า
แสงอุษาแจ่มจรัสประกายสร
ลาดสายส่องแสงธรรมดุษฎีพร
อันแสนอ่อนหวานซึ่งติดตรึงใจ

ธ ทรงสร้างประคັນดินนิลยม
ซึ่งเลิศล้ำค่ายิ่งกว่าสิ่งไหน
หอมกลิ่นธูปบุปผามวลมาลัย
ดุจดอกไม้จากสรวงปวงเทวีญ

ที่ไปรยปรายแต่องค์พระทรงฤทธิ
ในดวงจิตเปรียบสุรีย์ที่ฉายฉนั้น
ให้ความคุ้มครองภัยแก่ใจกัน
คือโลกผันแห่งบุตตะปาระตี

ขอประณตน์อมจิตอธิษฐาน
 โปรดบันดาลให้ได้พบประสบศรี
 ด้วยอำนาจเดชะบารมี
 ให้ข้าฯ นี้พ้นโศกโรคทั้งปวง
 ขอเป็นหลักศักดิ์สิทธิ์นิमितมั่น
 เป็นความฝันความหวังตั้งเป็นหวัง
 ให้ไกลห่างบ่วงมารที่รานลวง
 พ้นจากห้วงกรรมเก่าแต่ก่อนมา
 ใ้ว่า... ประคันดินลย์ม
 ดินแดนที่เลิศล้ำด้วยคุณค่า
 ขอเทิดทูนเชิดชูและบูชา
 กราบสักการะยิ่งอย่างจริงใจ
 แต่องค์ภควัน ศรีสัตยา ไสยาบา
 ผู้เลิศค่ามิเทียบจะเปรียบได้
 ยามได้พบพักตร์พริ้มยิ้มละไม
 ดุจเทพให้ประทานพรก่อนอำลา

ทรงมีเมตตาธรรมประจำจิต

ทรงนิมิตความสุขทุกแห่งหล้า

สันติอิสระวิวัฒนา

ชาวประชาเลื่องลือระบือไกล

ดูแสงทองส่องสว่างทางชีวิต

เปรียบดั่งน้ำอมฤตประสิทธิ์ให้

พลีพรหมผ่านจากปากฟ้าสุราลัย

ระรินไหลชโลมขวัญแต่นั้นมา....

.....

ด้วยความกรุณาของท่านอาจารย์พร รัตน์สุวรรณ และคุณศรีเพ็ญ จัตูหะศรี ได้ชักชวนข้าพเจ้าไปประเทศอินเดีย เพื่อนมัสการองค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา ข้าพเจ้าตัดสินใจตกลงทันที เพราะทราบอยู่แก่ใจของตนเองว่า เป็นโชคดีซึ่งในชีวิตนี้ไม่ทราบว่าจะมีโอกาสเช่นนี้อีกเมื่อใด และประทับใจกับคำของคุณศรีเพ็ญที่ว่า “อย่างน้อยไปเพื่อเป็นวิบากไว้สำหรับอนาคตของการเดินทางในสังสารวัฏนี้ เมื่อมีใครเขาบอกกล่าวว่ามี

พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นแล้วที่นั่นที่นี่ เราจะได้ดั้นด้นไปหา เพื่อจะได้รับความหลุดพ้นบ้าง”

เรื่องราวต่าง ๆ ของท่าน ข้าพเจ้าได้รับความรู้ จากท่านอาจารย์พร และคุณศรีเพ็ญ มีความรู้สึกว่ น้ำเสียงที่ท่านทั้งสองกล่าวถึง เป็นการกล่าวด้วยความรัก ความนับถือ ทั้ง ๆ ที่ท่านยังไม่เคยพบกับองค์ภควัน นอกจากได้อ่านหนังสือเรื่องเกี่ยวกับท่าน เมื่อท่านมีความสนใจมากเท่าใด ก็ยิ่งทำให้ข้าพเจ้าสนใจและยินดี อย่างยิ่ง ที่ท่านจะนำข้าพเจ้าไปพบกับแสงสว่างแห่งการ เดินทาง

บรรยากาศที่ประคันดินิลยัม เป็นบรรยากาศที่ สวยงามมากอย่างที่ไม่ได้คาดฝันมาก่อน มีสิ่งก่อสร้าง สวยงาม เป็นระเบียบ ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวสดชื่น สงบ งาม มีความรักความเมตตาต่อกัน คำว่า ไส ราม เป็น คำที่ทักทาย เหมือนเป็นสิ่งให้ระลึกว่า เรามีความรักและ บุญในสิ่งเดียวกัน

เมื่อถึงเวลาอาหารชั้น ผู้คนมากมายหลังไหลกันเข้า แถวอย่างมีระเบียบไปนั่งรอท่าน ข้าพเจ้าจึงมองที่

ประตุตลอดเวลา จนกระทั่งท่านออกมาพบประชาชน ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจกับอิริยาบถอันอ่อนน้อม นิ่มนวล และดูเป็นกันเอง เมื่อองค์ภควันได้เรียกอาจารย์พรให้ เข้าพบได้ ข้าพเจ้าจึงได้มีโอกาสติดตามเข้าเฝ้าท่านบ้าง อย่างใกล้ชิดครบถ้วนทั้งหมด ๒๒ คน ข้าพเจ้าได้มีโอกาสได้ เห็นท่านเสกวิภูติแจกจ่ายให้แก่พวกเรา เสกเหรียญ ให้แก่อาจารย์ศิริ และหม่อมอมภรณ์รัตน์ เสกแหวนรูป ท่านให้กับอาจารย์พร เป็นครั้งแรกในชีวิตของข้าพเจ้าที่ ได้มีโอกาสเห็นอิทธิปาฏิหาริย์ด้วยตาของตนเอง ข้าพเจ้าซาบซึ้งที่ได้ฟังน้ำเสียงอันนุ่มนวล ไพเราะเปี่ยม ไปด้วยความเมตตา ที่ท่านทักทายทุกคน ซึ่งไม่เหมือน ใครเลย แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ค่อยเข้าใจในภาษาที่ท่านสั่ง สอนก็รู้ว่าเป็นคำสั่งสอนที่หาค่ามิได้ คุณศรีเพ็ญได้บอก ให้ข้าพเจ้าทำจิตให้เป็นสมาธิ เพื่อรับพลังที่ท่านแผ่ให้ แก่เรา ซึ่งใครจะได้รับมากหรือน้อยก็สุดแต่วิบากของ ตน ก่อนที่ท่านภควันจะกลับออกไป ท่านได้กรุณาแจก วิภูติของท่าน เป็นซองเล็ก ๆ ด้วยตัวท่านเอง ข้าพเจ้า ได้รับจำนวน ๓๐ ซอง และท่านได้กรุณาแกะพระรูป

และลือกแก้ให้ด้วย ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มปิติและรู้สึกเป็นบุญของข้าพเจ้าที่ได้มีโอกาสเช่นนี้

วันสุดท้ายที่อาคารของท่าน ข้าพเจ้ามีความประทับใจ ในขณะที่เดินชมบริเวณและขึ้นไปบนเนินที่ท่านปลูกต้นไม้ด้วยตนเอง เมื่อ ๒๐ ปีมาแล้ว เพื่อไปนั่งสมาธิรับพลังตามคำชวนของคุณศรีเพ็ญ ข้าพเจ้าได้มองเห็นดวงอาทิตย์ซึ่งกำลังส่องสว่างบนยอดเขา เป็นรัศมีรุ่งกระจายสวยงามมาก จึงนึกถึงคำของคุณศรีเพ็ญที่ว่าท่านมีรัศมีรุ่งส่องสว่างทั่วบริเวณ ข้าพเจ้ามองได้แต่ตาเนื้อ เห็นแสงอาทิตย์ก็นำมาเปรียบกับคำของคุณศรีเพ็ญ จึงนึกในใจว่า ท่านเปรียบเสมือนแสงอาทิตย์ที่ส่องสว่างแก่มวลมนุษยชาติจริง ๆ เมื่อข้าพเจ้าได้มีโอกาสได้เข้าไปร่วมสวดภาวนาในอาคารของท่าน ข้าพเจ้าตื่นตาตื่นใจกับภายในอาคารซึ่งสวยงามสุดที่จะเปรียบ เป็นความงามที่สงบเยือกเย็น องค์ภควันได้ทรงนั่งอยู่ในห้องตลอดในการสวดวันนั้น ท่านร่วมให้จังหวะและมองดูผู้เข้าสวดด้วยสายตาที่มีเมตตา และเหมือนว่ามองทะลุถึงในหัวใจคน

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับมีคุณค่าเหนือสิ่งอื่นใดที่จะหา
ไม่ได้สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง คือมีความรู้สึกผูกพันใน
จิตใจต่อการที่จะกลับไปอีก ซึ่งไม่อาจจะบรรยายเป็น
ตัวหนังสือได้ ในจิตใจสำนึกคือเหมือนนอนหลับก็เคยฝันถึง
บรรยากาศบริเวณอาคารที่ท่าน เมื่อตื่นจากฝันจะมีความ
สบายใจเป็นอย่างยิ่ง

ตลอดการเดินทางไปกราบนมัสการท่าน ข้าพเจ้า
ได้ยินดีพบประสบการณ์ซึ่งเป็นปรากฏการณ์มหัศจรรย์ที่
ไม่น่าจะเป็นไปได้หลายประการ โดยพระบารมีขององค์
สมเด็จพระนเรศวรมหาราชและขององค์ภควันซึ่งถ้า
หากไม่ได้ร่วมเดินทางไปกับคณะอาจารย์พรแล้ว
ข้าพเจ้าไม่มีวันที่จะได้พบประสบการณ์เช่นนี้ ข้าพเจ้า
ถือเป็นบุญและเป็นคุณอันจะหาที่เปรียบมิได้ ข้าพเจ้าขอ
ตั้งจิตอธิษฐานที่จะขอเดินตามไม่ว่าท่านจะนำไปสู่แห่ง
ใดซึ่งเป็นแสงสว่างแห่งชีวิตของข้าพเจ้า

สุภาณี หงษ์เงิน

๓๑๕/๒๑ ถนนพระองค์ดำ

อ.เมือง จ.พิษณุโลก

เมื่อข้าพเจ้าเข้าสู่ประตูพระคันตินิถัม

ข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่ได้ไปกับคณะของอาจารย์พรรัตน์สุวรรณ ในการไปพบท่านภควันศรีสัตยาไส บาบา ในครั้งนี้ สำหรับตัวข้าพเจ้าเองนั้นมิได้มีความหวังอะไร นอกเหนือไปจากความศรัทธาเลื่อมใสในพระองค์ท่าน ซึ่งได้จากการอ่านหนังสือ “ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๑-๓ ของสำนักคัมภีร์ทางวิญญาณ โดยอาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ เป็นผู้แปลมาจากหนังสือของนายเมอร์เฟต สานุกิษย์ผู้ใกล้ชิดของท่านองค์ภควันผู้หนึ่ง ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่า ผลที่ได้จากการอ่านหนังสือของท่าน สามารถที่จะยกสภาวะจิตขึ้นรับอมตธรรม เกิดความสงบเยือกเย็นขึ้นในจิตใจมากขึ้น เปรียบเสมือนผู้ที่กำลังเดินทางที่ถูกแสงแดดแผดเผา ได้มาพบร่มไม้ใหญ่ร่มรื่น มีน้ำไว้ให้ดื่ม ก็ารู้สึกเป็นสุขและซาบซึ้งตรึงใจในคุณของร่มไม้และน้ำดื่มนั้นยากที่จะลืมเลือนได้ ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความมุ่งมั่นที่จะได้พบ ได้เห็นพระองค์ท่าน

ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้พบท่านที่ประเทศนิวยอร์ก เป็นเวลาเย็นประมาณ ๑๗.๐๐ น. ท่านได้เดินออกจากที่พัก และเดินมายังกลุ่มชนมีหลายชาติหลายภาษา ซึ่งมีตั้งแต่เยาว์วัยจนกระทั่งผู้สูงอายุซึ่งนั่งรอเฝ้าพระองค์ท่านด้วยความสงบ อย่างมีระเบียบทั้งหญิงและชาย

พลันที่ข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ท่าน ข้าพเจ้ารู้สึกโลดโผนหัวใจอย่างบอกไม่ถูก เหมือนกับผู้ที่มีแต่ความผิดหวัง เพิ่งสมหวังเป็นครั้งแรกข้าพเจ้าจำได้แม่นยำว่า สหายตาของข้าพเจ้าแทบจะไม่กระพริบจ้องจับอยู่ที่พระองค์ทุกอิริยาบถที่งดงาม ให้ความสงบเยือกเย็นชุ่มชื่นหัวใจแก่ผู้ที่ได้พบเห็นสุดที่จะพรรณนา ข้าพเจ้ามีความคิดว่า แม้เพียงได้เห็นก็นับเป็นบุญของข้าพเจ้าอย่างเหลือล้น ข้าพเจ้าพยายามทำใจให้สงบโน้มใจขออานุภาพพลังแห่งเมตตาธรรมของพระองค์ ได้ส่งพลังงานภาพมาถึงเมืองไทยและถึงคนไทยทุกคน และทุก ๆ คนที่อยู่ในที่นั้นรวมทั้งตัวข้าพเจ้าด้วย เพื่อให้ประสบสุขสันติในทางวิญญาณด้วยกันทุกคนเถิด เพราะมนุษย์แต่ละคนในยุคนี้ส่วนใหญ่แล้วเหมือนอยู่ในกองเพลิง

ซึ่งถูกจุดให้โชติช่วงด้วยตัวของตัวเอง เพื่อเผาตัวเอง เพราะตัวอริชาคือความไม่รู้ ทุกคนไม่มีวันรอดพ้นมัน ไปได้ นอกจากบางคนมีปัญญาซึ่งจะทำลายตัวอริชาที่พยายามที่จะออกจากกองเพลิงนี้ แต่อนิจจา เพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ส่วนมากกลับเห็นว่า กองเพลิงนั้นเป็นไฟเย็น ยินดีที่จะอยู่ชั่ววนิจนิรันดร์ ถึงแม้ผู้ที่พยายามดิ้นรนเพื่อที่จะออกก็ยากนักยากหนาที่จะออกได้ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า ผู้ที่อยู่เหนือมนุษย์เท่านั้นที่จะเป็นเหมือนน้ำทิพย์อันศักดิ์สิทธิ์ดับเพลิงที่แผดเผามนุษย์ทั่วทุกตัวคนได้โดยเฉพาะผู้ที่กำลังต้องการความช่วยเหลือ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกชุ่มชื้นและสงบสุข รู้สึกว่าช่วงเวลาที่ได้พบพระองค์นั้นรวดเร็วเหลือเกิน คล้ายกับฝันไปว่าอยู่ในสวนไม้ดอกอันสดชื่นสวยงาม ชั่วครู่ก็ต้องตื่นให้รู้สึกอาลัยอาวรณ์เสียยิ่งนัก

ฉะนั้นระหว่างที่อยู่ที่ประคันตินิลย์ม ข้าพเจ้าจะมีจิตใจจดจ่ออยู่ที่องค์ภควันตลอดเวลา รอเวลาที่จะได้เข้าเฝ้าไม่คอยสนใจสิ่งแวดล้อมเท่าที่ควร แม้แต่ยามรับประทานอาหาร ก็ลึกลับแต่ว่าทานไปไม่รู้สึกรู้ว่าหิวหรือ

รู้สึกว่าการต่างแดนนั้นมันอร่อยหรือไม่อร่อยกว่า
อาหารไทยอย่างไร จะรู้สึกเบิกบานและตื่นเต้นทุกครั้งที่จะ
ได้เฝ้าพระองค์ท่านทั้งเช้าและเย็น

และแล้ววันที่ตื่นเต้นที่สุดก็มาถึงคือวันที่ ๑๗
ธ.ค. ๒๔ เพราะคณะของเราทุกคน ต้องการจะได้พบ
พระองค์ท่านอย่างใกล้ชิดเป็นส่วนตัว ซึ่งเรามีเวลาอยู่ที่
นั้นน้อยและมาไกลแสนไกลกว่าจะได้พบพระองค์ท่าน
ฉะนั้นจึงต่างก็ช่วยกันภาวนาให้ได้พบ และหัวใจแทบจะ
หยุดเต้นด้วยความปริ่มปีติ เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นอาจารย์พร
ซึ่งนั่งอยู่อีกด้านหนึ่งทางฝ่ายชายยืนขึ้น พร้อมด้วยคณะ
ของเราฝ่ายชายสองคน และอาจารย์ได้ส่งสัญญาณให้
พวกเราที่นั่งฝ่ายหญิงลุกขึ้น เพื่อเข้าเฝ้าท่านภควันเป็น
การส่วนตัว ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าได้เดินไปท่ามกลาง
สายตาที่จ้องจับอยู่ที่คณะของเราเป็นพัน ๆ คู่ด้วยความ
ยินดีกับพวกเรา เพราะนี่คือสิ่งที่ทุกคนในที่นั้นปรารถนา
เป็นที่สุด ข้าพเจ้าแทบไม่รู้สึกตัวว่าเดินไป มันเบา
เหมือนกับลอยไป และแล้วก็ได้ไปหมอบเฝ้า ณ เบื้อง
บาทของพระองค์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มิแต่ความปีติและ

ตื่นเต้นที่สุดที่จะหาถ้อยคำใดมาบรรยาย บางคนถึงกับ
หลั่งน้ำตาด้วยความปลื้มปีติ สายตาของข้าพเจ้าจ้องจับ
ที่พระพักตร์ของพระองค์ซึ่งมองไม่รู้เบื่อ หูก็ตั้งใจฟัง
เสียงว่าพระองค์จะพูดว่าอย่างไร

พระองค์ได้สร้างความตื่นเต้นให้กับสายตาของ
พวก เราด้วยการคว่ำวิญูติจากในอากาศ ซึ่งไหลจากนิ้ว
ของพระองค์ ๓ นิ้วให้กับพวกเราทุกคน ซึ่งวิญูติที่ได้นั้น
เป็นสีขาวนวล ทุกคนที่รับประทานวิญูติแล้วรู้สึกว้าหอม
ชื่นใจ และได้คว่ำลือคเกิดจากในอากาศให้กับคณะของ
เราสองท่าน คืออาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ และ ม.ล.อาภรณ์
รัตน์ เสือวรรณศรี และอีกช่วงหนึ่งที่พวกเราปลาบปลื้ม
ถึงกับเปล่งเสียงอุทานออกมาก็คือ ท่านคว่ำแหวนซึ่งมี
ลักษณะคล้ายเงิน ที่หัวแหวนเป็นรูปของพระองค์ ท่าน
ให้กับอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ซึ่งเป็นบุคคลที่สำคัญ
ที่สุด เพราะอาจารย์พรกำลังทำงานที่ยิ่งใหญ่ให้กับ ชาติ
ศาสนา หรืออาจจะเรียกได้ว่าให้กับโลกก็คงไม่มาก
เกินไป ด้วยความเสียดสละอย่างใหญ่หลวง สำหรับตัว
ข้าพเจ้ามีความคิดว่า พระองค์คงได้เล็งเห็นความสำคัญ
ของอาจารย์พรท่านจึงประทานแหวนนี้ให้เป็นสื่อสาย

สัมพันธ์ ให้งานของอาจารย์ประสบความสำเร็จ บัดนี้
ท่านองค์ภควัน คงจะประทานความร่วมมือกับอาจารย์
แล้ว พระองค์ท่านทรงสวมแหวนให้ซึ่งพอดีกับนิ้วของ
อาจารย์พร

นี่คืออภินิหารที่ได้ประจักษ์กับสายตาของทุก ๆ
คนความคลางแคลงใจสงสัย ซึ่งมีแต่แรกของบางคนคง
จะมลายหายไปสิ้น สิ่งซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์
และอภินิหารอย่างยิ่ง คือคำสอนที่พระองค์ให้กับทุก ๆ
คน ตัวข้าพเจ้าเองไม่ลังกัตในการฟังภาษาอังกฤษพูด
ง่าย ๆ คือฟังไม่ค่อยรู้เรื่องเอาเลย แต่คำสอนของ
พระองค์ซึ่งพูดเป็นภาษาอังกฤษ สามารถทำให้ทุกคน
เข้าใจได้อย่างประหลาดว่าพระองค์สอนว่าอย่างไร ใน
คำสอนนั้นพระองค์ได้ให้สิ่งสูงสุดของการปฏิบัติธรรม
คือความหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวงด้วยการปล่อยวางใน
เรื่องตัวตน และคนเราจะปล่อยวางตัวตนได้ ก็ต่อเมื่อ
ต้องมีความรักต่อผู้อื่นด้วยความเมตตา ตลอดเวลาที่
พระองค์สั่งสอนนั้นเป็นภาพที่ประทับใจของทุก ๆ คน
เพราะใบหน้าและน้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความกรุณา
ปราณี

ข้าพเจ้าเหมือนถูกสะกดจิต รู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อ พระองค์ลุกขึ้น และมีเสียงในกลุ่มของพวกเราพูดกับ พระองค์เป็นภาษาไทย บอกถึงความเจ็บป่วยของตนเอง ซึ่งกำลังเป็นอยู่ พระองค์ก็เอามือแตะให้ ปรากฏว่าท่าน ผู้นั้นได้บอกว่าหายเจ็บทันที และพระองค์ก็หยิบตระกร้า ซึ่งเต็มไปด้วยห่อวิภูติ ท่านต้องรู้ใจพวกเราทุกคนว่า อยากได้หน้าหมาเพื่อไปฝากคนอื่น ๆ ที่เมืองไทย เพราะ ท่านให้แต่ละคนอย่างจุใจ คือสองมือจะรับไว้ได้หมด และยังประทานลายเซ็นต์ด้วยความรักให้กับคณะของ เรา ที่ซื้อรูปภาพของท่านจากร้านที่ชาวบ้านขาย และนำ ติดตัวเข้าไปด้วยขณะที่เข้าเฝ้า และได้ประทานคำพูดที่ อบอุ่นซึ่งใจ เมื่อมีผู้ซื้อรูปภาพของท่าน ท่านทรงกล่าวว่า รูปภาพเป็นเพียงสิ่งภายนอกเท่านั้น พระองค์จะอยู่กับ พวกเราตลอดเวลาเมื่อเรานึกถึงพระองค์ท่าน แล้ว กล่าวว่ “โอม ไสราม” แสดงว่าพระองค์จะอยู่ที่ใจของ พวกเราทุกคนที่ระลึกถึงท่าน ใ้บัดนี้พระองค์ได้ ประทานความรักความอบอุ่นที่ซาบซึ่งใจที่สุดในชีวิต ต่อไปนี้ชีวิตเรา คงจะมีพลังที่จะสรรสร้างคุณงามความ ดีให้ผู้อื่นและตัวเองอย่างไม่มีวันท้อถอย

ข้าพเจ้าพยายามจดจำคำสั่งสอน นิกทบทวนและ
ถามท่านผู้หนึ่งบ้างผู้นี้บ้าง ข้าพเจ้านึกน้อยใจตัวเองที่ไม่มี
สมองเหมือนเทพ ที่จะบันทึกทุกสิ่งทุกอย่างไม่ให้ตก
หล่นไป เพราะเพิ่งมีความรู้สึกอย่างจริงจังกับชีวิตนี้ว่า
ช่วงนี้ชีวิตเราช่างมีค่าเสียนี้กระไร ซึ่งปกติข้าพเจ้าจะไม่
ค่อยสนใจใยดีกับชีวิตของตัวเองเท่าใดนัก แต่ครั้งนี้
ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจ และก็น้อมรำลึกกราบขอบพระ-
คุณท่าน อาจารย์พรและคุณศรีเพ็ญ เพราะบารมีของ
ทั้งสองท่านนี้ที่ทำให้ข้าพเจ้าได้สัมผัสกับสิ่งล้ำค่า ซึ่ง
ล้ำพันตัวข้าพเจ้าเองก็คงไม่มีโอกาสเช่นนี้บัดนี้ความ
มหัศจรรย์แห่งองค์ภควันได้ปรากฏ และยังคงตราตรึง
อยู่ในห้วงแห่งความทรงจำของข้าพเจ้า ตราบชั่วชีวิต
เพราะพระองค์ได้เป็นดวงประทีปนำทางชีวิตใหม่ ให้
เดินตามรอยบาทพระศาสดาของเรา คือองค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างกล้าหาญเด็ดเดี่ยว
เปรียบเสมือน นักรบที่ตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่า ต้องเอาชนะ
ข้าศึกให้ได้ถึงแม้ว่าจะตายก็ไม่เสียดาย

ข้าพเจ้าคิดว่า การต่อสู้กับศึกภายใน คือกิเลสของเราเอง เพื่อความหลุดพ้น ก็ควรจะอาศัยศรัทธาที่แน่วแน่เช่นนี้ ซึ่งหนทางแห่งชัยชนะจะดูไกลแสนไกล สุดหล้าฟ้าเขียว แต่ข้าพเจ้าก็ภาวนาขอพลังแห่งอำนาจเมตตาธรรมของท่านองค์ภาควัน จงเป็นตบะเดชะให้ข้าพเจ้า และเพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย ให้ถึงซึ่งจุดหมายปลายทาง อย่าได้ท้อถอย อย่าได้เห็นแก่ตัว อย่ายอมแพ้อำนาจมืดที่มาบดบังดวงจิต ให้ต้องหลงไหลไปด้วยตัณหาอุปาทาน ด้วยวิสัยของปุถุชน ถึงแม้จะดูประหนึ่งว่า ตัวเองเป็นหิ้งห้อยที่อยากจะมียรัศมีเหมือนจันทร์เพ็ญ ยากนักยากหนาที่จะเป็นไปได้ แต่ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่าต้องเดินตามทางแห่งองค์ภาควัน พระผู้เป็นพระที่ปในยุคปัจจุบัน ให้เดินได้ถูกทางที่จะพบสันติสุขแห่งชีวิตอย่างแท้จริง และเมื่อนั้นชีวิตเราก็คงประดุจพระจันทร์วันเพ็ญที่ไร้เมฆมาบดบัง

บุบผา วรรณรักษ์

๑๓/๐ หมู่ ๔ ซอยสุขสวัสดิ์ ๔๒

ต.บางปะกอก อ.ราชบุรี ปูระณะ กรุงเทพฯ

ความรู้สึกของข้าพเจ้าที่ได้พบท่านไส บาบา

ความรู้สึกของข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่แตกต่างจากทุกคนในขณะที่ได้พบท่านภควัน มีทั้งความ ปีติ ตื่นตัน อิ่มเอิบ เป็นสุขอย่างบอกไม่ถูกตอนที่คณะของข้าพเจ้าถูกเรียก นั่งรอจะเข้าพบท่านอยู่นั้น ข้าพเจ้าถึงกับน้ำตาคลอด้วยความตื่นตันใจ เมื่อได้พบท่านในห้อง ข้าพเจ้าเหมือนถูกอาบด้วยกระแสเมตตาจากท่าน ที่แผ่ออกมาอยู่ตลอดเวลา รู้สึกตัวเบา จิตใจเยือกเย็น สงบ เป็น สุขสดชื่นอย่างประหลาด และเมื่อท่านสอน คำสอนของท่านนั้น ๆ ง่าย แต่ได้ใจความตั้งแต่ขั้นพื้นฐานถึงขั้นสูงสุดของศาสนาพุทธ แสดงว่าท่านรู้สึกซึ่งดีในทุกศาสนา

ข้าพเจ้าไม่สามารถเขียนความรู้สึกทั้งหมดที่มีออกมาได้ เพราะมันยากที่จะบรรยาย นอกจากท่านจะ ได้พบท่านภควันเอง และทุกคนที่ได้พบท่านแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่า ทางเดินชีวิตของคนเหล่านั้นต้องเปลี่ยนแปลงบ้างไม่มากก็น้อยในทางวิญญูณ

น้ำทิพย์ อยู่วิทยา

โรงเรียนอนุบาลอยู่วิทยา

๑๕๔/๖ ถนนสุขุมลเทวราช ต.ในเวียง อ.เมือง จ.น่าน

ความประทับใจของข้าพเจ้า

อันความสุขใดใดไม่เลิศล้ำ
 เหมือนสุขจากรสพระธรรมคำสั่งสอน
 สมานิลาได้จากนิเวศน์
 ไม่ได้อดร้อนซาบซ่านเบิกบานใจ
 เยือกเย็นเหมือนมีน้ำมาราดรด
 ปราบกฏภายในใจใครจะเหมือน
 มุ่งขยันหมั่นเพียรไม่แซร์เซือน
 คอยตักเตือนตัวเองไม่เกรงใจ
 และต้องสร้างคุณธรรมอื่นอีกด้วย
 เพื่อได้ช่วยเสริมสร้างทางสดใส
 ทางมรรคแปดประเสริฐกว่าสิ่งใด
 เร่งเดินไปให้ถึงซึ่งปลายทาง.....

เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๒๕ ข้าพเจ้าได้เดินทางไปประเทศอินเดียกับคณะอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ซึ่งไปด้วยกันทั้งหมด ๑๘ คน เพื่อไปนมัสการท่าน ไส บาบา อันที่จริง ความประสงค์เดิมนั้น อยากจะไปในมัสการสังเวชนียสถาน 4 แต่มีอุปสรรคหลายอย่าง จึงไปไม่ได้ เมื่อมีโอกาสคราวนี้ ถึงแม้จะไม่ได้ไปในมัสการสังเวชนียสถานก็ยังสามารถซื้อว่า ไปประเทศอินเดีย ซึ่งเป็นแดนกำเนิดของพระพุทธศาสนา และยังจะได้รับประโยชน์ในด้านธรรมะจากอาจารย์พร ตลอดการเดินทางอีกด้วยระหว่างการเดินทางรู้สึกมีความสุขอบอุ่นใจเหมือนร่วมเดินทางไปกับญาติพี่น้องซึ่งมีอาจารย์พรเป็นพ่อกำลังพาลูก ๆ ไปเยี่ยมปู่ ซึ่งอยู่ไกล จึงรู้สึกตื่นเต้นดีใจกันมาก ทุกคนต่างช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นอันดี ทำให้เกิดความรักความผูกพันเหมือนกับ พี่น้องในครอบครัวเดียวกัน ซึ่งโอกาสแบบนี้คงหาไม่ได้ง่ายนัก

ความศรัทธาต่อท่านไส บาบา ยังมีไม่มากนักในการพบครั้งแรก เมื่อท่านออกมาเดินพบปะประชาชนนั้น เห็นคนที่นั่งอยู่ข้างหน้าแสดงอาการเคารพรักท่านมาก ยกมือไหว้ท่านแล้วก็มลงกอดเท้า และตะแคงที่หน้าผาก สังเกตดูเขาแจ่มใสและมีความสุขมาก คงจะ ได้รับพลังแห่งความเมตตาจากท่านมาก ข้าพเจ้าได้เอื้อมมือไปจับเท้าท่านดูบ้าง รู้สึกว่าเท้าท่านนิ่มและอุ่นธรรมดา ไม่ได้ รับพลังอะไรเลย สังเกตความรู้สึกของตัวเอง คงเป็น เพราะไม่ได้ น้อมใจเคารพและศรัทธาท่านอย่างจริงจัง จึงรับพลังจากท่านไม่ได้ สังเกตสีหน้าท่านเฉย ๆ มองดู น่ากลัว เลยกราบขอโทษท่านในใจ

ทุกคนรอคอยด้วยความหวังว่าจะได้เข้าพบท่าน เป็นส่วนตัว เมื่อท่านเรียกอาจารย์พรเข้าพบ ผู้ร่วม คณะทุกคนจึงรีบติดตามไปโดยเร็ว รู้สึกตื่นเต้นดีใจมาก เมื่อเห็นท่านเนรมิตล้อยกเกิดให้ ม.ล.อาภรณ์รัตน์ เสือวรรณศรี และอาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ปัสสัมปีติจนไม่ ออกจากล้นน้ำตาได้ เมื่อเห็นท่านไส บาบาคว้าแหวนใน อากาศ แล้วสวมให้อาจารย์พร ดีใจที่ทุกคนได้รับวิฤติ

เสกจากท่าน แต่เสียใจสำหรับตัวเอง ขณะที่รับวิภูติจากท่านได้ยกมือให้สูงขึ้นเพื่อให้สัมผัสกับมือท่าน เพราะอยากจะรู้ว่ามือท่านเป็นอย่างไร เมื่อคว้าความว่างในอากาศ จึงมีของอยู่ในมือได้ ซึ่งเป็นเหตุให้วิภูติหล่นลงพื้น ๒-๓ ห่อ คุณศรีเพ็ญ จัตูหะศรี ได้เก็บส่งคืนท่านไป ใจหายวาบเมื่อเห็นท่านมองเหมือนกับจะตำหนิ จึงกราบขอโทษท่านในใจด้วยความสำนึกผิด คิดว่าท่านคงจะรับรู้และให้อภัย ท่านสอนธรรมหลายข้อ อาจารย์ศิริแปลให้ฟังรู้สึกซาบซึ้งคล้ายคำสอนของพระพุทธเจ้า

วันรุ่งขึ้นเมื่อท่านเดินออกมาในพิธีธารช้น คุณศรีเพ็ญบอกให้กอบทรายจากรอยเท้าท่านเพื่อไปไว้บูชาและเป็นสื่อสายสัมพันธ์ จึงกราบขออนุญาตจากท่าน เมื่อมือสัมผัสกับทราย รู้สึกเหมือนกับไฟฟ้าวิ่งเข้ามาในตัวเย็นวาบจับหัวใจ เกิดปีติสุขอย่างซาบซึ้งตัวเบา เป็นความสุขอย่างแปลกประหลาด ยากแก่การบรรยาย เหมือนกับได้รับของที่มีคุณค่ามากที่สุดจากท่าน ท่านมีเมตตามากและสูงส่งจริง ๆ “โอม...ไส ราม...”

ความประทับใจของข้าพเจ้าเกิดขึ้นมากในขณะนี้เอง เกิดความยำเกรงเคารพนับถือ เกิดความรักความศรัทธามากจนไม่อยากกลับ อยากจะอยู่ใกล้ ๆ ท่านต่อไปอีกนาน ๆ เพื่อว่าจะได้มีเวลาปฏิบัติธรรม และมีโอกาสรับใช้ท่านบ้าง ไม่ทราบว่าเป็นอุปาทานของตัวเอง หรือแรงดลใจจากท่าน มีคำตอบจากใจว่า ถ้าต้องการจะรับใช้ท่านก็ให้รับใช้ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ จนเต็มกำลังความสามารถของตัวเอง เมื่อนมัสการลาท่านกลับประเทศไทย ได้อธิษฐานขอบารมีท่าน ให้ช่วยงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาของอาจารย์พร และงานสร้างศูนย์พัฒนาศาสนารวมทั้งการก่อสร้างพระเจดีย์อิสราภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ให้เสร็จเรียบร้อยโดยเร็ว และขอให้ท่านส่งพลังใจ ช่วยให้มีสติ มีสมาธิดีขึ้นเป็นลำดับ ให้ดำเนินชีวิตไปตามมรรค ๘ อย่าให้หลงทางจนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทางและขอบารมีท่านคุ้มครองคณะอาจารย์พร ให้เดินทางกลับถึงประเทศไทยด้วยความสวัสดิภาพ

รู้สึกขอบคุณผู้ร่วมคณะในการเดินทางทุกคนที่ให้
ความช่วยเหลือเอื้อเฟื้อหลาย ๆ ด้านรวมทั้งในด้าน
ภาษาอังกฤษด้วย

ลำปางค์ ยิ้มศิริ

หอพักพยาบาล 2

ร.พ. ศิริราช

กรุงเทพ ฯ

ความรู้สึกรักของข้าพเจ้าที่ไปกราบนมัสการ

“ท่านภควัน ศรีสัตยา ไสบบาบา”

สืบเนื่องจากข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือเรื่อง “ไส บาบามนุษย์มหัศจรรย์” ซึ่งแปลโดยอาจารย์ศิริ พุทธศุภกร ซึ่งหนังสือเล่มนี้ได้เล่าถึงประวัติของท่านภควัน ตั้งแต่เมื่อครั้งที่เป็นท่านไส บาบา แห่งเซอร์ติในอดีตชาติ จนถึงชาติปัจจุบันนี้ที่เป็นท่านไส บาบา แห่งปุตตปารตี ท่านที่มีโอกาสอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว จะเห็นได้ว่าชีวิตของท่านนั้นเริ่มเปล่งประกายแสงรุ่งโรจน์ของ ความเป็นนักบวชผู้ยิ่งใหญ่ตั้งแต่ท่านยังเป็นเด็ก ด้วยการรู้อดีตชาติของตนเอง และการแสดงปาฏิหาริย์ในลักษณะต่าง ๆ เช่น ปาฏิหาริย์ในการรักษาโรค การเนรมิตของจากอากาศ การถอดกายทิพย์เพื่อไปช่วยเหลือลูกศิษย์ที่ประสบอันตราย ปาฏิหาริย์ทำอาหารน้อยให้มาก แม้กระทั่งการชุบชีวิตคนที่ตายไปแล้วให้ฟื้นขึ้นมาได้ เป็นต้น ท่านภควันเป็นนักบวชในศาสนาฮินดูซึ่งชาวฮินดูถือว่าท่านเป็นองค์อวตารจากพระเจ้า ที่เสด็จลงมาช่วยเหลือมนุษย์ เป็นผู้ประทานแสงสว่าง เป็นผู้นำทางวิญญูณ

และเป็นศาสดาของคนในยุคนี้ ด้วยเหตุนี้ ทำให้ข้าพเจ้า
เกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า หากข้าพเจ้าจักมีบุญวาสนามี
โอกาสจะไปนมัสการท่านภควันที่อินเดียแล้ว ข้าพเจ้า
จะไม่ยอมพลาดโอกาสนี้แน่นอน นอกจากเหตุผลวิสัย
จริง ๆ ตามลำพังข้าพเจ้าคนเดียว คงไม่มีปัญญาที่จะไป
นมัสการถึงเบื้องพระยุคลบาทแห่งองค์ภควันแน่นอน
แต่ทั้งนี้โดยอาศัยบุญบารมีของ อาจารย์พร คุณศรีเพ็ญ
และมवलเหล่าเทพเจ้าทั้งหลาย และด้วยความเมตตา
ของอาจารย์พร และคุณศรีเพ็ญอีก ที่ได้กล่าวชักชวน
และอนุญาตให้ข้าพเจ้าติดตามไปด้วยคนหนึ่งพร้อม
คณะ หากข้าพเจ้าไม่ติดปัญหาอันใด ในตอนแรก
ข้าพเจ้าก็ยังไม่รู้แนใจนักว่า ในช่วงเวลาที่กำหนดไป
นมัสการท่านภควัน ข้าพเจ้าจะวางภาระการงานได้โดย
ไม่มีปัญหาอื่นใดหรือไม่ แต่ก็ภาวนาอยู่ในใจขอให้ไม่มี
อุปสรรคอันใดมาขัดขวางเลย ข้าพเจ้าจึงให้คำตอบไปว่า
“ไปได้ ไม่น่ามีปัญหาอะไร” ทั้ง ๆ ที่ยังเหลือเวลาอีกราว
เดือนครึ่ง กว่าที่จะถึงกำหนดการ (คือวันที่ ๑๔ ธันวาคม

๒๕๒๔ ซึ่งองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
มากำหนดให้ในภายหลัง)

วันเวลาผ่านไป อุปสรรคทั้งหลายผ่านไป ก็ได้
บุคคลแน่นอนจำนวน ๑๘ คน รวมทั้งข้าพเจ้าที่จะไป
นมัสการท่านภควัน ซึ่งล้วนแต่มีศรัทธาต่อท่านภควัน
เป็นอย่างสูง อันที่จริงแล้ว จำนวนคนที่จะไปมีมากกว่านี้
แต่เนื่องจากมีภารกิจการทำงานที่ต้องทำทำงานไม่ได้
จริง ๆ จึงพลาดโอกาสซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกเสียดาย
อาลัยอาวรณ์อย่างมาก ก็ได้เพียงแต่ส่งใจไปพร้อมกับ
คณะ เพื่อกราบนมัสการท่านภควัน

เมื่อคณะและข้าพเจ้าเดินทางมาถึงอาศรม
ประคันดินิลย์มของท่านภควันที่ปุตตปารตินั้น ภาพอัน
วิจิตรงดงามตระการตาที่ก่อให้เกิดความสงบเยือกเย็น
เบิกบานยิ่งนักนั้น ได้ปรากฏแล้วแก่สายตาของทุกคน
สายตาทุกคู่ต่างเหม่อมองออกไปนอกรถ โดยไม่ต้องมี
ใครบอก ภาพนั้นเป็นที่รวมใจของคนทุกคนในขณะนั้น
เป็นภาพที่มีชีวิตชีวาชวนทัศนาเป็นอย่างยิ่ง เป็นภาพ
สิ่งก่อสร้างที่ใหญ่โตมหึมาเพียบพร้อมด้วยคุณค่าทาง

ศิลปะตามแบบฉบับของชาวฮินดู ที่สำคัญกว่านั้น จักเป็นรากฐานของความเจริญทางจิตวิญญาณ สิ่งก่อสร้างนี้แท้ที่จริงคือ โรงเรียนที่ท่านภควันสร้างขึ้น ซึ่งมีทั้งโรงเรียนชั้นประถมศึกษา และชั้นมัธยมศึกษา สร้างไว้สำหรับเด็ก ๆ ที่อาศัยในหมู่บ้านนั้นได้ศึกษาเล่าเรียน ซึ่งโดยมากก็เป็นเด็กที่ยากจนแทบทั้งสิ้น

สิ่งก่อสร้างนอกจากโรงเรียนแล้วยังมีแพลตฟอร์มซึ่งแพลตฟอร์มนี้สร้างไว้สำหรับผู้คนที่ไปนมัสการท่านภควัน ซึ่งมีทั้งชาวฮินดูเอง และชาวต่างชาติจากทุกมุมโลก ในวันพิธีที่สำคัญต่าง ๆ เช่น พิธีศิวาราตรี พิธีเนื่องในวันคล้ายวันเกิดของท่าน แพลตฟอร์ม ที่เห็นมากมายนั้นจะเต็มไปด้วยผู้คน ไม่มีห้องว่างเลยถ้าไม่ไปตั้งแต่เนิ่น ๆ จนต้องสร้างที่พักเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไว้สำหรับผู้ที่จะมานมัสการท่าน และมาใช้ชีวิตอย่างสงบแบบนักพรต ซึ่งนับวันก็จะมีผู้คนหลังไหลไปที่นั่นมากขึ้นทุกที

หลังจากพักที่อาศรมของท่านเป็นเวลาคืนหนึ่ง เข้าวันรุ่งขึ้นเวลา ๐๔.๓๐ น ของวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๔ ข้าพเจ้าพร้อมกับอาจารย์พร และอาจารย์ศิริ

ได้เข้าร่วมพิธีกรรมในฮอลล์ (Hall) อันเป็นห้องสำหรับ
สดเพลงภักษนบุชาพระเจ้า ซึ่งเป็นตึกเดียวกับที่พักของ
ท่านภควัน ที่นี้จะมีเจ้าหน้าที่ทำหน้าที่ดูแลความสงบ
เรียบร้อยของผู้มาร่วมพิธี เขาจะจัดให้ผู้ชายนั่งข้างหนึ่ง
ผู้หญิงนั่งอีกข้างหนึ่งไม่ปนกัน มีช่องกลางสำหรับเดิน
เมื่อทุกคนที่เข้ามาในสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์แล้ว ต่างก็
รักษาความสงบ บ้างก็ทำสมาธิ หากบุคคลใดส่งเสียงดัง
เจ้าหน้าที่นั้นก็เตือนทันที ถ้าหยุดเสียงดังไม่ได้ก็จะ
ถูกไล่ออกไปข้างนอกทันที เพราะเกรงว่าจะทำลาย
สมาธิของผู้ร่วมพิธีอันศักดิ์สิทธิ์นั้น เมื่อทุกสิ่งพร้อมแล้ว
เจ้าหน้าที่ก็จะตีระฆังให้สัญญาณหลายครั้ง แล้วเดิน
ก้าวไปกลางห้องเพื่อกล่าวคำบูชา หรือกล่าวคำเปิดพิธี
ซึ่งข้าพเจ้าไม่ทราบแน่ หลังจากนั้น คำอันศักดิ์สิทธิ์ก็
ก้องกระหึ่มขึ้นทั่วสารทิศ เป็นเหตุให้โลมชาติทั่วทุกมุมชน
ลุกชูไปหมด และก้องกังวานอยู่ในจิต ยังจิตให้บังเกิด
ความปีติ ลิงโลดด้วยคลื่นแห่งมนต์อันศักดิ์สิทธิ์ เสมือน
หนึ่งคลื่นลมที่ยังยอดหญ้าให้ไหวเป็นระลอก ๆ พริ้วไป
ตามสายลมฉนั้น..

...โอม...โอม...โอม... ต่อเนื่องโดยมิได้ขาดสาย ๒๑ ครั้ง ข้าพเจ้าเปล่งคำอันศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ เพียง ๒๐ ครั้ง ขาดไปครั้งหนึ่ง เนื่องจากครั้งแรกนั้น เกิดปีติจนไม่อาจเปล่งคำศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ หลังจากนั้นต่างคนต่างออกมาเข้าแถวข้างนอกเป็นแถว ๆ ราว ๔ แถว ผู้หญิง ขบวนหนึ่ง ผู้ชายขบวนหนึ่ง เพื่อเดินสวดเพลงภักษนรอบ อาศรมที่ท่านอยู่ เดินเวียนขวาคล้ายทำประทักษิณ แต่เดินสวดเพียงรอบเดียว แล้วมาสิ้นสุดที่เทวาลัย ที่เป็นที่ประดิษฐานพระรูปของพระพิฆเนศวร์จากนั้นก็แยกย้ายกลับที่พัก

ในเย็นวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๔ พวกเราได้ ออกมาคอยเฝ้าท่านภควิน ที่จะออกมาทารขันในช่วง บ่ายเวลา ๑๗.๐๐ น. ขณะที่ท่านเดินออกมาจากอาศรม ที่พัก เดินผ่านฝูงชนที่นั่งรอนมัสการท่านนั้น บรรยากาศ ในที่นั้นก็ยิ่งส่งความสุขในพื้นที สายตาทุกคู่ จิตใจ ของทุกคนต่างไปรวมบรรจบอยู่ที่องค์ภควิน ผู้เปรียบ เหมือนดวงตะวันที่ประทานแสงสว่างแห่งชีวิต แก่มวล บุปพาชาติที่เฝ้ารอคอยเพื่อความเบ่งบาน ความ

เจริญเติบโตแห่งพันธู์ไม้ของตน ฉะนั้น ข้าพเจ้าได้แลเห็นท่านภควันเนรมิตวิภูติบ้าง เจริญเงินบ้าง ให้กับบุคคลบางคนที่มานมัสการท่าน เมื่อท่านมาถึงตรงตำแหน่งที่อาจารย์พรนั่งอยู่ คุณเมอร์เฟ็ต (ผู้เขียนหนังสือ ไส้ บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์) ก็เข้ามาแนะนำพูดคุยให้ท่านภควันรู้จักอาจารย์พร จากนั้นท่านก็เรียกอาจารย์พรให้เข้าไปรอในห้องส่วนตัวของท่าน ซึ่งอาจารย์พรก็เรียกอาจารย์ศิริและข้าพเจ้าตามเข้าไปด้วย ขณะเดียวกันทางกลุ่มผู้หญิง เมื่อเห็นเช่นนั้นแล้วก็พากันเดินตามเข้าไปด้วยตามที่ตกลงไว้ ถ้ากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งถูกเรียกก็ให้อีกกลุ่มหนึ่งตามเข้าไปด้วย

ในห้องส่วนตัวของท่านภควัน ทุกคนได้กราบนมัสการแทบเบื้องพระยุคลบาทอย่างใกล้ชิด สมความปรารถนาของทุกคน ท่านภควันได้สนทนาปราศรัยถามไถ่ทุกข์สุขกับพวกเราทุกคน เสมือนหนึ่งพวกเราเป็นญาติสนิทของท่านที่เดินทางไกลมาเยี่ยมท่านถึงบ้าน ช่างเป็นบรรยากาศที่อบอุ่นด้วยความรัก ความเมตตาที่ท่านภควันที่มีต่อพวกเรา แทรกซ้อนด้วยความปลื้มปิติ

ความซึ่งใจที่หลังไหลจากใจที่เปี่ยมด้วยความศรัทธา
ของเราทุกคน

ท่านได้แสดงธรรมและแสดงปาฏิหาริย์โปรดพวก
เราซึ่งยังความสงสัยถึงความสามารถของพระศาสดา
ต่าง ๆ เช่นพระพุทธเจ้า พระเยซูคริสต์ พระมะหะหมัด
และท่านภาควันเอง ให้หมดสิ้นไป ในขณะที่นั่นเอง ท่าน
เนรมิตแหวนเงินที่มีรูปท่านอยู่ให้อาจารย์พร ซึ่งสวมได้
พอดีโดยที่ไม่ต้องวัดเลย และเหรียญเงินที่มีรูปท่านอยู่
เช่นกันสำหรับใส่สร้อยให้ อาจารย์ศิริ และ ม.ล. อภรณ์
รัตน์ และวิภาติแจกพวกเราอีกด้วย นอกจากนี้ ยังหยั่งรู้
จิตใจของทุกคนได้ถูกต้อง โดยที่ท่านบรรยาย ความรู้สึก
ของพวกเราขณะที่นมัสการท่านอยู่ ช่างเต็ม ไปด้วย
ความวุ่นวายใจ วิตกกังวลอยู่เสมอว่า เมื่อไรหนอ! ท่าน
ภาควันจะเรียกเข้าไปพบสักที ทุกครั้งที่เพื่อนนมัสการ
นอกจากนี้ท่านยังรู้ถึงปัญหาและความต้องการของแต่ละ
คนซึ่งแตกต่างกัน แม้กระทั่งข้าพเจ้าท่านก็ทราบโดย
ตลอดในสิ่งที่ข้าพเจ้านึกคิดและต้องการ คือข้าพเจ้าได้
นำรูปสลอกเก๊ตที่ซื้อจากร้านค้าแถวนั้นมาเป็นที่ระลึก

จำนวนหนึ่งและนำติดตัวเข้าไปด้วย จากนั้นก็นำรูปสลอก
 เกิดเหล่านั้นวางบนรูปถ่ายของพ่อหมอชีวก ซึ่งคุณผ่อง
 ผิวให้ผมไว้ในวันเดินทาง แล้วใช้มือทั้งสองประคองรูปสล
 ออกเกิดเหล่านั้นให้ท่านแตะเพื่อรับพลังและเป็นสื่อสาย
 สัมพันธ์ถึงท่าน พร้อมกับภาวนาในใจว่า
 Bhaqavan...Please, give me a touch of love และแล้ว
 ท่านก็หันมาสนทนากับข้าพเจ้า ถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้า
 ชื่ออะไร กำลังเรียนหรือเรียนจบแล้ว และทำงานอะไร
 ข้าพเจ้าก็กราบเรียนท่านโดยตลอด จากนั้นพระหัตถ์
 ของท่านก็ประทับลงบนรูปสลอกเกิดเหล่านั้น พร้อมกับ
 ตบหัวข้าพเจ้าเบา ๆ หลายครั้ง ความรู้สึกนึกคิดทุก
 อย่างของ ข้าพเจ้าหยุดนิ่งไปหมด ส่วนใจนั้นรู้สึกถึง
 ความอบอุ่น ชุ่มชื้น มีกำลังใจ ประหนึ่งว่าบิดาที่กำลัง
 ปลอบประโลมบุตรน้อยผู้หวั่นเกรงภัยให้ได้รับความ
 อบอุ่น ภายใต้อ้อมอกของบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรักต่อ
 บุตรขณะนั้น และแล้วท่านก็ประสาทพรให้ข้าพเจ้าหลาย
 สิ่งหลายอย่าง ซึ่งข้าพเจ้าเองทราบความหมายเพียง
 ไม่กี่คำที่จำได้คือ

Good Boy, Be long Life,.....etc และลงท้ายว่า

I Love You, I Love You

ขณะที่ให้พรอยู่นั้น ท่านภควันก็ตบหลังข้าพเจ้า
ดังปัง ๆ หลายครั้ง เสียงดังเหมือนกับตบหมอน หรือ
ผ้าห่ม เพื่อเอาขี้ฝุ่นออกมาอย่างนั้น

เมื่อท่านประสาทพรให้เรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็น้อม
กายน้อมใจลงกราบ คารวะบูชาท่านด้วยเศียรเกล้า
ณ เบื้องพระยุคลบาทของท่านภควัน ผู้ทรงไว้ซึ่งความ
รักความเมตตา และสันติสุขของปวงสัตว์โดยประมาณ
มิได้..สาธุ..สาธุ..

ข้าพเจ้าขอประมวลซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้ไว้เพียง
เท่านี้ ซึ่งยังให้เกิด “สื่อสายสัมพันธ์” ระหว่างท่านภควัน
และข้าพเจ้าในที่สุด

กิตติ รัตนศรีวิจิตร

782/334 ซอยสุขสวัสดิ์ 26 ถนนสุขสวัสดิ์

ต. บางประกอก ราษฎร์บูรณะ กทม.

องค์ภควันในดวงใจ

ข้าพเจ้าเป็นอีกผู้หนึ่งที่มีโชคดีอย่างหาที่เปรียบมิได้ ในจำนวนของผู้ติดตามไปกับคณะของอาจารย์พรที่เดินทางไปยังอาคารของท่านภควัน ศรีสัตยาไส บาบาน ประคันตินิกุลัม ประเทศอินเดีย และมีโอกาสได้เฝ้าท่านอย่างใกล้ชิด โดยไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้รับความกรุณาจากท่านมากมายเห็นปานนั้น

และข้าพเจ้าจะขอถือโอกาสนี้ สดุดีเกียรติคุณของท่านไส บาบาน โดยสำนึกในพระคุณของท่านด้วยการบันทึกถึงบางหัวข้อที่ประทับใจส่วนตัว อันมีอาจลึ้มเลื่อนไว้ดังต่อไปนี้

เมื่อประมาณกลางเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๔ ตอนกลางวัน เมื่อข้าพเจ้าล้มตัวลงนอนก็ได้หยิบหนังสือเรื่องไส บาบาน มนุษย์มหัศจรรย์ ที่อยู่บนหัวเตียงขึ้นมาเล่มหนึ่ง เปิดอ่านไปได้ไม่กี่หน้าข้าพเจ้าก็มอยหลับไป และคืนนั้นข้าพเจ้าก็ฝันเห็นท่านไส บาบานยืนอยู่ไกลลิบ ๆ ท่ามกลางหาดทราย ริมชายหาดมีน้ำขึ้น เต็มเปี่ยม และมีเรือเล็ก ๆ จอดอยู่ลำหนึ่ง คล้าย ๆ เรือบดของไทยเรา

บรรยากาศขณะนั้นร่มรื่นลมพัดเย็น สบาย มีต้นไม้
ขึ้นอยู่ทั่วไป ท่านหันมามองข้าพเจ้า และก็หันมอง
ออกไปทางชายหาดที่มีเรือเล็ก ๆ จอดอยู่ ภาพนั้นเป็น
ภาพประทับใจมิรู้ลืม นึกขึ้นมาคราวใดก็แจ่มชัดในมโน
ภาพทุกที ซึ่งในเรื่องนี้ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยพบและ
เห็นตัวจริงของท่านมาก่อน แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่าจะต้อง
ไม่ใช่ความฝันอันเพื่อเจ้าไร้แก่นสารแน่นอน แต่จะต้อง
เป็นนิมิตหมายครั้งแรก อันแสดงให้ประจักษ์แก่ข้าพเจ้า
ถึงกระแสแห่งความรัก และความเมตตาของท่านอัน
ยิ่งใหญ่ ที่ไม่ถูกขัดคั้นด้วยระยะทาง ซึ่งก็ยิ่งเพิ่ม
ความรู้สึกที่อยากจะไปเห็นท่านอยู่แล้วให้ทวีมากยิ่งขึ้น
แต่แล้วบุญของข้าพเจ้าก็ยังพอมิที่ได้ไปหาท่าน และพบ
ท่านอย่างจุใจสมความหวังดังจะได้เล่าต่อไป

คือเมื่อตอนเย็นของวันแรกที่ ๑๖ ธ.ค. ๒๔ ที่
คณะของเราได้เดินทางไปถึง และได้ถูกจัดโดยเจ้าหน้าที่
เรียงตามเบอร์ของแถวคณะของเราส่วนใหญ่ก็โชคดีที่ได้
นั่งจนเกือบจะข้างหน้า คนที่นั่งติดกับข้าพเจ้าในวันนั้นก็
มีคุณนัยนา ลีลาเวชบุตร แห่งร้านรามมา ชูวาเนีย ซึ่งเป็น

เพื่อนคู่ใจที่แสนดีตลอดการเดินทางของข้าพเจ้าและ
 ถัดไปก็คือ คุณนวนลจันทร์ เพียรธรรม กรรมการ
 ผู้จัดการแห่งทัวร์ เอ็น ซี ฯลฯ ซึ่งเป็นหัวหน้าทัวร์ที่
 เข้มแข็ง และเป็นขวัญใจของคณะผู้เดินทางของเรา
 ทุกคน

พอห้าโมงตรง ท่านภควัน ศรีสัตยา ไส่ บาบาก็ได้เริ่มเดินออกมาพบกับประชาชนที่มีหลายชาติหลายภาษา และต่างนั่งรอดูด้วยใจจดใจจ่อ อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ทุกคนเหมือนถูกมนต์สะกด ความรู้สึกขณะนั้นของข้าพเจ้าปลื้มปีติจนบรรยายไม่ถูก มองดูจังหวะที่ท่านเดินเบาหวิวเหมือนกับจะล่องลอยไปจะนั้นทิศทางที่ท่านเดินมาในวันนั้น บังเอิญข้าพเจ้าเป็นคนแรกในคณะที่ท่านเดินมาถึงก่อน ข้าพเจ้ายื่นสิ่งของและล็อกเก็ตรูปของท่านที่ทำด้วยหินให้ท่านแตะเพื่อรับพลัง โดยมีคุณนัยนาriebยื่นสิ่งของเข้าสมทบได้ทันเวลา ท่านยื่นมือมาแตะและมองข้าพเจ้าด้วยสายตาอันคมกริบ และด้วยสีหน้าอันยากที่คนภูมิปัญญาธรรมตา ๆ อย่างข้าพเจ้าจะหยั่งถึงว่าท่านคิดอย่างไร แต่ไหน

เพียงไร และแล้วท่านก็พูดด้วยเสียงอันกังวาลว่า “ก๊อดมอร์นิง” ซึ่งข้าพเจ้าและคณะของเราทุกคนกึ่ง ๆ ว่า เอ! นี่มัน ตอนเย็นแล้วนี่ ทำไมท่านจึงได้กล่าวเช่นนั้น และแล้ว คุณนวลจันทร์ก็ได้ยื่นซองจดหมายที่มีรายชื่อของคณะ ผู้ร่วมเดินทางของเราทุกคนให้กับท่าน และเรียนกับ ท่านเป็นภาษาอังกฤษว่า คณะเรามาจากประเทศไทย เพิ่งเดินทางมาครั้งแรก ท่านก็ตอบว่า โอซี และก็ได้เดิน ผ่านต่อไปจนสุดเขตที่คนนั่งเฝ้าท่านอยู่ และวันนั้นคณะของเราก็ผิดหวัง เพราะท่านเรียกกลุ่มอื่นเข้าไปพบเป็นการส่วนตัว แล้วก็เป็นอย่างที่ฉันรู้ว่าคณะอื่นหมดสิทธิ์แล้วในวันนั้น

วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๔ รุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันที่สองที่เราได้พักอยู่ที่ประศันตินิถัมภ์ อันเป็นเขตอาศรมของท่าน เราก็ได้ตื่นกันแต่เช้า ตีสี่ครึ่งตามเวลาของอินเดีย เรามาร่วมการสวดภาวนาในโบสถ์ของท่าน เสียงเพลงของนักร้องและเสียงออร์แกนดีผสมกับเสียงของเครื่องดนตรีอื่น ๆ สะท้อนก้องไปทั่วบริเวณโบสถ์ ข้าพเจ้ารู้สึกเบิกบานและปลื้มปีติจับใจ กับบรรยากาศและเสียง

เพลงนั้นเป็นยิ่งนัก พอสาย ๆ หน่อยหลังจากทานอาหาร
เข้าแล้ว ประมาณแปดโมง คณะเราก็พากันมาเรียงแถว
เพื่อที่จะเตรียมตัวรอเผ่าตอนท่านจะออกมาพบกับ
ประชาชนอีก พอเก้านาฬิกาตรง ท่านก็ได้เริ่มเดิน
ออกมาจากโบสถ์เหมือนเมื่อก่อนตอนเย็นอีก บุคลิกที่
ท่านแสดงออก ช่างสงบหนักแน่นมั่นคงไม่หวั่นไหวต่อ
กระแสของโลกง่าย ๆ อย่างบุคคลทั่ว ๆ ไป แต่เป็น
ลักษณะของคนที่เปี่ยมล้นด้วยความสมบูรณ์แห่งเมตตา
และสันติสุขอย่างมั่นคง ท่านเดินผ่านฝูงประชาชนและ
รับของที่มีข้อความข้างใน ขอให้ท่านช่วยเหลืออะไร
ต่างๆ และแต่สิ่งของที่ประชาชนต่างยื่นขอรับพลังจาก
ท่านเดินจนสุดสนามหน้าโบสถ์ที่มีประชาชนนั่งอยู่ แล้ว
ท่านก็เดินกลับเข้าข้างใน เป็นอันว่าความหวังของคณะ
เราที่ได้เข้าพบท่านเป็นการส่วนตัว ก็ยิ่งเลือนลอยอีก
เพราะท่านได้เรียกคณะอื่นแล้ว

พอประมาณสิบโมงเช้ากว่า ๆ พวกเราก็พากันมา
นั่งลงบนพื้นทรายข้าง ๆ รั้วโบสถ์ของท่าน ปล่อยให้
ดื่มด่ำกับบรรยากาศอันร่มรื่น พื้นทรายอันละเอียดอ่อน

ตัวโบสถ์และสิ่งปลูกสร้างอันสวยงามรอบ ๆ ทุกคนอยู่อย่างสงบ ไม่มีการส่งเสียงเจี๊วจ้าว หรือแม้แต่จะพูดเสียงดังรบกวนความสงบของคนอื่นก็ไม่มี เสียงนกเสียงกาต่างร้องแข่งผสมผสานกันอย่างรื่นเริง เหมือนกับจะรู้ว่า ณ ดินแดนแห่งนี้ไม่มีภัยอันตราย หรือแม้แต่สิ่งที่จะมาระคายเคือง ณ ที่นี้เป็นที่ปลอดภัยอย่างยิ่ง ทำให้ข้าพเจ้าอดคิดเคลิ้มไปตามประสาไม่ได้ว่า ครั้นสมัยพุทธกาล บริเวณที่พระพุทธองค์ของเราทรงพำนักอยู่ก็คงจะคล้าย ๆ กันอย่างนี้ละ และช่วงที่นั่งกันอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็ได้มีโอกาสสนทนากับคุณศรีเพ็ญที่ข้าพเจ้านับถือเรียกว่าพี่มานานเป็นสิบปี

การสนทนาในวันนั้นส่วนใหญ่ก็เกี่ยวกับตัวท่านไส บาบา ต่างกล่าวถึงความน่าชื่นชมของท่านอันมีมากมาย ตอนหนึ่งของการสนทนาข้าพเจ้าได้พูดเป็นเชิงถามว่า สงสัยพลังในตัวท่านไส บาบาคงจะมากนะ คุณศรีเพ็ญก็ได้กรุณาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า พอท่านเริ่มเดินออกจากโบสถ์ พลังสี่รุ้งได้เปล่งประกายออกมารอบ ๆ ตัวท่านอย่างมากมาย และแผ่ไปทั่วอาณาบริเวณ

ถึงแม้ขณะที่นั่งสนทนากันอยู่นั้น จะเป็นเวลาที่ผ่านไป แล้วพลังสี่รุ้งนั้นก็ยังคงเรืองรองอยู่ทั่วไปเช่นเดิม และคุณศรีเพ็ญก็ได้พูดต่อไปว่า บุญของพวกเราคงจะยังไม่พอ เห็นจะต้องมาอีกหลายครั้ง กว่าจะได้เข้าพบเป็นการส่วนตัว ข้าพเจ้าฟังแล้วจิตใจก็ซกฟ่อ คุณศรีเพ็ญยังได้พูดอีกว่า พ่อฤาษีสั่งให้พวกเราอย่าได้นึกถึงตัวเองขอให้นึกถึงคนอื่นว่าทุก ๆ คนที่มาที่นี่ก็ต้องการที่จะพบท่านทั้งนั้น และคนที่เขามีความทุกข์มากกว่าเราก็ยังมี เวลาทุกขณะของท่านมีค่า ท่านจะเรียกเราเข้าพบหรือไม่ก็ขอให้เป็นเรื่องของท่าน เราจะได้นั่งหน้าหรือนั่งหลัง จะนั่งอยู่ตรงไหนก็เหมือนกันท่านก็รู้อยู่ทั้งนั้น และก็ไม่ใช่จำเป็นว่าจะต้องยื่นของให้ท่านแต่ะกันทุกคน เพราะจะเป็นการเสียเวลาอันมีค่าของท่าน เราจะได้รับวิภูติที่จะนำไปรักษาโรคจากท่านหรือไม่ก็ขอให้เป็นเรื่องของท่าน แต่ขอให้ไปซื้อผงวิภูติที่เขาทำเลียนแบบขายอยู่ มาถือกันไว้คนละห่อ พอท่านเริ่มเดินออกจากโบสถ์ก็ขอให้ ทุกคนอธิษฐานเลยว่า ขอให้ท่านได้โปรดแผ่พลังอัน เปี่ยมล้นด้วยความเมตตาของท่านบรรจุลงในวิภูติ สิ่ง ของใน

กระเป่าเสื้อผ้าเครื่องประดับทุกอย่างด้วยเถิด แต่ นี่ก็จะ
มีผลเท่ากัน และขอให้ฉันว่าเรามาครั้งนี้มีโอกาส ได้พบ
กับท่านภควันก็เป็นกำไรไม่เสียหายชาติเกิดแล้ว เพราะ ท่าน
จะเป็นผู้ประคองวิญญาณของเราไม่ให้เดินหลงทาง

ข้าพเจ้าได้ฟังคำพูดของพ่อฤาษีจากปากของคุณ
ศรีเพ็ญแล้วก็รู้สึกจับใจ และเต็มใจที่จะปฏิบัติตาม และ
เราก็ได้ทราบจากนายเมอร์เฟตผู้แต่งหนังสือเรื่อง ไส
بابา มนุษย์มหัศจรรย์ ซึ่งในขณะนั้นเขากับไอริส
ภรรยาของเขาได้เดินทางมาพำนักอยู่ที่นั่นว่า ในวันนั้น
จะมีรัฐมนตรียินดีเดินทางมาหาท่าน และขณะที่
ข้าพเจ้าสนทนาอยู่กับคุณศรีเพ็ญนั้น ท่านภควันก็ได้เดิน
ออกมาและมองมาทางที่พวกเราพากันมานั่งอยู่ และก็
ขึ้นรถที่มารอรับอยู่ออกไปโดยไม่ทราบว่าไปไหน ความ
รู้สึกขณะนั้น ข้าพเจ้าบอกกับตัวเองว่า “ไปแล้ว” เพราะ
ถึงแม้ท่านจะเรียกพวกเราเข้าพบหรือไม่ก็ตาม แต่เราก็
ยังอยากให้ท่านอยู่ใกล้ ๆ ไม่อยากให้ท่านจากไปไหน แต่
สักพักหนึ่งท่านก็กลับมา ซึ่งทำให้พวกเราทุกคนโล่งใจ
ไปตาม ๆ กัน

และในเย็นวันนั้นพวกเราเตรียมมานั่งเรียงแถว เพื่อเข้าไปนั่งรอเผ้าตอนท่านออกมาพบประชาชนอีก พอท่านเดินออกมาพวกเราก็ได้ถือวิญูติที่ทางอาจารย์พร ได้ไปซื้อมาแจก ถือกันไว้คนละห่อ และต่างก็อธิษฐาน ตามที่พ่อฤาษีได้บอกเอาไว้ตอนต้น ขณะที่กำลังตั้งใจ อธิษฐานกันอยู่นั้น พวกเราก็ต้องได้รับความตื่นเต้นกัน เป็นอันมากที่ได้เห็นอาจารย์พรลุกขึ้นจากที่นั่ง เป็นอัน เข้าใจกันแล้วว่า ท่านอนุญาตให้เข้าพบเป็นการส่วนตัว แล้ว พวกเรารีบลุกตามอาจารย์พรเข้าไปอย่างไม่รอช้า สุภาพสตรีฝรั่งที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ข้าพเจ้าเขายกนิ้วและ พยัก หน้ว่าคณะของเราแน่จริง ๆ ที่ได้รับความกรุณา ให้เข้า พบเป็นการส่วนตัว พวกเราทั้งหมด ๑๘ คนรวม ทั้งชาว บังกาลอร์ ๑ คน กับสุภาพสตรีชาวอินเดีย ๓ คน ที่ เดินทางจากกรุงเทพฯ ก่อนคณะเราสามสัปดาห์แล้ว แต่ ยังไม่มีโอกาสเข้าพบท่านเป็นการส่วนตัวเลย และเขาขอ เกาะกลุ่มกับพวกเราด้วย รวมเป็น ๒๒ คน ได้พากันมา นั่งรอท่านอยู่ตรงระเบียบงด้านซ้ายของตัวอาคารโบสถ์ จนกระทั่งท่านได้เดินไปพบกับประชาชนจนทั่วแล้วก็เดิน

เข้ามาหากลุ่มของพวกเรา และพูดเป็นภาษาที่ข้าพเจ้า และอีกหลายคนได้ยินกันทั่วว่า “เฮ้ ! เข้ามาซิ” ข้าพเจ้า มองตาท่านเขม็งขณะที่ท่านพูด และข้าพเจ้าก็ได้อุทยาน ในใจว่า “โอ้โฮพูดภาษาไทยชัดแจ๋วเลย” ซึ่งทำให้ ข้าพเจ้าประจักษ์ชัดในครั้งนี่ว่า ภาษาใจอันเป็น ภาษาสากลเป็นอย่างนี้เอง

พวกเราพากันตามท่านเข้าไปในห้อง ๆ หนึ่งซึ่งไม่ ค่อยกว้างนัก ทั้งหมด ๒๒ คนเบียดเสียดกัน ข้าพเจ้า รู้สึกร้อนเหงื่อแตกซิบ ๆ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องเป็น นโยบายของท่าน เพื่อให้ผู้ที่เข้าไปได้เห็นการกระทำของ ท่านอย่างถนัด ๆ จะได้ไม่ต้องมานั่งสงสัยกันทีหลัง พวก เรารุมล้อมจนติดตัวท่าน ต่างตื่นเต้นกันจนลืมหูลืมตา ไม่รู้ ใครเป็นใคร ตัวเองจะแสดงอะไรน่าขำขันออกไป อย่างไรบ้างก็ไม่มีใครที่จะสนใจแล้ว จ้องแต่มองท่าน อย่างเดียว และในวันนั้น ม.ล.อาภรณ์รัตน์ เสือวรรณศรี เป็นผู้อาวุโสคนแรกที่ท่านเรียกให้กระเียบมาข้างหน้า และถามว่าต้องการอะไร ม.ล. อาภรณ์รัตน์ ตัวสันเสียง สั่น น้ำตาไหลพรากพูดไม่ออก ก้มลงกราบอยู่แทบเท้า

ท่าน ท่านตบไพลเบา ๆ และยิ้มด้วยความปรานี ปลอบให้ ม.ล. อภรณ์รัตน์ มีสติ และก็คว้าเหรียญห้อยคอสีเงิน เป็นรูปของท่านให้กับ ม.ล. อภรณ์รัตน์ ๑ อัน และในวันนั้น ท่านก็ได้ลุกจากที่นั่งไพลวิภูติออก จากปลายนิ้วของท่าน พวกเราต่างก็รีบแบมือออกรับจากท่านคนละหน่อย ๆ และเอาใส่ปากกันเป็นการใหญ่ ส่วนข้าพเจ้ากับคุณนัยนา และคุณผ่องผิวนั่งอยู่ข้างหลัง เอื้อมไม่ถึงจะปีนป่ายข้ามคนอื่นก็ใช่ที่ แต่ก็ได้แตะต่อจากผู้ที่เอื้อเพื่อเหลือติดปลายมือส่งมาให้ และอีกอย่างพอฤทัยก็ได้บอกไว้แล้วว่า การที่เราได้มีโอกาสมาพบท่านภควัน ก็ไม่เป็นการเสียชาติเกิดแล้ว แต่นี่เราได้เข้ามานั่งอยู่ในห้องเดียวกับท่านใกล้กับท่าน ได้ยินเสียงท่านพูดท่านคุย และท่านสอนถึงธรรมต่าง ๆ กัน จะพอแล้วและโดยความจริง อาจารย์พรก็ได้สอนมานานแล้วให้ข้าพเจ้าได้รู้ถึงจุดหมายปลายทางของชีวิต ก็คือ การสร้างใจ

และการที่ได้มีโอกาสเข้าเฝ้าอยู่ต่อหน้าองค์ภควัน ในครั้งนั้น ข้าพเจ้าก็ได้ตั้งความปรารถนาคนเดียวเงียบ ๆ ว่า ขออำนาจแห่งจิตอันเปี่ยมล้นด้วยพระเมตตาของ

ท่าน ได้โปรดเป็นประทีปนำส่องดวงใจอันมืดมนของข้าพเจ้าด้วยเถิด และในวันนั้นท่านยังได้คิดว่าเหรียญอย่างเดียวกับที่ได้คิดว่าให้ ม.ล. อภรณ์รัตน์ ให้กับลูกชายของอาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ด้วยอีก ๑ อัน และยังได้สนทนากับคุณนวลจันทร์ พุดกับคุณศรีเพ็ญ และบอกให้คุณวรรณี อากาศฤกษ์ พาแพนมาในวันหลังท่านจะแต่งงานให้ และท่านยังได้ถามอาจารย์พรว่าต้องการอะไร อาจารย์พรตอบกับท่านว่า ต้องการเผยแพร่ศาสนาให้ได้ผล และท่านก็ได้ทำมือโดยแบออกและทำวน ๆ นานกว่าที่คิดว่าเหรียญ ๒ อันแรก และแล้วสิ่งที่ทุกคนต่างตะลึงก็คือ แหวนสีเงินในมือท่าน หัวแหวนเป็นรูปลોકเก็ตของท่านที่ทำด้วยหิน มีสีสรรสวยงาม เหมือนกับสิ่งช่างทำแล้วท่านก็สวมใส่นีวนางให้กับอาจารย์พรโดยใส่ได้พอดีบพอดีราวกับวัดไว้ ทุกคนต่างดีใจตื่นเต้นเป็นการใหญ่ และทุกคนก็ได้พิสูจน์อย่างใกล้ชิดด้วยตนเองแล้วว่าตามเรื่องราวที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือนี้เป็นความจริง เพราะจากมือเปล่า ๆ ของท่านไม่ต้องอิงอาศัยเครื่องมือใด ๆ เลย แถมกางมือออกไม่ได้กำอะไรเลย กางมือวน ๆ กับอากาศอันว่างเปล่า

แล้วก็เป็นวัตถุต่าง ๆ ออกมาเช่นแหวนเป็นต้น ซึ่งพิดกันกับนักเล่นกล จะต้องมีเครื่องไม้เครื่องมือ หรือไม้ก็ต้องเอามือล้วงตรงนั้นจับตรงนี้ บางทีก็ต้องเอาผ้าคลุมเดี่ยวก็เปิดเดี่ยวก็ปิด ทำท่าหลากหลายให้คนดูงง และอาศัยความไวปกปิดความจริง แต่นี่พวกเราพิสูจน์ถึงตัวกันเลย เรียกว่าท่านไม่สามารถกระดิกกระเดี้ยพันสายตา ๒๒ คู่ไปได้อย่างแน่นอน ก่อนที่เราจะจากท่านมาในวันนั้น ท่านได้นำวิภูติที่ห่อไว้แล้วมามอบให้เพื่อนำกลับบ้านคนละกำ ๆ สำหรับข้าพเจ้าได้มา ๓๓ ห่อ และได้นำมาแจกให้ญาติมิตร และตัวเองก็แต่ละเป็นประจำจนรู้สึกแข็งแรงดีกว่าเก่า อยากจะแต่ละต่อเห็นสุดท้ายแล้วก็เลยคิดว่าจะเก็บไว้ใช้ในยามจำเป็น ส่วนวิภูติที่ทางอาจารย์พรได้แจกให้ในตอนต้นนั้น พวกเราก็คืนเพื่อเอาไว้แจกให้กับคนอื่นต่อไป ส่วนพวกเราไม่ต้องเพราะได้จากมือท่านแล้ว

บัดนี้ถึงแม้พวกเราจะจากท่านมาแล้ว จิตใจก็ยังคิดคำนึงถึงท่านอยู่เสมอ ๆ เจอหน้ากันก็มักจะพูดว่าคิดถึงท่านนะ คิดถึงท่าเดิน ท่านั่งของท่านตอนที่นั่งร้องเขา

สวดภาชฌันกันตอนเพลของวันที่ ๑๘ ธ.ค. ๒๔ ก่อนที่เรา จะเดินทางกลับกันนั้น ยิ่งคิดถึงท่านมาก คิดถึงบรรยากาศรอบ ๆ ประคันตินิลย์ม อยากจะไปอยู่อย่างนั้นอีก มีโอกาสคณะของเราคงจะได้ไปเยือนและไปนมัสการท่านอีกเป็นแน่ และจากการคิดคำนึงถึงท่านนี้เอง ท่านจึงได้ตอบรับกระแสจิตของพวกเรา โดยการแสดงนิมิตอันสวยงามให้ข้าพเจ้าเห็นอีกในความฝัน คือเมื่อประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๕ ที่ผ่านมานี้ ข้าพเจ้าได้ฝันเห็นภาพอันวิจิตรบรรจงบนท้องฟ้า ซึ่งไม่เคยฝันเห็นอะไรที่สวยงามเช่นนี้มาก่อนเลยในชีวิต ภาพนั้นเปลี่ยนผ่านไปเป็นฉาก ๆ ประดุจของจริง ๆ ความรู้สึกของข้าพเจ้าขณะนั้นบอกกับตนเองว่า เป็นขบวนยাত্রาครั้งใหญ่ของเทพเจ้า ข้าพเจ้าได้คุกเข่าลงพนมมือและท่องว่าโอม ๆ ๆ ๆ ขณะที่ท่องว่า โอม ๆ อยู่ นั้น ก็มีสีเหมือนสีเสื่อที่ท่านสวมใส่ ปรากฏแทรกขึ้นมาท่ามกลางภาพอันวิจิตรสวยงามเหล่านั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นสุขและดีมด้ากับภาพเหล่านั้น ตั้งใจว่าจะแยกแยะถึงความแตกต่างของภาพอันวิจิตรบรรจงเหล่านั้นและดูชัด

ความสุขนั้นไว้กับหัวใจนาน ๆ แต่ก็น่าเสียดายที่เป็นตอนสว่างแล้วเด็กที่บ้านกำลังมาเคาะประตูเรียกเพื่อจะพูดธุระ หูข้าพเจ้าได้ยินเด็กเรียกแต่ตาของข้าพเจ้าก็ยังไม่ยอมละจากภาพอันสวยงามนั้นง่าย ๆ แต่ก็ทนเสียดายประตูห้องไม่ไหว จำใจต้องลุกจากที่นอน ตั้งใจว่าเสร็จธุระแล้วจะมานอนต่อเพื่อจะได้เห็นภาพอันสวยงามนั้นอีก แต่เมื่อตื่นแล้วธุระการงานอื่นรัดตัว ก็ทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถถกกลับมานอนเล่นบนที่นอนได้อีกเลยในวันนั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย

และท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของชีวิตประจำวันและปัญหานานับประการ ก็มักจะมีเสียงแห่งความรู้สึกระหลาดเต็อนข้าพเจ้าเสมอ ๆ ว่า สันติสุขมั่นคง ชำรงไป ตามท่านไส บาบาย่ากลางเลือน ใช้แล้วอย่ากลางเลือน ท่านภควันที่เคารพ นอกเหนือจากพระพุทธรองค์แล้ว ท่านเป็นอีกผู้หนึ่งที่เป็นภควันในดวงใจของข้าพเจ้าจริงๆ

ท้ายที่สุดนี้ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณอาจารย์พร และคุณศรีเพ็ญ พร้อมทั้งมวลเหล่าทวยเทพเทวา

ทั้งหลายอันมีองค์สมเด็จพระนเรศวร ฯลฯ และท่านพ่อ
ฤาษีสรายากัสเป็นอาทิ ที่ได้กรุณาชักพาคณะของเรา
ให้ไปได้พบกับท่านภควันได้สมความปรารถนา และได้
รับรุ่งอรุณแห่งชีวิตใหม่สมกับคำว่า “กู๋ตมอเน็ง” ที่ท่าน
ได้ทักทายในตอนแรก โดยจะขอจารึกพระคุณอันนี้ไว้
ตลอดชั่วกาลนาน

“ชลิกา”

๓๑ มีนาคม ๒๕๒๕

๓/๓/๕๑-๕๒ ต. บางเขน อ. เมือง จ. นนทบุรี

โทร. ๕๒๕๒๘๐๐

เมื่อข้าพเจ้าได้พบ ท่านไล บาบา

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้เขียนความรู้สึก ที่ข้าพเจ้าได้ไปพบท่านไล บาบา มานั้น ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ไว้ ณ ที่นี้ด้วย เพราะว่าอาจารย์พรเป็นผู้นำทางในการเดินทางครั้งนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ไปพบท่านไล บาบา

ความรู้สึกของข้าพเจ้า เมื่อได้เห็นท่านไล บาบา ครั้งแรกหรือวันแรกนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นดีใจ และปลื้มปีติมาก จนไม่ทราบว่า จะพูดอย่างไรดี ข้าพเจ้าคิดว่าทุกคนที่ได้เดินทางไปด้วยนั้น ก็คงมีความรู้สึกเหมือนข้าพเจ้าเช่นกัน เพราะความรู้สึกเช่นนี้จะต้องได้ไปสัมผัสด้วยตนเอง จึงจะทราบซึ่งกว่าที่จะกล่าวไว้ในที่นี้

แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าอาจารย์พรจะไปนมัสการท่านไล บาบาอีกในโอกาสข้างหน้า ถ้าไม่มีเหตุขัดข้อง ข้าพเจ้าขอติดตามไปอีกด้วย

สุดท้าวนี้ ขออำนาจและบารมีท่านไส บาบ่า ขอ
องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนาง-
เจ้าพระบรมราชินีนาถ มีพระชนม์มาอยู่ยืนนาน และ
ขอประเทศไทย อยู่เป็นเอกราชตลอดกาลนาน ขอ
งานของอาจารย์พร รัตน์สุวรรณที่กำลังทำอยู่และกาล
ข้างหน้า สำเร็จลุล่วงไปด้วยเทอญ

นัยนา สีลาเวชบุตร

ราม่า ชูเวเนีย

ชั้น ๒ ในโรงแรมราม่าทาวเออร์ สีลม

กรุงเทพมหานคร โทร.๒๓๔๑๐๑๐ ต่อ ๒๑๓

รำลึกถึงองค์ภควัน ๗

เมื่อดิฉันไปอินเดีย เพื่อนมัธการท่านภควัน ครีส์ตยา ไส่ บาบ่า สิ่งที่ดีฉันประทับใจมาก คือตอนที่ได้ เข้าพบท่านไส่ บาบ่า รวมทั้งคณะพร้อมอาจารย์พรและ คุณศรีเพ็ญด้วยนั้น เมื่อเข้าไปในห้องเรียบร้อยแล้วดิฉัน นั่งอยู่ข้างหลังอาจารย์ศิริกับคุณผ่องผิว ตรงหน้าท่านไส่ บาบ่าพอดี มีความรู้สึกที่ดีใจมากที่ได้พบท่าน แต่ดิฉัน พูดภาษาอังกฤษไม่เป็น ได้แต่มองท่านด้วยความเคารพ และบูชา และนึกภาวนาในใจว่าลูกพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ขอให้ท่านรู้ความคิดในใจของลูกด้วยเถิด ขอให้ท่านมี เมตตาแผ่พลังให้ตัวลูกนี้เกิดแสงสว่างแห่งธรรมด้วยเถิด แล้วท่านก็มองมาทางดิฉันในขณะที่คนอื่นที่พูดภาษา เป็นกำลังพูดกับท่าน ลักครู่ท่านก็ทำมือวน ๆ แล้วคว่ำ วิญูติมาแจก ดิฉันจึงยื่นมือออกไปแบขอท่านใส่ในมือให้ มานิดหนึ่ง เหลือติดมือก็ทาที่หน้าผาก

เมื่อท่านแจกวิภูติเสร็จแล้ว ดิฉันคิดว่าจะเอาของ
 ที่ซื้อมาให้ท่านเสก จึงหยิบของในกระเป๋าพร้อมทั้งรูป
 ของท่านด้วย จึงยื่นไปให้ท่าน แล้วท่านก็หยิบรูปไปเซ็น
 ให้ว่า (วิทเลิฟ ไส บาบา) แล้วท่านก็ส่งคืนมาให้ ดิฉัน
 รู้สึกดีใจและมีความสุขมากในขณะที่อยู่ตรงหน้าท่าน
 และตั้งใจมองดูท่านให้เต็มอิมอย่างสมหวังที่ได้พบท่าน
 และในตอนที่ท่านอธิบายธรรม ถึงดิฉันจะฟังภาษา
 อังกฤษไม่รู้ แต่ก็มีความรู้สึกเข้าใจที่ท่านอธิบาย และ
 ความรู้สึกเป็นสุขอย่างประหลาดไม่อยากจากมาเลย
 จนกระทั่งหมดเวลา ดิฉันอยู่ข้างหลังจึงออกมาก่อน จน
 ออกมาแล้วนึกขึ้นได้ว่าลืมถุงวิภูติที่ถือไปวางไว้ที่ท่าน
 เสกให้แล้วนั้น จึงรีบกลับเข้าไปหยิบมา แต่ความทรงจำ
 ของดิฉันถึงเวลาล่วงเลยมาเป็นเดือนๆ ก็ยังมีความรู้สึก
 ว่า ยังอยู่ใกล้ท่านทุกวัน สัตยา ไส บาบา อยู่ตลอดเวลา

มาลัย วิจารณ์ปริชา

๑๐๔/๑๓ หมู่ ๒ ต. สัตหีบ อ. สัตหีบ ชลบุรี

“ผู้จุดประทีปธรรม”

คุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี ได้ขอให้ข้าพเจ้าเขียนบันทึกความรู้สึก หรือความคิดเห็นในการที่ได้ร่วมเดินทางไปในมัสการ ท่านสัตยา ไส บาบาที่อาศรมของท่าน เมื่อกลางเดือน ธ.ค. ๒๕๒๔ เรื่องการขีดเขียนนี้เป็นงานที่ข้าพเจ้าไม่ถนัดอย่างยิ่ง ในจำนวนของความไม่ถนัดอีกมากมายหลายอย่าง แต่ถึงแม้ว่า สติปัญญา ความพากเพียรจะจำกัด ไม่อยู่ในขั้นเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านใด ๆ เลย ข้าพเจ้าก็พยายามรวบรวมความสามารถทั้งหมดที่มีอยู่ บันทึกเรื่องราวครั้งนี้ด้วยความเคารพบูชาในองค์ภควัน ท่านสัตยา ไส บาบา ผู้ซึ่งเกียรติคุณของท่านในขณะนี้เปรียบเสมือน

อรุณเรือง	เรือแสงอรุณ	การุณโลก
ดัดวิโยค	ร่มเย็น	เป็นสุขสันต์
แม่เมตตา	สงบเย็น	ดุจเพ็ญจันทร์
ซุบซิวัน	ชาวโลก	คลายโศกตรม

ท่านสัตยา ไส บาบ่า คือใคร เป็นคำถามที่มีผู้สงสัยกันมาก ข้าพเจ้าเองก็สนใจ ใคร่จะรู้จัก อยากจะ ได้พบเห็น ด้วยได้ยินแต่คนกล่าวขวัญถึงท่านว่า เป็นผู้ คักคี่สิทธิ์ เป็นชาวอินเดีย เป็นนักบวช ชาวฮินดู มีอาศรม อยู่ที่ตำบลปุดตปารตี เมืองบังกาลอร์ ประเทศอินเดีย

เท่าที่อ่านจากประวัติเรื่องราวของท่าน ทราบว่า ท่านเป็นมนุษยเมหัตจรรย์ สามารถแสดงปาฏิหาริย์ได้ มากมายหลายอย่าง เช่นคว่าของมาจากอากาศ ช่วยเหลือ คนเจ็บไข้ได้ป่วย แม้คนบางคนที่ตายแล้ว ท่านยัง สามารถช่วยให้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้ มีกิจวัตรและ กิจกรรม ที่เป็นการช่วยเหลือยกระดับจิตใจมนุษยชาติ ให้อำนาจฝ่ายสูง เช่นนิสยเสียสละ ความเอื้อเฟื้อแผ่ ความรักความเมตตาได้บังเกิดขึ้นในจิตใจ วาตะและ คำสั่งสอนของท่าน มีแนวที่จะส่งเสริมให้เกิด ความปรารถนาดี การให้อภัยและเกิดสันติสุข เช่นกล่าวว่า

จงค้นหาความผิดของตัวเอง

แสวงหาความดีของคนอื่น

การมองหาความไม่ดีของผู้อื่นเป็นบาปร้าย

การที่จะเดินทางไปนมัสการ ท่านสัตยา ไสบาบา ที่อาคารในปุตตปารตี เท่าที่ข้าพเจ้าพอจะทราบเพียงคร่าว ๆ คือ เส้นทางแรกโดยสารเครื่องบินจากกรุงเทพฯ ไปลงที่โคลัมโบ ประเทศศรีลังกา จากโคลัมโบ โดยสารเครื่องบินต่อไปยังมัทราส ประเทศอินเดีย จากมัทราส เราอาจจะโดยสารเครื่องบินหรือรถบัสต่อไปยังบังกาลอร์ และจากบังกาลอร์ ก็โดยสารรถบัสอีกทอดหนึ่ง ถึงปุตตปารตี สถานที่ตั้งอาคารของท่าน

ส่วนอีกเส้นทางหนึ่ง ที่ค่อนข้างสะดวก แต่ค่าใช้จ่ายสูงกว่าบ้าง คือ โดยสารเครื่องบินจากกรุงเทพฯ ไปเดลี จากเดลีโดยสารเครื่องบินต่อไป บังกาลอร์ และจากบังกาลอร์ ก็โดยสารรถบัสตรงไปยังปุตตปารตีได้เลย

เมื่อคณะของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ตกลงใจจะเดินทางไปนมัสการท่านสัตยาไส บาบา ที่อาคารของท่าน เพื่อขอชื่นชมคุณผลงานว่าท่าน จะเป็นผู้วิเศษ และมีปาฏิหาริย์จริงตามคำเล่าลือหรือไม่ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสติดตามร่วมไปกับลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดคนอื่น ๆ ด้วย

รวมทั้งคณะ ซึ่งมีอาจารย์พร รัตนสุวรรณ และคุณ-
ศรีเพ็ญ จัตุหะศรี เป็นหัวหน้าคณะ มีคุณนวลจันทร์
เพียรธรรม เป็นผู้จัดนำทางก็รวมเป็น ๑๘ คน

คณะของเรา ได้ออกเดินทางจากกรุงเทพ ฯ เย็น
วันจันทร์ที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๒๔ โดยสายการบินแอร์-
ลิงกา เดินทางถึงเมืองโคลัมโบตอนค่ำ ค้างคืนที่เมือง
ชายทะเล ชื่อ นิวแกมโบ ๑ คืน เข้าวันอังคารที่ ๑๕
ธันวาคม ๒๕๒๔ เวลา ๐๘.๓๐ น. ออกเดินทางจาก
ท่าอากาศยานโคลัมโบไปเมืองมัทราส โดยสายการบิน
ลิงกาแอร์ไลน์ ซึ่งเป็นสายการบินในประเทศ ระหว่าง
การเดินทางบนเครื่องบินช่วงนี้ ข้าพเจ้าได้ที่นั่งแถว ๙ เอ
ซึ่งอยู่ริมหน้าต่างด้านซ้ายมือ ตอนช่วงกลางของ
เครื่องบิน

เมื่อเครื่องบินได้รันเวย์ ขึ้นจากสนามบินแล้ว
ข้าพเจ้าก็มองดูทิวทัศน์เบื้องล่าง ประเทศศรีลังกา เป็น
เกาะอยู่ในมหาสมุทรอินเดีย มีลักษณะคล้ายหยดน้ำ
บนเกาะมีต้นมะพร้าว และไม้เบญจพรรณขึ้นอยู่
มากมาย มองดูเขียวชอุ่ม ร่มรื่นและสดชื่นน่าอยู่อาศัย

รอบเกาะล้อมรอบด้วยหาดทรายสีน้ำตาลอ่อน มองเห็น
 ฟองคลื่น สีขาวทยอยเข้ากระทบชายหาดอยู่ตลอดเวลา
 ข้าพเจ้าสวมมณฑิทำวัตรเช้า ในขณะที่นั้นเป็นช่วง
 ใกล้เทศกาลคริสต์มาส จึงได้ยินเสียงเพลงคริสต์มาส
 ดังแว่วอยู่ในเครื่องบินตลอดเวลา องค์พระเยซูก็ดี หรือ
 ท่านลัตยาไล บาบาก็ดี ล้วนเป็นผู้ที่เป็นสัญลักษณ์ของ
 ความสงบเยือกเย็น มีความรัก ความเมตตาต่อมวล
 มนุษยชาติอย่างลึกซึ้ง ข้าพเจ้าเคารพบูชาท่านเหล่านี้
 เปรียบเสมือนดาวประกายพุกฤษ์ ที่จะส่องนำทางชีวิต
 ให้ไปสู่ความสันติสุข

สำหรับการเดินทางชีวิต ที่มุ่งไปสู่ความหลุดพ้น
 นั้น ข้าพเจ้าขอยึดมั่นในพระรัตนตรัย เป็นประทีปส่อง
 ทาง น้อมรำลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม และ
 พระอริยสงฆ์ พร้อมกับสวดรัตนสูตรอยู่ในใจ สายตาก็
 มองออกไปทางหน้าต่าง พลันก็มองเห็นแสงสีรุ้งมีสี
 กระจ่างสดใส เป็นเส้นตรงเหมือนม่านคลี่จากท้องฟ้าลง
 มาตั้งฉากกับปีกเครื่องบิน ข้าพเจ้าจึงมองด้วยความ
 ตื่นเต้นและประหลาดใจทำไมจึงไม่เป็นเส้นโค้งเหมือน

ที่ได้เคยเห็นมา หรือเป็นแสงสีรุ้งในโลกทิพย์ที่จิตอยู่ใน
สภาวะที่จะมองเห็นได้ หรือจะเป็นรังสีสัญญาณของผู้ที่
มีเมตตาธิคุณองค์ใด พลันข้าพเจ้าก็น้อมระลึกถึงท่านสัต
ยา ไส บาบา ผู้ที่คณะเรากำลังจะเดินทางไปกราบ
นมัสการ พร้อมกับภาวนาคำอัมคัมดีสิทธิ์ของท่าน คือคำ
ว่า “โอม” จนกระทั่งแสงสีรุ้งได้เลือนหายไป

จากมัทราส ได้นั่งรถบัสต่อไปยังบังกาลอร์ ด้วย
ช่วงเวลาอันยาวนานหลายชั่วโมง ผ่านภูมิประเทศตาม
รายนทาง มองเห็นชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนชาวเมือง
มองเห็นชาวนาากำลังปักดำกล้าด้วยวิธีการคล้ายชาวนา
ของเรา หลายแห่งทำเหมืองหิน เมืองบังกาลอร์มีภูเขา
หินอยู่มากมาย แม้แต่ชาวนาหรือชาวไร่ ก็ได้สกัดหินเป็น
แผ่น ๆ มาทำรั้วบ้าน กระท่อมก็สร้างด้วยหินเป็นก้อน ๆ
มีทางเข้าออกทางเดียว เหมือนอุโมงค์สี่เหลี่ยม มองดู
ทึบและร้อนอบอ้าว สำหรับคำพังเพยที่ว่า “ปลูกเรือน
ผิด คิดจนเรือนพัง” จะนำมาใช้ที่นี่ไม่ได้ เพราะชีวิตของ
ผู้สร้างส่วนมาก ได้ดับสลายไปหลายชั่วคนแล้ว แต่
กระท่อมหินก็ยังมียืนยง

เมื่อได้เดินทางมาถึงบังกาลอร์ ก็เป็นเวลาค่อนข้างดีกพักค้างที่นี้ ๑ คืน เช้าวันพุธที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๒๔ ออกเดินทางจากโรงแรมที่พักด้วยความตื่นเต้นแจ่มใส ด้วยความหวังว่าวันนี้จะได้เดินทางไปถึงอาคารของท่านสัตยา ไส บาบา แน่นนอน

รถบัสได้นำคณะเรามาถึงอาคารของท่านที่ปูต-
 ปารตีประมาณ ๑๑.๐๐ น. อาคารนี้มีนามว่าประคันติ-
 นิลยัม ข้าพเจ้าได้มองสำรวจไปรอบด้านด้วยความ
 ตื่นเต้นมหัศจรรย์ในอาณาจักรของท่านสัตยาไส บาบา
 ซึ่งได้เกิดขึ้นในท่ามกลางภูมิประเทศที่เป็นป่าเขาลำเนาไพร
 ประกอบด้วยอาคารหลังใหญ่ ๆ เรียงรายอยู่โดยรอบ
 เป็นตึก ๓ ชั้น บ้าง ๔ ชั้นบ้าง จำนวนหลายสิบอาคาร
 สำหรับเป็นที่พักของผู้มาเยือน ได้เป็นจำนวนหมื่น ๆ คน
 มีโรงครัวผลิตอาหาร โรงเลี้ยงอาหารชายหญิงแยกกัน
 คนละอาคาร มีหอประชุมใหญ่อยู่ด้านหนึ่ง ซึ่งสามารถ
 บรรจุคนได้หลายพันคน ภายในหอประชุมมีเวทียกพื้น
 สูง มีภาพสีน้ำมันของศาสดาที่สำคัญทุกศาสนา อีกด้าน
 หนึ่งมีวิหารหลังงามตระการตา ซึ่งได้ก่อสร้างตกแต่ง

ลวดลายศิลปะอันงดงามในบริเวณลานซีเมนต์กว้าง ซึ่งเป็นศูนย์กลางของอาณาจักร มีเสาหินใหญ่ บนยอดเสาหินสลักเป็นรูปดอกบัว ส่วนฐานเป็นรูปห้าเหลี่ยม แต่ละเหลี่ยมสลักสัญลักษณ์ ของศาสนาที่สำคัญ ๆ ของโลก อันได้แก่เครื่องหมาย ของโอมศาสนาฮินดู ธรรมจักร-ศาสนาพุทธ ตะเกียงมีเปลวไฟ-ศาสนาไซโรัสเตอร์ ดาวเดือน-ศาสนาอิสลาม และไม้กางเขน-ศาสนาคริสต์ พร้อมกับมีคติ ธรรมของแต่ละศาสนาเขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษ และอักษรภาษาอินเดีย

เมื่อได้พิจารณาสิ่งก่อสร้างที่เกิดขึ้นอย่างน่าแปลกประหลาดนี้แล้ว ก็ยังมีความมหัศจรรย์น้อยกว่าในด้านที่ท่านสามารถเป็นผู้นำทางจิตใจ ที่สร้างศรัทธา ความเชื่อมั่น ชักจูง เชื่อมโยง ผู้คนจำนวนมากมายมหาศาล มีเชื้อชาติ อาชีพนับถือศาสนาต่าง ๆ กัน มีทั้งนักปราชญ์ผู้มีความรู้ชั้นสูงสุด คนที่ไม่มีการศึกษาเลย คนรวย-คนจน ทั้งหมดได้มาประชุมร่วมกัน ณ ที่นี้ เพื่อมานมัสการท่านไส บาบา ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน เพื่อส่งเสริมสังฆธรรม มีความรัก ความเมตตา ให้อภัย

เอื้อเฟื้อ เพื่อแผ่ต่อกัน มีความมุ่งมั่นที่จะทำงานทุกอย่าง เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่ผู้อื่น

เมื่อได้เข้าที่พัก ได้ทานอาหารกลางวันซึ่งเป็นอาหารมังสวิรัตแบบแขกแล้ว ก็ไปรับฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับของที่นี่ คือให้รักษาความสงบ ไม่พูดคุยกันด้วยเสียงดังหรือพูดติเตียนนินทาว่าร้ายกัน สำหรับกิจกรรมร่วมกันคือ

ตอนเช้า ๐๕.๐๐ น. ออกมารวมกันในห้องโถง แล้วกล่าวคำว่าโอม ๒๑ ครั้ง และเดินสวดมนต์เพลงภาชนะรอบอาศรม เวลา ๐๙.๐๐ น. และเวลา ๑๗.๐๐ น. เป็นเวลาทารขัน คือ องค์ท่านไส บาบา จะปรากฏตัวให้คนได้พบ เวลา ๑๑.๐๐ น. และ ๑๘.๐๐ น. เป็นเวลาสวดมนต์เพลงภาชนะ

เย็นวันพุธที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๒๔ เวลา ๑๗.๐๐ น. เวลาที่เรารอดอยได้มาถึงแล้ว พวกเราไปนั่งเข้าแถวที่สนามทรายหน้าม้านิรวิหารที่ท่านประทับ โดยมีรูปปั้นพระพิฆเนศวร หน้าวิหารเป็นหลักแบ่งเขตให้ชายหญิงนั่งแยกกันคนละด้าน เมื่อใกล้เวลาที่ท่านจะออกมา

ปรากฏตัว สายตาทุกคู่จะจ้องจับไปที่ประตูที่ท่านจะผ่านออกมา ท่านปรากฏตัวออกมาแล้ว เป็นชายร่างเล็ก ผิวคล้ำสวมเสื้อคลุม ซึ่งเป็นผ้าชิ้นเดียวยาวกรอมเท้า สีแดงอมส้ม แขนเสื้อยาวจรดข้อมือ ดวงหน้านวลเป็นประกายสุกใสเหมือนดวงประทีป ผมสีดำมีประกายแวววาว ซึ่งฟูเป็นรูปโคมอยู่เบื้องบน อาการก้าวเดินของท่านช้าและมีลีลาสง่างาม ประดุจจะเลื่อนลอยไป นัยตาคมของท่านจะมองกราดไปตามฝูงชนที่นั่งรอคอยเป็นทิวแถวมีระเบียบบนันด้วยความรัก ความเมตตาและยกมือให้พรในบางครั้ง

เมื่อเดินผ่านมาทางใด ด้านใด มุมใด ผู้คนก็จะก้มลงกราบไหว้ด้วยความเคารพบูชาท่วมท้น บางคนก็ได้กล่าวหรือได้ยื่นซองแจ้เรื่องทุกข์ร้อนของตนแก่ท่าน ซึ่งเมื่อท่านหยุดฟังหรือเอื้อมมือมารับ เขาก็จะเกิดความปีติตื่นตัน หลังน้ำตานองหน้า สำหรับผู้เจ็บป่วยซึ่งนั่งรอเข็นมานั่งรออยู่ ท่านจะโบกมือเสกวิภูติมาให้รับประทาน บรรยากาศรอบด้านมีแต่ความปีติโสมนัส ความอบอุ่นและเป็นสุข

ข้าพเจ้าซึ่งแต่แรกได้ตั้งใจไว้เหลือเกินว่า จะขอถ่ายภาพท่านไส บาบ่า ให้ได้มูมงาม ๆ ลักสองสามภาพ แต่เมื่อท่านได้เดินใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา ข้าพเจ้าก็เหมือนถูกตริ้ง ไม่กล้าไม่สามารถที่จะยกกล้องขึ้นถ่ายภาพได้ คงได้แต่หลับตาอธิษฐาน ขอมีส่วนได้รับความสงบ ได้รับพลังแห่งความรัก ความปรารถนาดีต่อมวลมนุษยชาติของท่าน ให้บังเกิดขึ้นในจิตใจของตนเอง ขณะนั้นจิตใจมีความปีติโสมนัส มีความสงบสุขและรู้สึกซาบซึ้งในความหมายของคำว่า เมตตาเป็นธรรมคำจุนโลกอย่างจริงใจ พลันก็ได้ยินเสียงอันอ่อนโยนเป็นภาษาอังกฤษ ที่ท่านได้กล่าวกับบุคคลในขณะของเราว่า “Good Morning” (อรุณสวัสดิ์) แล้วท่านก็ได้เดินผ่านไป ซ้ำ ๆ โดยที่มีสายตาและจิตใจอันเคารพรักบูชาของพวกเราเฝ้าติดตามมองดู ชะเง้อมองดู จนท่านเดินลับหายเข้าไปในประตูวิหาร

ในช่วงเวลาต่อมา ๑๘.๐๐ น. เป็นเวลาร้องเพลงสวดภาช้น ดนตรีและต้นเสียงร้องนำ จะอยู่ในวิหารที่ท่านประทับ เสียงเพลงเป็นภาษาอินเดีย มีความหมายเป็นการบูชาพระเจ้าเทพเจ้าในศาสนาฮินดู แต่ทว่างานองก็

มีความไพเราะซาบซึ้ง เพราะผู้ร้องร้องด้วยศรัทธา มีความเคารพบูชาอย่างสุดซึ้ง

ในวันต่อมา พวกเราได้มีโอกาสเข้าไปร่วมพิธีในห้องโถงนั้นด้วย ซึ่งภายในห้องโถง ด้านหน้ายกพื้นสูง มีภาพเขียนสีน้ำมันของท่านสัตยา ไส บาบา และภาพท่านไส บาบาแห่งเซอร์ติ ลำดับลดหลั่นลงมาเป็นการตกแต่งดอกไม้ เครื่องบูชา และมีตะเกียงจุดไฟบูชาในพิธีสวด มีเก้าอี้ نرم ท้าวแขนสีแดงสำหรับ ท่านไส บาบา ได้มานั่งเป็นประธาน คอยให้จังหวะดนตรีบ้าง ให้กำลังใจแก่ผู้สวดเพลงภักษ์และผู้ที่มาเข้าเฝ้า

ผู้คนจำนวนมาก พยายามที่จะเข้ามาในห้องโถงนี้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเบียดเสียดเข้ามาได้ แต่ก็มี การเอื้อเพื่อเผื่อแผ่กัน มีการให้อภัยกัน เมื่อมีการกระทบกระทั่งกัน หรือเกิดมีการเหยียบถุกอวัยวะบางส่วนของเรา ทุกคนจะกล่าวคำว่า “โอมไสราม” หรือ “ไส ราม” ซึ่งมีความหมายเป็นคำทักทาย เป็นคำขอบคุณ ขอโทษ และกล่าวได้ในทุกเหตุการณ์ ซึ่งหมายถึงว่าเราได้ยึดเหนี่ยวในสิ่งเดียวกัน

ข้าพเจ้านึกน้อมบูชาในความสามารถของท่าน ที่ได้ประสานสัมพันธ์จิตใจของบุคคลซึ่งมาจากถิ่น ประเทศต่าง ๆ มีความเชื่อถือ มีวรรณะ ระบบสังคม เผ่าพันธุ์ และภาษาต่าง ๆ กัน ให้เข้ากันได้เป็นอย่างดี เหมือนบุคคลในครอบครัวเดียวกัน

ในเย็นวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๔ เวลา ๑๗.๐๐ น. คณะของเราได้รับความกรุณาให้มีโอกาสเข้าไปเฝ้าเป็น แยกพิเศษ ในห้องรับแขกซึ่งอยู่ด้านข้างวิหารของท่าน พวกเราคนไทย ๑๘ คน มีแขกชายซึ่งเป็นเจ้าของ โรงแรมในบังกาสอร์ และผู้หญิงแขกอีก ๓ คน ซึ่งได้ เดินทางจากกรุงเทพฯ ไปเฝ้าท่านล่วงหน้าอยู่หลายวัน แล้ว และขอติดตามรวมอยู่ในคณะของเราด้วย รวมเป็น ๒๒ คน

ภายในห้องรับแขก องค์ท่านสัตยา ไส บาบานั่ง อยู่บนเก้าอี้สีแดง มีท้าวแขน มีผ้าเช็ดหน้าสีขาวพับห้อย อยู่ที่ท้าวแขน พวกเรานั่งเฝ้าอยู่บนพรมเบ็องหน้า ใบหน้าของท่านยิ้มแย้ม สายตาที่มองมายังพวกเราเต็ม ไปด้วยความเมตตาและอ่อนโยน เหมือนแม่กำลังพูดคุย

กับลูก ๆ ด้วยความรัก ท่านได้หักอาจารย์ศิริว่า สุขภาพ
ไม่สู้ดี และได้โบกมือเนรมิตวิภูติให้แก่อาจารย์ศิริและ
ทุกคนที่อยู่ใกล้ ๆ ได้รับประทาน จากนั้นได้เอ่ยถามเป็น
ภาษาอังกฤษกับ ม.ล. อภรณ์รัตน์ เลี้ยววรรณศรี และ
อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ตามลำดับว่ามีความต้องการ
อะไร ซึ่ง ม.ล. อภรณ์รัตน์ ได้บอกว่า ขอให้ช่วยเรื่อง
สุขภาพ และอาจารย์ศิริได้ขอให้ช่วยลูกชายให้มีสุขภาพ
ดี ซึ่งท่านได้คว่ำมือลงแล้วหมุนเป็นวงกลมสองสามครั้ง
แล้วเนรมิตลือคเกิดสีเงิน มีภาพของท่านอยู่ด้านหนึ่ง
อีกด้านหนึ่งเป็นเครื่องหมายโอม มอบให้แก่ ม.ล.
อภรณ์รัตน์ และอาจารย์ศิริ ซึ่งยังความปลาบปลื้ม
ให้กับบุคคลทั้งสองมาก

เมื่อท่านหันมาถามอาจารย์พรว่า มีความต้องการ
อะไร อาจารย์พรได้ให้อาจารย์ศิริ แปลคำตอบเป็น
ภาษาอังกฤษว่า ต้องการขอให้ท่านช่วยอวยพรให้งาน
เผยแพร่พุทธศาสนาอย่าได้มีอุปสรรค ข้าพเจ้าซึ่งนั่งอยู่
ท้ายสุดของกลุ่ม ได้รับฟังคำพูดของอาจารย์พรแล้วก็
อดที่จะตื่นตันใจไม่ได้ ที่ความปรารถนาของท่าน ไม่ได้

ต้องการอะไรเพื่อตัวเองเลย แต่ต้องการทำงานเพื่อประโยชน์สุขของบุคคลส่วนรวม ต้องการให้แสงสว่างในทางธรรมได้บังเกิดขึ้นแก่มนุษยชาติอย่างแท้จริง

องค์ภควันได้ให้ข้อคิดคติธรรมในการเผยแพร่ศาสนาต่าง ๆ และคติในการดำรงชีวิต โดยให้มีความเสียสละ ให้เป็นผู้ให้มากกว่ารับ ให้มีการละความยึดและให้โอวาทอีกหลายอย่าง ซึ่งล้วนเป็นหลักปรัชญาของชีวิต และแล้วท่านก็ได้คว่ำมือลง หมุนเป็นวงกลมสี่ห้าครั้ง และเนรมิตแหวนสี่ลูกปลั่งเป็นปัญญาโลหะ หัวแหวนเป็นภาพท่านไส บาบา ครึ่งองค์ ยกมืออยู่ในท่าอวยพร แล้วจับมือซ้ายของอาจารย์พรขึ้น สวมแหวน ให้ที่นิ้วนางซ้าย ซึ่งแหวนนั้นก็มีความพอดีกับนิ้วราวกับได้วัดไว้ทีเดียว

พวกเราที่ได้ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ รู้สึกตื่นเต้นมหัศจรรย์ในสิ่งที่ได้เห็น ได้ยินและได้พบในขณะนี้ ทุกคนบังเกิดความตื่นตัน ปลาบปลื้มใจเป็นล้นพ้น ที่ท่านลัตยาไส บาบา ได้แสดงปาฏิหาริย์ให้ดู ได้ให้ของที่ระลึกเพื่อเป็นกำลังใจแก่อาจารย์พร ผู้ซึ่งเป็นผู้นำพาคณะเรา

มา เป็นผู้นำทางวิญญาณ และเป็นผู้ที่กำลังทำงานเพื่อส่วนรวม

สำหรับบุคคลอื่น ๆ ในคณะ ก็ได้รับลายเซ็นรูปภาพ ได้ให้ท่านแต่ละรูปภาพ ล็อกเก็ตภาพของท่านที่เราได้ซื้อมา เพื่อนำไปฝากเป็นที่ระลึกแก่บุคคลที่บ้าน บางคนขอให้ท่านช่วยแกะร่างกายเพื่อให้หายจากโรค และแล้วท่านก็ได้มอบวิญญูติห่อเล็ก ๆ ให้ทุกคนๆ ละหนึ่งกำมือ พวกเราทุกคนรู้สึกซาบซึ้ง และปลาบปลื้มยินดีในความเมตตากรุณาขององค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา อันสุดที่จะหาที่เปรียบได้

ในช่วงเวลาต่อมาเป็นพิธีสวดภขัน พวกเราได้ออกจากห้องรับแขกมานั่งที่สนามทราย มองไปที่หน้ามณฑลของวิหาร ในขณะนั้น องค์ภควันได้ออกมาเดินช้า ๆ และเดินอยู่หลายรอบหน้าวิหารนั้น เพื่อเป็นมิ่งขวัญและเป็นกำลังใจของทุกคนที่เฝ้าคอยอยู่ พวกเราก็เฝ้ามองมองดูท่านด้วยความรักและเคารพบูชาอย่างสุดซึ้ง

เพื่อนของข้าพเจ้าผู้หนึ่งได้ถามข้าพเจ้าในเวลาต่อมาว่า ตัวเขานั้นเคารพรักบูชาในคุณงามความดีขององค์ภควัน ท่านศรีสัตยาไส บาบามาก แต่โดยเชื้อสายประเพณี ชีวิตจิตใจของเขานั้น ได้นับถือศาสนาพุทธ มีพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวอยู่แล้ว ฉะนั้น ควรจะเคารพนับถือองค์ภควันได้ในฐานะอะไรดี จึงจะสมควร

ข้าพเจ้าเอง ซึ่งไม่ได้มีสติปัญญาหรือภูมิธรรมมากพอที่จะตอบคำถามนี้ได้ ก็เพียงแต่ได้แสดงความคิดเห็นไปว่า สำหรับตัวข้าพเจ้าเองนั้น ขอเคารพนับถือในองค์ภควัน ท่านศรีสัตยาไส บาบา ในฐานะที่ท่านเป็นผู้ให้แสงสว่างในทางจิตใจ เป็นกำลังใจเป็นแบบฉบับในการที่เราจะพัฒนาจิตใจ ให้มีความเสียสละเพื่อบุคคลอื่น และสิ่งสำคัญที่มีคุณค่าต่อศาสนา คือท่านเป็นผู้ที่ได้รับรองในเรื่องการตรัสรู้ และเรื่องอภิัญญาในทางพุทธศาสนาว่า เป็นเรื่องที่เป็นไปได้จริง ตามที่จารีกอยู่ในคัมภีร์ทุกอย่าง ซึ่งจะทำให้ความเชื่อมั่นในคุณค่าของศาสนาของเราดีขึ้น และพวกเราทุกคนก็ควรจะได้ยึดมั่นในพระรัตนตรัย เป็นประทีปธรรมนำทาง

สำหรับการเดินทางชีวิตต่อไป เพราะท่านภาควันเองก็ไม่ได้พยายามที่จะชักจูงให้ใครเปลี่ยนศาสนาเดิมของตน นอกจากพยายามให้เขาเหล่านั้นยึดมั่นนับถือศาสนาเดิมของตนให้มั่นคง และจริงใจยิ่งขึ้น เพื่อให้จิตใจของตนประณีตขึ้น

ข้าพเจ้าได้เดินผ่านมาที่เสาแสดงสัญลักษณ์ของศาสนาต่าง ๆ ซึ่งเป็นส่วนตั้งอยู่ที่ฐานของเสา ส่วนยอดเสานั้นคือดอกบัว อันอาจจะมีความหมายบ่งบอกถึงการปฏิบัติธรรมของทุกศาสนาเมื่อได้บำเพ็ญเพียรถึงที่สุดแล้ว ก็จะได้พบกับแสงสว่างและความหลุดพ้น เสมือนดอกบัวที่เบิกบานเมื่อได้รับแสงอรุโณทัย

ข้าพเจ้ามองไปที่รูปสลักหินภาพธรรมจักรธรรมจักรนี้ได้หมุนแล้วเป็นครั้งแรกที่ปาอิสิปตน-มฤคทายวัน ได้หมุนมาสองพันห้าร้อยกว่าปีแล้ว และจะต้องหมุนต่อไปโดยไม่มีใครสามารถจะหยุดยั้งได้ มองดูคำจารึกได้วง ล้อธรรมจักรเขียนไว้ว่า

“Remember the Wheel of Cause and Consequence, of Deed and Destiny and the Wheel of Dharma that rights them all.”

จึงรำลึกว่า..

**วงล้อแห่งเหตุและผล เป็นกงกรรมกงเกวียน
แห่งการกระทำและวิถีชีวิต วงล้อแห่งธรรม
นำมาซึ่งความถูกต้องดีงามของสิ่งทั้งปวง**

ขอทุกท่านจงใฝ่หาประทีปธรรม ที่เหมาะสม
สำหรับตัวเอง เพื่อเป็นแสงสว่าง เป็นกำลังใจในการ
เดินทาง จนกว่าจะก่อเกิดปัญญาอันบริสุทธิ์ และ
สามารถนำนาวาชีวิตของตน

ข้ามห้วง มหรรณพ

ข้ามพินภพ-สงสาร

ข้ามโสมโลกกัณดาร

สู่นิพพาน พันทุกข์ภัย

(ภาพย่นเร็ว)

ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์

๘๔/๓๙ ศูนย์การค้าตลาดใหม่ บางซื่อ

ถนนเตชะวณิช อําเภอดุสิต กทม.

แต่องค์ภควัน...ด้วยดวงใจ

ข้าพเจ้าเป็นผู้โชคดีผู้หนึ่ง ที่ได้ติดตามคณะอาจารย์พรไปประเทศอินเดีย และได้มีโอกาสเข้าพบท่านไส บาบา พีศรีเพ็ญ ขอให้ทุกคนที่ร่วมคณะไปครั้งนี้เขียนถึงความรู้สึกขณะที่พบท่านไส บาบา แรก ๆ ไม่ได้คิดจะเขียนนึกว่าเฉยเสีย พีศรีเพ็ญก็คงไม่ถามแต่ทุกครั้งที่เจอหน้ากัน พีศรีเพ็ญก็จะถามว่า เขียนหรือยัง

หลังจากที่เดินทางกลับมาแล้ว ทุกคนต่างก็คุยกันถึงเรื่องการเดินทาง ซึ่งเหมือนกับว่า ท่านเทวดาทั้งหลายได้จัดไว้อย่างดีทีเดียว เรื่องการสนทนากับท่านไส บาบา ข้าพเจ้าได้เล่าให้มิสเตอร์ซังเกอร์ และ มิสเตอร์รามราลฟัง คุยไปคุยมาเขาทั้งสองบอกกับข้าพเจ้าว่าเขาก็มีเรื่องจะเล่าให้ฟังเหมือนกัน ฟังแล้วก็บอกว่าเหลือเชื่อ

กลับกลายเป็นว่าเรื่องที่ข้าพเจ้าจะเขียนนี้ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของคนอื่นเสียมาก เรื่องความรู้สึกของข้าพเจ้าเองเขียนไว้นิดเดียว แต่ที่อยากจะเขียนเรื่องของ

คนอื่นนั้น ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับท่านไล บาบ่า ทั้งสิ้น (บุคคลที่กล่าวถึงก็ยินดีที่จะยืนยันถึงเรื่องที่ได้เกิดขึ้น) ท่านที่ได้อ่านหนังสือที่ทางสำนักค้นคว้าทางวิญญาณพิมพ์ คงจะทราบว่ ขณะนี้ทั่วทุกมุมโลก จะมีศูนย์ของท่าน คริสต์ยา ไล บาบ่า ซึ่งเป็นที่ชุมนุมของสาวก มีการเผยแพร่หนังสือของท่าน มีการจัดตั้งโรงเรียนให้การศึกษแก่เด็ก ๆ ซึ่งเป็นหลักสูตรเดียวกับโรงเรียนที่ท่าน ไล บาบ่า เองจัดตั้งขึ้นทั่วประเทศอินเดีย และมีการสวดบูชาท่านทุกวันพฤหัสบดี สำหรับศูนย์ของท่านไล บาบ่า ที่กรุงเทพฯ ฯ นี้ บางท่านคงจะคิดว่า เมื่ออยากจะทำ ก็จัดตั้งขึ้นได้ ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น แต่อย่างไรก็ตาม บัดนี้ได้มีศูนย์ของท่านที่กรุงเทพฯ แล้ว ต้องเรียกว่า เป็นความประสงค์ของท่านที่จะให้มีขึ้น โดยที่ท่านได้จัดให้บุคคลหลายคนมาพบกันเป็นเสมือนสื่อสายสัมพันธ์ องค์ภาควัน คริสต์ยา ไล บาบ่า ซึ่งเป็นชื่อของหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าจะขอลำดับเรื่องดังนี้

๑) ผู้ริเริ่ม มิสเตอร์ รามราล ชัชเดว ได้เล่าให้ฟังว่า เขาเป็นคนปั่นจอบ อยู่ทางเหนือของประเทศอินเดียอพยพมาตั้งรกรากที่เมืองไทยเมื่อ ๔๖ ปีก่อน เขาได้ยื่นชื่อของท่านไส บาบา ครั้งแรกเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๑๔ (ซึ่งเป็นช่วงที่เขาประสบปัญหาทางการค้า และการเงินขาดแคลน) โดยที่ในปีนั้น ทางวัดอินทขุณณะนั้น มิสเตอร์ รามราล เป็นประธานของวัดที่นี้มีการเฉลิมฉลองกัน มิสเตอร์ ฮารี โอม ชาร์น เป็นนักร้องรับเชิญมาร้องเพลงบูชา มิสเตอร์ โอม ชาร์น ปกติจะได้รับเชิญไปร้องเพลงบูชาตามวัดต่าง ๆ ทั่วโลกเสมอไม่ว่าจะเป็นศาสนาฮินดู เซน หรือ ปาราซี เมื่อทั้งสองได้สนทนากัน มิสเตอร์-รามราลได้ถามมิสเตอร์ โอม ชาร์น ว่าที่อินเดียขณะนี้ มีท่านภควันองค์ไหนที่พอจะยึดเป็นที่พึ่งทางใจได้บ้าง เพราะเขาเองนอกจากจะมีปัญหาทางการค้า การเงินแล้ว ไม่ว่าจะหันไปทางไหนก็มีแต่คนที่ไม่จริงจังต่อกัน เอารัดเอาเปรียบเขาอยู่เสมอ มิสเตอร์ โอม ชาร์นตอบว่าที่อินเดียมีเยอะไป แต่เขาได้ยื่นทุกวัดที่เขาไปร้องเพลงมา พุดถึงองค์ภควันองค์ใหม่ ท่านชื่อ สัตยา ไส บาบา ทุก

คนที่อินเดียมักกล่าวถึงท่านกันมาก ท่านออกจะเป็นบุคคลที่เหนียมมนุษย์อยู่มาก แล้วมิสเตอร์ โอม ชาร์น ก็เล่าถึงความมหัศจรรย์ของท่าน ไส่ บาบ่า ที่เขาได้ยินมาให้ฟัง

วันรุ่งขึ้น มีเพื่อนของมิสเตอร์รามราลมาหาที่บ้านพร้อมบอกว่า ฟิงจะกลับมาจากกัลกัตต้าได้พบเพื่อนรักของมิสเตอร์รามราล ชื่อมิสเตอร์ชาร์มา ซึ่งได้ฝากความระลึกถึงและความปรารถนาดีมาให้ มิสเตอร์-รามราลพร้อมกับห่อของห่อหนึ่ง พอเปิดดู เขาตกใจมาก เพราะว่าข้างในห่อนั้นเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องของท่าน ไส่ บาบ่า ถึงห้าเล่ม วิภูติสี่ห่อ ซึ่งนับเป็นเรื่องที่ประหลาดโดยแท้ ก็เมื่อคืนนี้ยังคุยถึงเรื่องของท่านอยู่นึกว่าทำอย่างไรถึงจะได้อ่านเรื่องของท่าน ที่กรุงเทพฯ นี้ะไม่มีแน่ กำลังจะเขียนไปหามิสเตอร์ชาร์มาทีเดียวทำไมเพื่อนถึงได้รู้ใจว่า กำลังอยากอ่านเรื่องท่านไส่ บาบ่า ถึงได้จัดส่งมาให้ถึงบ้านเร็วทันใจหรือว่า ท่านไส่ บาบ่า ทดลองดูใจเขา พออ่านหนังสือของท่านไส่ บาบ่า จบ มิสเตอร์รามราลรีบส่งจดหมายไปขอบคุณเพื่อน บอกว่าตัดสินใจไปหาท่านเดือนมีนาคมนี้

มิสเตอร์รามราลได้แวะหาเพื่อนที่กัลกัตต้า พบหน้าเพื่อนถามว่า ทำไมถึงได้ส่งหนังสือไปให้ เพื่อนบอกว่า ก็ไม่รู้เหมือนกัน บอกด้วยว่าเรื่องท่านไส บาบานี้แหละ เขาก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ไหน ๆ มิสเตอร์ รามราลก็มาแล้ว ก็ให้ไปดูความมหัศจรรย์ของท่านด้วยตาเอง แต่มิสเตอร์รามราลต้องสัญญาว่าจะไม่ไปบอกใครว่าเขาเป็นคนแนะนำท่านไส บาบา ให้ก็แล้วกัน เพราะถ้าทางวัดรู้ เขาต้องโดนต่อว่าแน่ ๆ (ขณะนั้นคนไม่กล้าพูดถึงเรื่องท่านไส บาบาอย่างเปิดเผย)

จากนั้น มิสเตอร์รามราลและภรรยาก็เดินทาง ไปบังกอลอร์ ทุกเช้าจะเช่าแท็กซี่จากโรงแรมไปยื่นคอยพบท่านไส บาบา ขณะนั้นท่านพักอยู่ที่ไวท์ฟีลด์ ได้เข้าไปแค่ประตูเหล็กด้านหน้า ยืนบ้าง นั่งบ้างตั้งแต่เช้าจนเย็น ทำอย่างนี้อยู่เจ็ดวัน ก็ไม่ได้พบท่าน นอกจากตอนที่ท่านออกมาทารขัน เขาและภรรยาแทบหมดความหวังที่จะได้พบท่าน จนกระทั่งวันสุดท้ายที่ทั้งสองต้องเดินทางกลับ ขณะนั้นเย็นมากแล้ว เป็นเวลา ๑๙.๐๐ น. ความจริงท่านไส บาบาเองก็ได้เข้าไปข้างในแล้ว แต่แล้วจู่ ๆ

เขาทั้งสองก็เห็นท่านไส บาบา เดินออกมา ตรงมาที่กลุ่มคนที่ยืนอยู่ประมาณ ๒๐ คน ต่อหน้าต่อตาเขาเห็นท่านเสกวิภูติ โดยท่านทำมือวนไปมา ๓ ครั้ง วิภูติก็ไหลออกมา ท่านเดินตรงมาที่เขายืนอยู่ ยืนวิภูติให้เขาและภรรยาจับประทาน แล้วเซ็ดมือของท่านด้วยผ้าเช็ดหน้าเอามือของท่านมาคลำที่ลำคอ และขยี้บริเวณลำคอ ๓ ครั้ง มิสเตอร์รามราลดีใจมาก

เมื่อกลับมาบ้านได้เล่าเรื่องให้คนอื่นฟัง ทั้งยังซื้อหนังสือมาฝากคนโน้นคนนี้ เอารูปของท่านไส บาบา มาบูชาที่วัดฮินดู แต่ปรากฏว่าชาวฮินดูที่นี่ไม่เห็นด้วย หาว่าเขาเอาเรื่องคนบ้าเล่นกลมาเผยแพร่ บอกเขาว่าถ้าเขาจะบ้าคนผมฟูคนนี้ ก็ขอให้บ้าไปคนเดียวแล้วรูปที่เขาบูชาในวัด ให้เอาออกไปเสียด้วย เพราะเห็นเขาเป็นคนใหญ่คนโต ไม่เช่นนั้นรูปนี้ก็คงถูกฉีกทิ้งไปนานแล้ว เขาก็เอารูปออกจากวัดนำมาแขวนที่บ้านตัวเอง

เขาได้เล่าให้ฟังต่อไปอีกว่า เมื่อได้ไปฟังการร้องเพลงสวดภษณ์ ก็เคลิบเคลิ้มไปกับเสียงเพลง เพราะทุกเช้าเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง เขาจะต้องร้องเพลงบูชาต่อหน้า

รูปของท่าน โดยครั้งแรกร้องตามแผ่นเสียง จดเนื้อเพลงลงในสมุดเล่มเล็กปกสีฟ้า มิสเตอร์รามราลบอกว่า ตัวเขาเองเป็นคนมีอายุแล้ว ไม่เคยร้องเพลงในชีวิตเพลงภักชนเหล่านี้ก็ไม่เคยได้ยินมาก่อน เพราะเป็นคนทางเหนือ เพลงพวกนี้คนทางใต้เท่านั้นที่ร้องกัน แต่พอเริ่มร้องก็ไม่ว่า เสียงมาจากไหน ทุกวันนี้ มิสเตอร์รามราลก็ยังร้องบูชาทุกเช้า ที่ร้องได้นี้ เพราะท่าน ไส่ บาบ่าอยากให้ร้องท่านถึงได้มาขยี้ลำคอของเขาด้วย ไม่ว่าจะใครจะว่าอย่างไร ทุกวันที่ ๒๓ พฤศจิกายนของทุกปี ซึ่งเป็นวันเกิดของท่าน ไส่ บาบ่า มิสเตอร์รามราล จะจัดพิธีใหญ่ สวดบูชาท่าน ไส่ บาบ่า เขาจะส่งข้อความไปลงในหนังสือพิมพ์บางกอก โพล ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์รายวันข้อความว่า “ในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายนนี้ เป็นวันเกิดของท่าน ไส่ บาบ่า จะมีการสวดบูชาท่านที่ บ้านเลขที่...ผู้ที่สนใจติดต่อได้ที่โทร....หลังจากนั้นจะมีการเลี้ยงอาหารทุกท่านที่มาร่วมงาน” ไม่มีการลงชื่อว่าใครเป็นผู้ประกาศ แต่ชาวอินเดียนทั่วไปก็รู้ว่าต้องเป็นมิสเตอร์รามราลแน่นอน พอถึงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ปรากฏว่ามีคนมา

บ้านเขาถึง ๑๐๐ คน ทั้ง ๆ ที่มีสเตอร์รามราลรู้ว่า พวกที่มานี้ไม่ได้มาคารวะท่าน ไส้ บาบ่า แต่ที่มาเพราะว่าเขาเป็นบุคคลที่สำคัญคนหนึ่งในวงการค้า แต่เขาก็ยินดีให้การต้อนรับ และเลี้ยงอาหารทุกคน นอกจากนั้น วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ก็เป็นวันเกิดของ ลูกชายคนโตอีกด้วย ผู้ที่มาร่วมงานด้วยความเกรงใจก็ถามว่า “ใครคือท่าน ไส้ บาบ่า” มีสเตอร์รามราล ก็เล่าให้ผู้ที่มางานฟังถึงความมหัศจรรย์ของท่าน จากปากหนึ่งไปอีกปากหนึ่ง ทุก ๆ คนค่อย ๆ ยอมรับฟังเรื่องของท่าน เอาหนังสือของท่านไปอ่าน หลังจากนั้น หลายครอบครัว ได้เขียนจดหมายไปถึงญาติที่อินเดียสอบถามถึงเรื่องของท่าน ซึ่งก็ได้รับคำตอบเช่นกันว่าท่านเป็นพระเจ้าองค์หนึ่ง บางครอบครัวที่เจ็บป่วย ก็ได้ไปให้ท่านรักษาจนหาย (แต่จะไม่ขอกล่าวถึงเรื่องนี้)

มีสเตอร์รามราลได้พยายามชักจูงผู้อื่นให้มาร่วมสวดบูชาท่านอยู่เรื่อย ๆ แต่ก็ไม่สามารถจะทำได้อย่างที่ใจนึก คือว่าไม่สม่ำเสมอ บางครั้งก็มามาก บางครั้งก็ ๓-๔ คน แต่ส่วนมากไม่มีเอาเสียเลย ยกเว้นในระหว่าง

๒๕๑๗ ถึง ๒๕๑๙ ที่ได้มีการสวดเป็นประจำเดือนละครึ่ง แต่สำหรับมิสเตอร์รามราลแล้ว เขาปลื้มใจมากที่ขณะนี้หมู่ชนชาวอินเดียนี่ เริ่มรู้จักท่าน ไส บาบามากขึ้น และได้ต่อว่ามิสเตอร์รามราลว่า เอาเรื่องของคนเล่นกลมาเผยแพร่เหมือนดั่งแต่ก่อน

๒) มิสเตอร์ ซังเกอร์ ได้เล่าให้ฟังว่า เขาเริ่มรู้จักท่าน ไส บาบา เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๑๘ ที่แรกเขาทำงานอยู่ที่เมืองบอมเบย์ และที่นั่นได้ใกล้ชิดกับท่านมาก เพราะท่านมาที่บอมเบย์บ่อยครั้ง พอเดือนสิงหาคม ๒๕๒๓ บริษัทที่เขาทำงานอยู่บอกเขาว่า ทางบริษัทได้ย้ายเขามาประจำที่เครือบริษัทที่กรุงเทพฯ ยังไม่ทันจะถามว่า มาทำไม เพื่ออะไร เขาปฏิเสธทันที เพราะว่าจะต้องไปอยู่ใกล้ท่าน ไส บาบา บอกว่าขอไม่ไปอยู่เมืองไทยได้ไหม ทางบริษัทตอบว่าไม่ได้ เพราะนี่เป็นการเลื่อนตำแหน่ง และเขามีกงานที่จะต้องรับผิดชอบมากขึ้น เมื่อไม่มีทางเลือก ก็คิดได้อยู่อย่างเดียว คือต้องไปหาท่าน ไส บาบา ไปถามท่านดูว่าไปเมืองไทยดีหรือไม่

หลังตกลงกันแล้ว มิสเตอร์ซังเกอร์ ภรรยาและลูกสาวพร้อมด้วยสามีภรรยาอีกคู่หนึ่ง ซึ่งเป็นเพื่อนรักของเขาเดินทางไปยังกาลอร์ วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๒๓ พักอยู่ที่โรงแรมแห่งหนึ่ง พอรุ่งสางประมาณตีสี่ครึ่ง ฝันไปว่า ได้พบท่านภควัน ท่านพูดว่า “มีเวลาเหลือน้อยเต็มที เจ้าจงไปประเทศไทยเถิด” เป็นภาษาอังกฤษว่า “There is very little time. Go to Thailand.” เขาแปลความฝันเอาเองว่า ท่านไม่มีเวลาสำหรับเขา แต่ท่านก็ให้พรเขา และให้เดินทางไปประเทศไทย อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังไม่ลดละความพยายามที่จะพบท่านให้ได้

วันรุ่งขึ้นแต่เช้ามีดั่งห่าคนไปรพบท่านไส บาบา ที่ไวท์ฟิลด์ มิสเตอร์ซังเกอร์ได้แอบถือป้ายซึ่งทำไว้แล้วแต่เมื่อคืนนี้เข้าไปด้วย เมื่อได้ที่นั่งแล้วก็คอยจนกระทั่งท่านออกมาทารชั้น เมื่อท่านออกมา ท่านเดินผ่านมาถึงที่เขา นั่งอยู่ เขาก็จัดแจงเอาป้ายออกมาทางให้ท่านอ่านข้อความว่า “ฉันจะไปเมืองไทยได้หรือไม่ ? ถ้าท่านไม่ให้พบหรือไม่ให้คำตอบ ฉันจะไม่ไปเด็ดขาด” เป็นภาษาอังกฤษว่า “Should I go to Thailand ? If you don't

see me or not answer me, I am not going” ข้อความเขียนด้วยหมึกแดงตัวโตพอควร ท่านหยุดอ่านยิ้ม แล้วก็หัวเราะ ท่านตอบว่า “ไปซิ” พร้อมกับชี้มือของท่านไปที่เพื่อนนั่งข้าง ๆ ทั้งเขาและเพื่อนต่างก็ลุกขึ้นด้วยความตื่นเต้นเพราะเข้าใจว่า ท่านเรียกให้ไปพบ แต่สาวกของท่านก็ไม่ยอมให้ไป บอกให้เขานั่งลง เพราะตอนนี้ท่านไม่ต้องการพบใคร ทะเลาะกันอยู่นาน สาวกของท่านก็ไม่ยอม บอกว่า ก็เขาอุทริเขียนป้ายอย่างนั้น ท่านก็ตอบว่า “ไปซิ” นั้นไม่ได้หมายความว่าท่านเรียก ด้วยความผิดหวังทั้งสองนั่งลง แต่สำหรับตัวมิสเตอร์ซังเกอร์เองดีใจมาก ที่ท่านได้ให้คำตอบแก่เขาแล้ว

ท่านไส บาบา ก็เดินไปทางที่ผู้หญิงนั่งอยู่ เดินผ่านภรรยาลูกสาว และภรรยาของเพื่อนไปแล้ว ประมาณ ๔ ก้าว ก็เดินย้อนกลับมาชี้มือของท่านไปที่ภรรยาของเพื่อน แล้วพูดว่า “เอะ นี่เธอนั่งอยู่นี่ทำไม ก็เมื่อที่ฉันเรียกสามีเธอมาพบฉันแล้วนี่ ไม่อยากพบฉันหรือไง” ทั้งสองนั่งอยู่ฝ่ายชายกำลังจ้องมองอยู่ว่า ท่านภควันเดินย้อนกลับมาต้องงมีอะไรแน่นอน นึกในใจว่า

ใช้แล้ว ท่านพูดอยู่ตรงกลุ่มที่ภรรยาเขานั่งอยู่ พอผู้หญิง ทั้งสามลุกขึ้น เขารีบฉุดมือเพื่อน ซึ่งพอถึงตอนนี้ก็ไม่ ค่อยจะยอมลุกแล้ว เดินไปรอเพื่อพบท่าน ท่านรู้ว่า ผู้หญิงคนนี้เป็นภรรยาของเพื่อนเขา และเมื่อถึงตอนที่ ท่านเรียกและสามีลุกแล้ว แต่สาวกท่านไม่ยอมให้พบ เพราะเข้าใจผิดว่า ท่านไม่ได้เรียก ท่านเลยต้องมาเรียก ภรรยาอีกครั้งหนึ่ง เขาเองเข้าใจถูกต้องแต่ต้นแล้วว่า ที่ ท่านบอกว่า “ไปซิ” นั้น ท่านหมายถึงทั้งสองอย่าง คือ ให้เขาไปพบท่านได้ และให้เขาไปเมืองไทยได้เช่นกัน

ระหว่างที่สนทนากับท่าน เขายังไม่ค่อยจะแน่ใจ นักถามท่านอีกเป็นครั้งที่สองว่า เขาจะมาเมืองไทยได้ ไหม ท่านก็ยืนยันว่า “ได้ ไปเถิด” จะถามอีกเป็นครั้งที่ สามก็กลัวว่าท่านจะว่า ก็เลยเสียงถามว่า เมื่อไป เมืองไทยแล้ว ท่านจะให้งานเขาทำบ้างไหม งานที่ เกี่ยวกับตัวท่าน ท่านตอบว่าแน่นอน แต่ท่านก็ย้ำที่คำว่า “เวลาเหลือน้อยเต็มที” อยู่หลายครั้งหลายคราจนเขา เคาเออว่า ท่านไม่ให้กลับ เขาจึงไม่มีโอกาสได้ถามเรื่อง อื่น ๆ ที่ตั้งใจไว้

ครอบครัวมิสเตอร์ซังเกอร์มาถึงกรุงเทพฯ ๗ วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๒๓ วันที่ที่มาถึง ก็ได้สอบถามคนที่รู้จักที่ทำงานว่า ที่นี้จะเขาสะดวกบูชาท่าน ไส บาบา กันที่ไหนบ้าง ถามใครก็ไม่มีใครรู้ ดังนั้นทุกวันพฤหัสบดี พ่อแม่ ลูก จึงต้องสะดวกบูชาตัวเองอย่างเจียม ๗ เพราะไม่รู้ว่าจะไปชวนใครที่ไหนมาสะดวกด้วย อยู่มาวันหนึ่ง ภรรยาของเขาได้ไปที่ร้านนายจัน เพื่อหาซื้อแป้ง เพื่อจะทำจาปาตี ร้านนี้ขายเครื่องครัวต่าง ๆ สำหรับคนอินเดีย เจ้าของร้านบอกว่า ต้องไปซื้อแป้งแถวพาหุรัด แล้วก็คุยกันถึงเรื่องอื่น ๆ ภรรยาของนายจันเห็นเข้า ก็เกิดสงสาร มิสเตอร์รับอาสาพาไปซื้อ แวะมาที่บ้าน และรับทำให้หมด พอมาที่บ้าน ทั้งคู่รู้สึกเป็นกันเองมากขึ้น มิสเตอร์ กระซิบถามว่าที่นี่ เขามีวัดบ้างไหม ทำอะไรกันบ้าง และวัดอยู่แถวไหนบ้าง ภรรยาของนายจันก็บอกว่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน วันอาทิตย์ถ้าว่าง จะให้นายจันเป็นคนพาไปที่วัดเอง ก็เป็นอันตกลง แล้วนายจันก็พามิสเตอร์-มิสซิสซังเกอร์ไปที่วัดอินเดีย แห่งหนึ่ง อยู่แถวเสาชิงช้า พอนายจันขึ้นรถของมิสเตอร์ซังเกอร์ ได้เห็น

รูปท่านไส บาบา เซอร์ติ และท่านศรีสัตยา ไส บาบา ที่มิสเตอร์ซึ่งเกอร์ติดไว้ในรถ ถามว่า เขานับถือคนผมพู่ ๆ นี้เหมือนกันหรือ เขารีบตอบว่า ใช่แล้ว ถามนายจันว่า รู้จักใครบ้างใหม่ที่นับถือท่านไส บาบา เขาเองพยายามสอบถามมาหลายแห่งแล้ว ไม่มีใครรู้จักท่านเลย นายจันตอบว่า รู้ ขากลับจากวัด จะพาไปรู้จักบ้านของคนที่นับถือท่าน ซึ่งบ้านคนผมพู่เหมือนกัน เขาชื่อมิสเตอร์รามราล ชัชเดว

เมื่อได้พบกันแล้ว มิสเตอร์รามราล บอกว่า เหมือนฝัน เพราะไม่ได้คิดได้ฝันว่า จะได้พบใครที่ไหนที่สนใจเรื่องของท่าน และในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๓ ได้จัดให้มีพิธีสวดบูชาท่าน ปรากฏว่ามีคนมาที่บ้านถึง ๔๐๐ คน ทั้งสองได้พยายามให้มีการสวดภาวนาทุกวันพฤหัสบดี แต่รู้สึกว่ามันไม่ง่ายอย่างที่คิดเพราะคนที่นี่ส่วนมากพะวงแต่เรื่องหาเงิน ใครที่ไหนเขาจะมา (แล้วการร้องเพลงภาวนานี้ ? ไม่ง่ายเสียด้วย) แล้วตอนนี้ก็มีเพียงสองสามคนผลัดกันร้องเป็นเวลาถึงหนึ่งชั่วโมง จะไหวหรือ มิสเตอร์รามราล บอกว่าถ้าจะจัดอย่างน้อย

เดือนละหนกก็พอใจแล้ว ฝ่ายมิสเตอร์ซังเกอร์บอกว่า
ไม่ได้ต้องจัดทุก ๆ วันพฤหัสบดี แต่ก็จนใจเพราะ ไม้รู้จะ
ไปหานักร้องได้ที่ไหน

๓) ในเวลาเดียวกัน (เดือนธันวาคม ๒๕๒๓)
รอเรน บอโร ได้ติดตามสามี ซึ่งทำงานอยู่ที่สหประชาชาติ
มาประจำที่กรุงเทพฯ ฯ รอเรน และ รอบบีได้เล่าให้ฟังว่า
ราวเดือนธันวาคม ๒๕๑๘ ทั้งสองเดินทางจากสิงคโปร์
ไปยุโรป ระหว่างการเดินทาง ได้มีคนให้หนังสือ ไส บาบา
มนุษย์มหัศจรรย์ ที่เขียนโดยนาย ไฮวาร์ด เมอร์เฟต ทั้ง
คู่เกิดความสนใจมาก จึงตัดสินใจ ลงกลางทางที่
ประเทศอินเดีย อยู่ที่ปุตตปารตีสองเดือนเต็ม โดยที่ท่าน
ไม่ได้เรียกไปพบเป็นการส่วนตัวเลย อย่างไรก็ตาม ทั้ง
สองชอบที่นั่นมาก แถมยังได้ความสงบในใจกลับบ้าน
ด้วย

รอเรนได้กลับไปปุตตปารตีอีกหลายครั้ง เกิด
ความสนใจการร้องเพลงอินเดียทางใต้ ถึงกับเข้าฝึกการ
ร้องโดยเฉพาะที่บังกาลอร์ ต่อมาได้สนใจการร้องเพลง
ภชัน จนสามารถสอนวิธีการร้องเพลงภชันให้ผู้อื่นได้ ครั้ง

สุดท้ายได้สอนที่ศูนย์ของท่านไล บาบ่า ที่นิวยอร์ก ทุกครั้งที่รอเรนไปอยู่ที่ปุตตปารตี ท่านไล บาบ่า ได้ให้รอเรนเป็นคนรื้อนำที่ห้องโถงเสมอ เสียงของเธอไพเราะน่าฟัง พอรู้ว่าจะต้องมาอยู่ที่กรุงเทพฯ รอเรนก็บินไปหาท่านไล บาบ่า เพื่อจะบอกว่า จะต้องไปอยู่เมืองไทย และขอคำแนะนำว่าควรจะทำอย่างไรดี ไม่มีใครเขารู้จักท่านหรือ เพราะเมืองนี้เป็นเมืองพุทธศาสนา เจอหน้าเพื่อน ๆ ก็เที่ยวบอกเขาไปหมด ถามเพื่อน ๆ ว่า ที่เมืองไทยรู้จักใครบ้างไหม ที่เป็นสาวกของท่าน ก็ได้รับคำตอบว่าไม่มี

วันหนึ่ง รอเรนได้พบกับแซลลี เมลวานี่ สาวกของท่านคุยกันหลายเรื่อง ซึ่งก็รวมถึงเรื่องที่ว่ารอเรนจะมาอยู่เมืองไทยด้วย แซลลีบอกว่าจะไปอยู่เมืองไทยหรือเขามีเพื่อนคนหนึ่ง ชื่อซังเกอร์ เป็นสาวกของท่าน เพิ่งจะโดนย้ายจากบังกลอร์ ไปทำงานกับ ยูนิ ลีเวอร์ (Unilever) ที่กรุงเทพฯ ให้เขาลองตามหามิสเตอร์ซังเกอร์ รอเรนบอกว่าตอนนั้นไม่รู้ว่า ยูนิ ลีเวอร์ คืออะไร จนกระทั่งเมื่อมาถึงกรุงเทพฯ ด้วยความช่วยเหลือของ

รีบจึงสอบถามได้ความว่า ยูนิ ลีเวอร์ ก็คือ บริษัท ลีเวอร์ บาร์เคอร์ จำกัด ซึ่งมีสาขาทั่วโลก กว่าจะตาม มิสเตอร์ซังเกอร์ได้ ก็แทบแย่เหมือนกัน

จะเห็นได้ว่า จะต้องเป็นความปรารถนาของท่าน ไส บาบาที่ท่านได้จัดให้บุคคลเหล่านี้มาพบกัน และที่ท่านบอกกับมิสเตอร์ซังเกอร์ว่า ท่านจะให้งานเขาทำ ซึ่งเป็นงานที่เกี่ยวกับตัวท่านนั้น ก็ถูกต้อง เพราะว่า หลังจากที่ได้พบกันแล้วก็ได้ตกลงตั้งศูนย์ของท่านขึ้นที่ กรุงเทพฯ ซึ่งตรงกับวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๒๓ โดยใช้ บ้านมิสเตอร์ซังเกอร์ ซึ่งอยู่ที่ซอย ๑๒ ถนนสุขุมวิท ครั้งแรกมีคนมาเพียง ๓ คนเท่านั้น รอเรณก็ไม่ได้ริรจัดการ สอนการสวดมนต์ขึ้นทันที ซึ่งขณะนี้ได้รับความสนใจ มากทีเดียว

สำหรับข้าพเจ้าเองนั้น ก็ได้รู้เรื่องการสวดนี้ เพียงแต่เคยได้ยินเพลง ซึ่งพีศรีเพ็ญได้อัดมาจากแผ่นเสียงของคุณหญิงปาริชาติ ฟังแล้วก็ชอบ ในระหว่างนั้น ข้าพเจ้าก็เอาหนังสือที่อาจารย์ศิริแปล ไปอ่านที่ ออฟฟิศ นึกภาวนาว่า ขอให้ข้าพเจ้าได้ไปพบท่านบ้าง

เพราะว่าอ่านแล้วก็อยากรู้เรื่องต่อ ๆ ไป พอเอาหนังสือขึ้นมาอ่าน นายของข้าพเจ้า ชื่อ มิสเตอร์ ชุนดาราม ชาวอินเดียก็ถามว่า ข้าพเจ้าก็อ่านเรื่องท่านไล ไบบา กับเขาเหมือนกันหรือ ข้าพเจ้าบอกว่า อันนี้เป็นหนังสือแปลพิมพ์เป็นภาษาไทยแต่สนุกมาก นายของข้าพเจ้าคงได้ยินไม่ถนัด ถามอีกว่า แปลหรือ มีคนแปลหนังสือท่านไล ไบบา เป็นภาษาไทยด้วยหรือ ข้าพเจ้าไม่ตอบ และก็ไม่ได้ถามด้วยว่า แล้วเขาคิดอย่างไร นายของข้าพเจ้าก็ได้เรียกข้าพเจ้ามา ทีแรกนี่ก็จะเรียกไปต่อว่า แต่ปรากฏว่า เรียกมาแล้วก็เล่าเรื่องต่าง ๆ ของท่านไล ไบบา ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นกับเพื่อน ๆ ของเขาหลายคนให้ฟัง แล้วหันมาถามว่า ข้าพเจ้าเชื่อไหมว่าคนนี้หายจากโรคนั้น คนโน้นก็หายจากโรคนี้ ข้าพเจ้าก็ตอบว่า เชื่อด้วยใจจริง แล้วก็ถามว่ารู้สึกอย่างไร เวลาไปสวดภซัน ข้าพเจ้าถามด้วยความสงสัยว่า ที่นี่มีการสวดภซันกันด้วยหรือ นายข้าพเจ้าบอกว่า มีสิ รู้จักกับเขาดีด้วย เพราะเคยเช่าบ้านเขาอยู่สิบกว่าปี เขาชื่อ รามราล ชัชเดว ก็เป็นอันว่า เป็นความประสงค์ของท่าน

ไส บาบา ที่ต้องการให้คณะเรารู้จักคุณนัยของท่านอีก เช่นกัน

เรื่องเหล่านี้ นับเป็นเรื่องที่น่าประหลาดอยู่เหมือนกัน ที่จริงข้าพเจ้าเองก็จำไม่ได้แล้ว แต่มิสเตอร์รามราล และมิสเตอร์ซังเกอร์ก็ยืนยันว่า วันที่อาจารย์พร อาจารย์ศิริ และพี่ศรีเพ็ญพร้อมคณะอีกประมาณ ๑๕ คน ได้ไปสวดบูชาท่านเป็นครั้งแรกนั้น ตรงกับวันพฤหัสบดีที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๒๔ ในวันนั้นมิสเตอร์ซังเกอร์ และครอบครัวอยู่ที่ปุตตปารตีพอดี และมีโอกาสพบท่าน ไส บาบา มิสเตอร์ซังเกอร์ได้ขอให้ท่านได้ช่วยกรุณาอวยพรแก่คุณนัยของเขาที่กรุงเทพฯ ด้วย ซึ่งท่านไส บาบาบอกว่า “ได้ซิ” แล้วก็ได้ยกมือของท่านขึ้นในท่าอวยพรเป็นนิมิตดีมากที่สุดทีเดียว เพราะหลังจากวันที่คณะอาจารย์พรได้ไปร่วมสวดแล้ว ก็ปรากฏว่ามีคนไทยไปสวดบูชาท่านไส บาบามากขึ้น และเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ ซึ่งได้จัดให้มีพิธีสวดศิวาราตรี มีผู้คนมาร่วมถึง ๓๐ คน

สำหรับความรู้สึกส่วนตัวนั้น จะให้เขียนบรรยายออกมาทุกประโยคคงจะไม่ได้ แต่ในระหว่างการสนทนากับท่าน ข้าพเจ้านั่งอยู่ใกล้ท่านมากทีเดียว มิได้มีความประหม่าเลย กลับจ้องมองหน้าท่านอยู่ตลอดเวลา (ในใจ) เอ ผมท่านดูในรูปไม่เอาไหนเลย ดูจริง ๆ

แล้วสวย เหมือนมีประกายไฟ เข้ากับหน้าดีด้วย มีหนวดเคราด้วย แหม อยากลองจับดูจัง

เสียงอาจารย์ศิริ งาม-ท่าน ตอบ

(ในใจ) พูดภาษาอังกฤษเพราะจัง ชัดเจนดีด้วย นึกว่าจะฟังแขกพูดไม่รู้เรื่องเสียอีก

ข้าพเจ้ามองดูหน้าท่านอีก

(ในใจ) หน้าท่านเป็นคนเมตตาจัง ปากแดงนิดๆ กินหมากด้วยหรือนี่ อู๋ย ท่านพูดกับเราด้วย แล้ว ท่านไต่บารา ก็หันหน้ามาทางข้าพเจ้าแล้วก็เริ่มพูด
ภควัน “ฉันว่า เธอ่ะบางที่ก็คิดจะแต่งงาน บางที่ก็ไม่คิดจะแต่ง ฉันว่า เธอ่ะแต่งดีกว่า จะมีความสุขดี”

(ในใจ) ตายจริง ทำไม่รู้ล่ะ เราคิดอย่างนี้จริง ๆ ด้วย
ขณะที่องค์ภควันพูด ก็เอามือมาลูบหัวข้าพเจ้า

(ในใจ) ไชโย ท่านแต่ะหัวเราด้วยละ

ข้าพเจ้าถือโอกาสเอามือมาจับ

(ในใจ) ไฉ้ย หอมจัง

ข้าพเจ้า “ขอรูปท่านบ้างได้ไหมคะ”

ภควัน “ก็มีแล้วนี่ เอาอะไรอีก”

ขณะนั้นข้าพเจ้านั่งอยู่ ในกำมือถือล็อกเก็ตของท่านซึ่ง
มาจากร้านข้างนอก

ข้าพเจ้า “ท่านเสกให้ด้วยนะคะ”

ท่านไส บาบา วางมือของท่านลงบนล็อกเก็ตที่อยู่ในมือ
ข้าพเจ้า

(ในใจ) เรานี้ช่างโชคดีแท้ ๆ

ภควัน “คราวหน้าเธอมาหาฉันล่ะก็พาเขามาด้วยนะ”

(ในใจ) แล้วจะพาใครมาด้วย หรือว่าจะให้เราแต่งงาน

ลองถามดูซิ

ข้าพเจ้า แล้วจะแต่งงานที่นี้ได้ไหมคะ ท่านจะแต่ง
ให้ไหม”

ภควัน “ได้ซิ”

(ในใจ) เอ นี่ท่านจะส่งแพนมาให้เราด้วยหรือนี่

เมื่อทุกคนออกมาข้างนอกแล้ว เป็นเวลาร้องเพลงภักชนพอดิ ข้าพเจ้ายังงงอยู่ว่า เมื่อครู่เราพูดกับท่านไส บาบาหรือเปล่า ไม่เห็นมีพิธีรีตองอะไร ก็ เหมือนพูดกับคนธรรมดา ก่อนที่จะมาพบท่าน ยังก็นึก อยู่ว่า ถ้าเรามีโอกาสได้พบท่าน เราจะพูดกับท่านอย่างไรดี พอพบเข้าจริงๆ ท่านก็เป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง เหมือนพูดคุยอยู่กับคุณพ่อ คุณแม่ปานนั้น ไหนใครว่าท่านเป็นพระเจ้า เอ หรือว่าฝันไป ทำไมตื่นตันใจเหลือ เกิน น้ำตา มันไหล จัง เป็นอะไรนะ หันไปข้าง ๆ อ้าว พี่ศรีเพ็ญก็ร้องให้ด้วย

การสนทนากับท่านไส บาบา ดังที่เล่ามาข้างต้น แม้จะเป็นเรื่องส่วนตัวแต่ก็นำมาเล่านี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่า ท่านมิได้แสดงความเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ตรงข้ามท่านกลับมีเมตตา มีความเป็นกันเอง มีความรัก ความเป็นห่วง โดยเฉพาะท่านรู้หมดไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร

มิสเตอร์ซังเกอร์บอกว่า เขาเข้าใจผิดนัดทีเดียว ตอนที่ท่านพูดกับเขาเมื่อสามปีที่แล้ว มีเวลาเหลืออยู่น้อยเต็มที” เขาแปลเอาว่าท่านไส บาบา ไม่มีเวลา

สำหรับเขา แต่บัดนี้ คำที่ท่านพูดย้า นั้นมีความหมายลึกซึ้ง มิสเตอร์ซังเกอร์เวลานี้เข้าใจคำพูดของท่านใหม่ ว่า ชีวิตเรามีเวลาเหลืออยู่น้อยเต็มที ขอให้เราทุกคนจงประกอบแต่กรรมดี อันจะนำความสุขมาสู่ตน อย่างน้อยในภพนี้

ฉับพลัน คือขณะที่เขียนเรื่องนี้ก็รู้สึกว้าขำพเจ้ารักท่านไส บาบามาก รักมากจริง ๆ ความรู้สึกนี้จะอยู่ในใจเสมอ ถึงแม้ว่าจะยังมีกิเลสในใจในกายก็ตาม แต่ชาตินี้ในเวลาอันน้อยนิด (ดังที่ท่านได้พูดไว้) ก็ขอตั้งจิตอธิษฐานให้กับตัวเอง ขอให้ข้าพเจ้าจงประกอบแต่กรรมดี ประกอบแต่บุญกุศลยิ่ง ๆ ขึ้นไป ขอให้ท่านเป็นผู้นำทางชีวิตนี้และชีวิตต่อ ๆ ไปจนถึงปรินิพพานด้วยเถิด

มีอีกเรื่องหนึ่งที่อยากจะเล่าให้ฟังซึ่งเกิดขึ้นเร็ว ๆ นี้ คือว่ามีสเตอร์รามราล ผู้ซึ่งในที่สุดประสบความสำเร็จสมหวังในการตั้งศูนย์ท่านไส บาบา ถึงแม้จะใช้เวลาถึงสิบปีก็ตาม เวลาร้องเพลงภซัน เขาจะถือสมุดสีฟ้าเล่มเล็ก ๆ ที่ได้จดเนื้อเพลงไว้เสมอ ปราบกฏว่า วันหนึ่งหลังจากที่กลับมาบ้าน ในมือถือเศษกระดาษติดมาด้วย

ก็เลยโยนเศษกระดาษทิ้งถังขยะไป สมุดเล่มนี้ติดอยู่กับเศษกระดาษ ก็เลยถูกโยนทิ้งไปด้วย มิสเตอร์รามราลมาทราบเอาทีหลัง เสียใจมาก สั่งเด็กที่บ้านหรือขยะเป็นการใหญ่ ก็หาไม่พบ เพราะขยะได้เอาไปทิ้งนอกบ้านแล้ว เด็กบอกว่า รถขยะก็ได้มาขนขยะไปแล้ว วันที่สอง มิสเตอร์รามราลไปบอกกับคนขนขยะว่า ขอให้ช่วยหาสมุดเล่มนี้ให้ด้วย เพราะมีค่าเท่ากับชีวิต ก็หาไม่พบ กลับไปดูที่ถังขยะที่บ้าน ก็ไม่มีร่องรอย วันที่สามเมื่อรู้ว่าไม่มีทางจะหาพบ มิสเตอร์รามราลก็สวดภาวนาต่อหน้ารูปของท่าน บอกท่านว่า เขาอุทิศสำหรับจดเนื้อเพลงมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว และไม่ได้ตั้งใจที่จะโยนมันทิ้ง ขอให้ท่านช่วยหาให้เขาด้วย วันที่สี่มิสเตอร์รามราลก็เวียนกลับไปดูที่ถังขยะอีก ปรากฏว่า สมุดสีฟ้าของเขาติดอยู่ก้นถังขยะนั่นเอง ทั้ง ๆ ที่ถังขยะนั้นได้ถูกนำไปเททิ้งถึงสามวันติดกัน

วรรณิ อากาศฤกษ์

๑๕/๙ ซอยกาญจนาคม ถนนพหลโยธิน กทม.

ประสบการณ์เมื่อได้พบ ท่านไส บาบ

เนื่องจากได้อ่านหนังสือไส บาบ มนุษย์มหัศจรรย์ จึงเกิดศรัทธาอยากเห็นด้วยตนเอง ดังนั้นเมื่อคุณพ่อผิงผิง โทรศัพทชวนว่า จะไปในวันที่๑๔ ธันวาคม ๒๕๒๔ จึงตอบตกลงทันที

เมื่อคณะของท่านอาจารย์พร รัตนสุวรรณ เดินทางมาถึงประเทศอินเดียเป็นเวลาบ่าย ได้เห็นผู้คนมากมายเกินคาด อาคารที่ทำพิธีทางศาสนา และที่ปักสำหรับผู้มาเยือนช่างใหญ่โตและมากมายอะไรเช่นนั้น ในเย็นวันนั้น คณะของเราก็ได้ร่วมพิธีสวดมนต์เย็นด้วย ได้ยินเสียง “พุทธัง สรรณัง คจฺฉามิ” จึงรู้ว่าที่นี่สวดมนต์ทางศาสนาพุทธด้วย เมื่อเพลงภชันจบ ท่านไส บาบ ก็ออกจากอาศรมเพื่อ “ทารชัน” ผู้ที่นั่งบนพื้นทราย หน้าอาศรม ผู้ชายนั่งด้านขวาในแถวหน้ากระดาน ผู้หญิงนั่งด้านหน้าอาศรม ส่วนทางซ้ายของอาศรมใต้ต้นมะพร้าวเป็นผู้เจ็บป่วยเป็นส่วนมาก อาการเดินของท่าน เหมือนกับลอยมาบนพื้นทราย มีเมตตาดูแลอยู่ในหน้าสายตาทุกคู่จ้องมองไปยังท่านด้วยความเลื่อมใส

ศรัทธา เมื่อเสร็จทหารชั้นแล้วผู้ได้รับอนุญาตให้เข้าไปพบ
ต่างก็ทยอยเข้าไปในอาคาร

คณะของเราได้เข้าพบท่านในเย็นวันที่ ๒ ที่ไปถึง
โดยถูกเรียกเข้าไปนั่งรอหน้าอาศรมนอกห้องก่อน แล้ว
ท่านก็ออกมาเรียกพวกเราว่า “เฮ้อเข้ามา” พังแล้ววง ๆ
ว่าท่านก็พูดไทยได้นิ ทุกคนยืนยันว่าได้ยินเช่นนั้น พวก
เรา ๒๒ คนเข้าไปนั่งกับพื้นห้องเล็ก ๆ ส่วนท่านนั่งเก้าอี้
ข้าพเจ้านั่งซ้ายมือชิดแทบเท้าท่าน ซึ่งติดกับอาจารย์ศิริที่
นั่งตรงหน้าท่านพอดี ขณะนั้นรู้สึกว่าคุณเองมีแต่ปีติตื่นตัน
และมีความรักดีต่อองค์ท่าน ท่านพูดกับพวกเราเป็น
ภาษาอังกฤษ มีอาจารย์ศิริเป็นผู้แปล ท่านได้ถามความ
ต้องการของอาจารย์ศิริ ม.ล. อภรณ์รัตน์ และอาจารย์พร
และได้เนรมิตของให้ทั้งสามคน เมื่อท่านถามข้าพเจ้าว่า
ต้องการอะไร มีหลายอย่างที่คุณคิดว่าจะให้ท่านช่วย แต่
ตอบไปแต่เพียงว่าต้องการหลุดพ้น ซึ่งอาจารย์ศิริได้
กรุณาแปลเป็นภาษาอังกฤษให้ท่าน ท่านได้เทศน์เป็น
ภาษาอังกฤษ จับใจความได้ว่า การหลุดพ้นคืออะไร ฯลฯ
ความคิดกับการกระทำต้องคล้องยตามกัน และท่านสอน

เกี่ยวกับการ ปฏิบัติสมาธิด้วย แล้วดิฉันก็ได้ส่งรูปของท่าน ๆ ได้กรุณาเขียนว่า “with love Baba” แล้วได้ส่งรูปสามีให้ท่านดูโดยจะบอกว่าสามีป่วย แต่เมื่อพูดเพียงว่า My husband ท่านก็บอกว่า “I Know, I Know” แสดงว่าท่านรู้จิตใจของเราดีว่ามีความประสงค์อะไร ก่อนหมดเวลาพบ ท่านได้แจกห่อวิภูติให้แก่คณะเราทุกคน

ในตอนตีสี่ของวันรุ่งขึ้นคณะเราก็ได้ร่วมเดินสวนมนต์รอบ ๆ อาศรมแล้วก็นั่งทำสมาธิ และในตอนสายของวันที่จะกลับ คณะเราได้ร่วมสวดภชันในตอนเช้า เพื่อรอท่านทารชันเป็นครั้งสุดท้ายก่อนลาจาก ใครคนหนึ่ง คณะเราได้บอกว่าให้นั่งกระจายกันเพื่อใครโชคดีจะได้ที่นั่งหน้า ๆ จำได้ว่าคุณผ่องผิว คุณศรีเพ็ญและบางคนนั่งปลายแถว ๆ หนึ่ง ข้าพเจ้ารีบตั้งต้นเป็นคนแรกของแถวใหม่นอกกำแพงชั้นในของอาศรม โดยนั่งแถวเรียงหนึ่งหันหน้าตามกัน ขณะนั้นคิดว่าขอให้ได้พบท่านใกล้ ๆ เป็นครั้งสุดท้ายก่อนลาเถิด เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้หญิงนำถุงยามใส่สลาก (เพื่อจับเบอร์ว่าจะไปตั้งต้นแถวในกำแพงชั้นในของอาศรม) มาให้จับ ข้าพเจ้าเป็นคนแรก

ของแถวจึงจับโดยไม่ได้ตั้งใจ เพราะขณะนั้นยังไม่ทราบว่าเขาจะให้จับอะไร ? ทำไม ? ทันใดนั้นก็ได้เลข ๒ เด็กฝรั่งตัวเล็ก ๆ ซึ่งนั่งเป็นคนที่สามถัดจากคุณเตียงศิริซึ่งนั่งต่อจากข้าพเจ้า ได้ชะโงกหน้าเข้ามาดูบอกว่า Lucky number จึงรู้ว่าเราจับได้แถวที่ ๒ แต่เมื่อเดินมาตั้งแถวเรียงหน้ากระดานหน้าอาคาร ข้าพเจ้ากับคุณเตียงศิริกลับได้นั่งเป็นคนสุดท้ายของแถวหน้า ซึ่งมีคุณศรีเพ็ญนั่งอยู่ใกล้ ๆ และเด็กฝรั่งคนนั้นถูกตัดไปนั่งแถวที่ ๒ ข้าพเจ้าคิดดีใจว่าท่านคงรู้ความประสงค์ของพวกเรา จึงเมตตาให้นั่งแถวหน้าใกล้ชิดกับท่านในครั้งสุดท้าย ขณะนั้นคิดได้ว่ามีเรื่องที่จะเรียนให้ท่านช่วยยังไม่หมด ประกอบกับขณะนั้นกำลังปวดเข่าและกระดูกสันหลังอย่างมาก จึงเขียนข้อความลงในกระดาษเล็ก ๆ ก่อนที่ท่านจะเดินทารชั้นมาถึงเล็กน้อยว่า “Please Bhagavan, I have pain the knee s bone, the leg’s bone, the feet's bone and some place of body. แล้วก็ลงชื่อและที่อยู่เมืองไทย พอเขียนเสร็จท่านก็เดินมาถึงพอดีจึงรีบใส่ซองส่งให้ท่านรับไปถือไว้

ข้อสังเกต เมื่อข้าพเจ้ากลับมาจนถึงบ้านแล้วจึงรู้ว่า ในขณะที่เข้าไปนั่งอยู่กับพื้นในห้องส่วนตัวของท่านนั้น อาการปวดเข่าและกระดูกสันหลังไม่ปรากฏเลย สัมผัสเจ็บปวดหมด ทั้ง ๆ ที่ก่อนเข้าไปนั้นปวดแทบทนไม่ไหว เพราะนั่งคอยอยู่นาน จนถึงกับหาเก้าอี้นั่งใต้ต้นมะพร้าวข้างกำแพง

ปรากฏการณ์หลังจากกลับจากประจันตนิลยัม

ในตอนค่ำวันรุ่งขึ้นที่กลับถึงกรุงเทพฯ ข้าพเจ้านั่งกินข้าวคนเดียวในครัวหลังบ้าน ได้ยินเสียงสวดเพลงภักษณอย่างชัดเจน ได้ยินแม่เสียงกริ่งกริ่งของดนตรี จึงหยุดฟัง เสียงก็ยิ่งชัดเจนอยู่เช่นนั้นอีกครู่หนึ่ง มีความสงสัยว่า เสียงนั้นเด็ดขาดจากเสียงยวดยานหน้าบ้านได้อย่างไร เพราะบ้านอยู่ริมถนน หรือจะเป็นเสียงจากบ้านชาวอินเดียนที่อยู่ติดหลังบ้านข้าพเจ้า แต่ในตอนกลางคืนวันนั้นประมาณตี ๒ ขณะที่กำลังหลับก็ได้ยินเสียงเพลงภักษณชัดเจนจนตกใจตื่น ลูกขึ้นนั่งฟังก็ยิ่งได้ยินอยู่อีกอย่างชัดเจน ใจหนึ่งก็คิดว่าคงจะเป็นเสียงเพลงจากบ้านชาวอินดู แต่ก็ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย ต่อมาได้ถามเจ้าของ

บ้านได้รับคำตอบว่า “ไม่เคยเปิดเพลงอินเดียนฟังเลย เพราะบ้านนี้เป็นโกดังเก็บสินค้ามีแต่ลูกจ้างซึ่งเป็นคนไทยอยู่”

ได้เรียนถามคุณศรีเพ็ญ คุณศรีเพ็ญได้เรียนถามท่านพ่อฤๅษีบอกว่า “เพลงที่ได้ยินนั้นท่านบอกให้รู้ว่าจะมาจากมาแล้วท่านก็ไม่ทอดทิ้ง” จึงคิดว่าคงจะเนื่องมาจากได้เขียนจดหมายเรียนท่านเรื่องเจ็บป่วยนั่นเอง ท่านจึงบอกให้รู้ว่าไม่ทอดทิ้ง

นอกจากนี้หากข้าพเจ้าเดินทางไกล นอกจากจะขอขบารมีคุณพระรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เคารพนับถือให้คุ้มครอง อาทิ สมเด็จพระนเรศวรมหาราชและทหารหาญของท่านแล้ว ยังได้ส่งใจถึงท่านไส บาบ่า ขอให้ช่วยคุ้มครอง หากมีปัญหาก็กขอให้แก้ไขไปได้สะดวกเหมือนเพื่อนร่วมทางคนอื่น ๆ ด้วย ซึ่งเป็นที่น่ามหัศจรรย์ยิ่ง เพราะปรากฏว่าการเดินทางไม่เคยมีเหตุขัดข้อง หรือร้อนใจเลย แม้เข้าที่อับจนก็จะแก้ปัญหาได้โดยสวัสดิ์ทุกครั้ง จึงคิดว่าขอให้ได้พบท่านอีก แล้ว

ท่านคงจะเล่าเหตุการณ์ที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ให้ฟังอย่าง
ถูกต้อง

โสมนัส อิมฮารี

๕๖๔/๒ ถนนลาดหญ้า ใกล้ปั๊มเชลล์

ต.คลองสาน อ.คลองสาน กทม.

๒๘ เมษายน ๒๕๒๕

ปรารธนาพบท่านอีก

ดิฉันเตียงศิริเมื่อได้รับโทรศัพท์จากน้องศิริเพ็ญว่าจะไปกราบท่านพ่อสัตยาไส บาบา ดิฉันก็เกิดปีติอยากเห็นว่าท่านมีความเมตตาอย่างไรที่ได้อ่านในหนังสือวิญญานจริงหรือไม่จึงเตรียมตัวไป เมื่อพบท่านเข้าจริงๆ ตอนที่ไปนั่งรอที่อาศรมมีผู้คนมากมาย ส่วนมากจะเป็นคนชาวฝรั่งเสียมากกว่า ขณะที่คณะของเราไปนั่งรอพบท่านพ่อไส บาบา ในเวลาที่มีพิธีสวดมนต์ เมื่อท่านพ่อไส บาบาได้ออกมาทารขัน ดิฉันเห็นก็รู้สึกที่ท่านเมตตา ยิ้มแย้มแจ่มใสทักทายทุกคน จึงขอภาวนาขอให้ท่านได้เรียกคนหนึ่งคนใดในคณะเรา ให้ได้เข้าเฝ้าอย่างใกล้ชิดท่านพ่อ ต่อมาในวันที่ ๒ ท่านเรียกอาจารย์พร พวกเราก็ตามเข้าไปด้วย เมื่อได้อยู่ใกล้ชิดท่านยิ่งเห็นหน้าท่านยิ่งศรัทธามากขึ้น

เมื่อใคร ๆ ถามท่านหมดแล้ว ดิฉันจึงเรียนท่านเป็นภาษาไทยว่า ดิฉันปวดที่ป่ามาห้าปีแล้ว ท่านก็หันมาตบป่าสี่ห้าครั้งและได้เรียนท่านอีกว่า ดิฉันยังเป็นโรคความดันมาห้าสิบสามปีแล้วค่ะ ท่านพ่อไส บาบาก็เอื้อม

มีอมาตบศึรชะอีก จากนั้นมาดิฉันหายจากโรคปวดที่ป่า
และความดัน จนป่านนี้ความดันปกติดีทุกอย่าง ดิฉันจึง
ขอกราบเคารพท่านอย่างจริงใจ เมื่อมีโอกาสก็จะขอไป
พบท่านอีก

เตียงศิริ ทรงนิจลย์

ร้านเตียงศิริพาณิชย์

๑๖๒๓ สาขา ตลาดสาละไทย

อ.ตาคลี จ.นครสวรรค์

๒๓ เมษายน ๒๕๒๕

โองการจากท่านสวามี สัตยา ไส มาบามา

ดิฉันไม่เคยรู้เรื่องท่านสวามี สัตยา ไส บาบามา ก่อนเลย วันหนึ่งคุณป้าทิพย์ เอมะวิศิษฐ์ เพื่อนสมาชิกเซโคคิวเซเดียว (ศูนย์โยเร) คนหนึ่งของดิฉัน ได้มาปรารภกับดิฉันว่า ดิฉันทำบุญมากก็มากแล้ว ไม่คิดจะช่วยอาจารย์พรสร้างพระเจดีย์อิสรภาพ อนุสรณ์-สมเด็จพะนเรศวรมหาราชบ้างหรือ ดิฉันฟังแล้วก็ยังเฉย ๆ อยู่เป็นเวลานาน ต่อมาก็มาคิดว่า เราก็ได้เรียนรู้พระประวัติของสมเด็จพะนเรศวรฯ มาเป็นอย่างดี รู้ว่าท่านมีพระคุณต่อชาติบ้านเมืองเพียงไร เมื่อมีผู้สร้างอนุสรณ์ถึงท่าน และก็เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติด้วย ควรหรือที่เราจะไม่คิดช่วย เมื่อคิดได้ดังนี้แล้วจึงฝากเงินคุณป้าทิพย์ไปช่วยอาจารย์พร สร้างพระเจดีย์ด้วยเงินจำนวนหนึ่ง ต่อมาอาจารย์พรได้ส่งลูกประจำและหนังสือของท่านให้ดิฉันหลายเล่ม หนังสือเหล่านั้นมีหนังสือ “ไส บาบามา มุขมัทศจรรย์ เล่ม ๑” รวมอยู่ด้วย เมื่อดิฉันเห็นหน้าปก นึกแปลกใจในรูปโฉมที่แปลกตาและได้อ่านเป็นเล่มแรก เมื่ออ่านจบแล้วเกิดความ

สนใจจึงได้ไปซื้อเล่ม ๒-๓ มาอ่านอีก เกิดความประทับใจอย่างใหญ่หลวง จึงได้ช่วยอาจารย์พรทั้งชายและแจกหนังสือของท่าน ไส บาบา และหนังสือวิญญาณ ที่มีเรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบา เรื่อยมา

ต่อมาได้ข่าวว่า อาจารย์พรคิดจะไปนมัสการท่านสวามีที่อินเดีย จึงได้ขออนุญาตอาจารย์พร ร่วมเดินทางไปด้วยทั้ง ๆ ที่ไม่คิดว่าจะได้ไป เพราะอาจารย์พรมีลูกศิษย์ลูกหามากมาย ส่วนดิฉันรู้จักท่านเพียงผิวเผินเท่านั้น ทั้งอายุก็มาก และการไปคราวนี้ก็ไม่แน่ว่าจะไปกับอย่างไร เพราะต่างก็ไม่เคยไปด้วยกันทั้งนั้น และก็ไม่ได้ใจว่าจะได้พบพระองค์ท่านหรือไม่ ด้วยเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ อาจารย์พรอาจจะยังไม่อนุญาตให้ดิฉันได้ร่วมไปด้วยในคราวนี้ก็ได้

ส่วนตัวดิฉัน เวลาสวดมนต์ไหว้พระก็อธิษฐานขอต่อพระองค์ท่านเสมอว่า “ขอให้ดิฉันได้ไปนมัสการท่านในคราวนี้ด้วยเถิด ดิฉันไม่ต้องการอะไรเป็นการส่วนตัวจากท่านเลย เพียงแต่ขอให้ดิฉันได้มีโอกาสช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเท่านั้น” แล้ววันหนึ่งดิฉันก็ ได้รับ

โทรศัพท์จากอาจารย์พร ว่าให้เตรียมตัวเดินทาง ไปอินเดียในวันที่ ๑๔ ธันวาคม นี้ ซึ่งมีเวลาเตรียมตัวประมาณ ๓ วัน เห็นจะได้ ดิฉันตกใจแต่ก็ตัดสินใจไปตามที่ขอร้องอาจารย์พรไว้ พวกเราต้องไปหาสำหรับกันเป็นการใหญ่ เพราะทุกคนที่จะเข้านมัสการท่าน ไส้ บาบา จะต้องแต่งสำหรับทุกคน ด้วยความกรุณาของคุณศรีเพ็ญ พวกเราหลายคนได้รับความช่วยเหลือจากแขกเพื่อนคุณศรีเพ็ญให้ยืมสำหรับเรื่องนี้ จึงต้องขอขอบ คุณคุณศรีเพ็ญมา ณ ที่นี้ด้วย

เรื่องต่อจากนี้ ดิฉันจะไม่บอกกล่าว เพราะมีคนเล่ากันมากแล้ว จะบอกกล่าวแต่เรื่องของตัวเองถึงตอนก่อนจะได้พบพระองค์ท่าน คือวันที่ ๑๖ ธันวาคมตอนค่ำ เย็นวันนั้นพวกเราและคนอื่น ๆ ได้ไปนั่งคอยพระองค์ท่านทำทวารชั้นตามเคย แต่เนื่องจากท่านมีธุระออกไปข้างนอก พวกเราจึงต้องนั่งคอยท่านอยู่จนค่ำ ขณะนั้นดิฉันได้มองขึ้นไปบนหลังคาตรงที่ประทับของพระองค์ท่าน ได้เห็นเป็นเงานกยูงตัวใหญ่มากอยู่บนหลังคา ใจก็คิดว่า นี่เป็นเงาจากที่ไหนหนอ มองไปก็ไม่เห็นมีรูป

นกยูงที่ไหนเลย แต่ก็ไม่ได้เล่าให้ใครฟังเพียงแต่มองแล้ว มองเล่าอยู่คนเดียวเท่านั้น ตอนเช้าวันที่ ๑๗ พวกเราก็ ไปนั่งคอยพระองค์ท่านออกมาทำอาหารชั้นตอนประมาณ ๙ โมงตามเคย ดิฉันมองไปทางด้านซ้ายของม้านที่รั้วใกล้ ๆ กับทางฝ่ายซ้ายนั้น ตรงนั้นมีเสาสองด้าน อยู่ใกล้กับ ช่องว่างระหว่างเสา 2 ต้นนี้ ดิฉันก็เห็นเป็นรูปนกยูงแบบ เดียวกับที่เห็นเมื่อคืนนี้อีก แต่นกยูงตัวเล็กกว่า ก็นึกใน ใจว่า “เราเห็นนกยูงอีกแล้ว” ลักครู่ระหว่างที่นั่งพนมมือ อยู่นั้น นกกาที่บินอยู่ตามต้นไม้เหนือศีรษะ ได้ถ่ายลง มารดนิ้วหัวแม่มือทั้ง ๒ ของดิฉันพอดี พอรู้สึกตัวก็ร้อง ว่า “อู๋ย นกขีร์ดมือ ขอลาก ขอลาก” แล้วพอตอนบ่าย พวกเราก็มีโอกาสได้เข้าพบพระองค์ท่านดังที่คนอื่นได้ เล่ามาแล้ว

ดิฉันนั่งหลังสุด มีอาจารย์พร อาจารย์ศิริ และ คุณกิตินั่งบังอยู่ข้างหน้า พระองค์ท่านได้แจกวินูติจาก พระหัตถ์แก่คนข้างหน้าหลายคน แต่ดิฉันก็ไม่ได้รับ เพราะอยู่ไกลเกินไป แต่ดิฉันก็ไม่ได้คิดอะไร เมื่อไม่ได้ก็ แล้วไป พอลักครู่ท่านกลับมองมาที่ดิฉัน แล้วเรียกให้เข้า

ไปพบท่าน ดิฉันงงไปหมดไม่แน่ใจว่าท่านเรียกดิฉันจริงหรือไม่ เมื่อแน่ใจแล้วจึงคลานเข้าไปกราบท่าน ท่านถามดิฉันว่า “ต้องการอะไร” ดิฉันตอบไม่ถูก อึกอักอยู่เป็นนาน เลยถือโอกาสนั้นก็มลงยกชายเสื้อท่านขึ้นเช็ดตาพร้อมกับอธิษฐานว่า “ขอให้ตาในเห็นธรรม และตานอกเห็นชัด เพราะตาดิฉันสั้นมาก แล้วก็จบหลังเท้าท่านด้วยเสร็จแล้วท่านก็ถาม ดิฉันอีกว่า “ต้องการอะไร” ดิฉันจึงตอบท่านไปว่า “ดิฉันต้องการทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น” พอดิฉันตอบท่านเสร็จ ท่านก็ยกมือขวาของท่านขึ้นคว่ำมือวนในอากาศ ๒-๓ ครั้ง แล้วคว่ำเอาลิ้นอกเกตสี่เงินมีรูปท่านสีครีมอยู่ด้านหนึ่ง และอีกด้านหนึ่งเป็นตัวหนังสือว่า “โอม” มาให้ดิฉัน ดิฉันดีใจจนบอกไม่ถูก เมื่อกราบรับของจากท่านแล้วก็รีบคลานออกมานั่งที่เดิม เพื่อเปิดโอกาสให้คนอื่นได้เข้าท่านบ้าง

เมื่อทุกคนได้เข้าเสร็จแล้ว ท่านได้เปิดโอกาสให้คนที่มรูปท่านให้ท่านเซ็นชื่อให้ ดิฉันได้ขอรูปท่านจากเด็ก ๆ ที่ไปด้วยได้มารูปหนึ่งและให้ท่านเซ็น ท่านเซ็นว่า “With Love Baba” เมื่อท่านเซ็นให้ทุกคนแล้ว ท่านก็หัน

ไปหยิบตะกร้าของท่าน ซึ่งมีซองวิญญูติดอยู่เต็มแล้ว ลูกขึ้น
แจกแก่พวกเราทุกคน ๆ ละหลายสิบซอง ส่วนดิฉันเมื่อ
ได้รับแจกวิญญูจากท่านแล้ว ก็นึกขึ้นได้ว่าไม่ได้ให้ท่าน
ตะของที่เอาติดตัวไปด้วย เพื่อความศักดิ์สิทธิ์จึงหัน
หน้ากลับไปหาท่านอีก พอติดตามดิฉันสบตาท่าน ท่าน
มองมาที่ดิฉันเหมือนจะบอกว่า “เรารู้จักกันมาก่อนแล้ว
นะ เราไม่ใช่คนแปลกหน้าของกันและกันเลย” อันนี้ดิฉัน
ประทับใจมากที่สุด ได้ยื่นของให้ท่านตะ ท่านตะของ
แล้วก็ยื่นมือมาจับศีรษะดิฉันอีกด้วย ดิฉันชื่นใจ
เหลือเกินสุดที่จะพรรณนา พอออกมาข้างนอกดิฉันได้
ไปกราบขอพรพระคุณท่านอาจารย์พร คุณศรีเพ็ญ และ
อาจารย์ศิริ ที่ท่านได้กรุณาให้ดิฉันได้เดินทางร่วมมากับ
คณะจนได้รับความประทับใจถึงปานนี้

ก่อนที่เราจะจากปุตตปารตี คณะเราได้ไปกราบ
ลาท่านไส บาบา ที่หน้ามณฑีร์ของท่าน ดิฉันได้อธิษฐาน
จิตว่า “ดิฉันมากราบท่านเพื่อจะกลับบ้าน แต่ไม่กราบ
ลาเพราะดิฉันทราบว่า พระองค์ท่านจะอยู่กับดิฉัน
ตลอดไป”

น่าประหลาดที่ข้ากลับ พวกเราได้หยุดซื้อของที่ระลึกกันที่ร้านขายของที่ระลึกแห่งหนึ่ง เผอิญตาดิฉันเหลือบไปเห็น ศิลาสีขาวทำเป็นรูปนกยูง เหมือนกับที่ดิฉันเห็นบนหลังคามันที่ไร่ไม่มีผิด ดิฉันรีบซื้อทันทีเวลานั้นนกยูงนั้นได้ตั้งอยู่ที่ใต้รูปพระบาทของท่านสวามี ซึ่งดิฉันกราบสักการะอยู่ทุกวัน และลือกเก็ตของท่านก็แขวนอยู่ที่คอของดิฉันด้วย

ด้วยเหตุดังที่เล่ามานี้ ดิฉันจึงถือว่าการที่ดิฉันได้ไปนมัสการท่านสวามี สัตยาไส บาบ่า ครั้งนี้เป็นโองการของท่านไส บาบ่า เรียกให้ดิฉันไปเฝ้าท่านโดยแท้

ม.ล. อภรณ์รัตน์ เสือวรรณศรี

๙๙ ซอย ๑๙ ซ.ถนนเสรี ๒

หมู่บ้านเสรี ๑ หัวหมาก กทม. ๖๐๒๔๐๐

ความรู้สึกในการไปนมัสการท่านได้ บาบ่า

วันออกเดินทาง เมื่อเครื่องเริ่มขยับขึ้นจากแท็กซี่ ข้าพเจ้าก็ภาวนาว่า โอม ไสราม ๆ ๆ ๆ โดยอัตโนมัติเมื่อหยุดแล้วจึงรู้ว่า เอ๊ะ ทำไมเราพูดคำนี้ นึกได้ว่าเป็นคนมีอาชีพมาตลอดกาล จึงเอาวิภูติของท่านขึ้นมา รับประทานพร้อมส่งใจถึงท่านขอความคุ้มครอง จึงได้สดชื่นตลอดโดยไม่เมาจนถึงโคลัมโบ รุ่งขึ้นก็บินต่อไปมัทราส ด้วยใจจดจ่อ ขึ้นรถบัสต่อไปบังการ์ลอร์ คิดในใจว่า รถบัสธรรมดาอย่างนี้พอเที่ยงบ่ายคงร้อน และเราคงตกม้าตายตอนจบตามเคย พอรถออกก็ประหลาดใจว่าทำไมขับช้าใจเย็นได้ เห็นความเมตตา ความมีน้ำใจเมื่อรถสวนกันเขายกมือให้กัน และหลีกเลี่ยงกองข้าวเปลือกที่ชาวนามาตากบนถนน ทำให้สบายใจหมดกังวล แล้วยังมีบรรยากาศดีเสียอีกด้วย เกิดความรื่นรมย์ขึ้นในจิตใจ คิดถึงท่านไส บาบ่า ยังไม่ทันถึงเลยเพียงเข้าเขตท่านเท่านั้นยังเป็นสุขใจแล้ว รวากับมีพลังอันสดชื่นมาจากที่ใดที่หนึ่ง คือท่านไส บาบ่า นั่นเอง

ข้าพเจ้าเป็นเอามากใคร ๆ ก็แปลกใจถามว่า ไม่
เมาหรือ ? เพราะคนที่เขาไม่เคยเมาก็ทำท่าไม่ดีแล้ว
ตั้งแต่ตอนลงจากเครื่องบินแต่ละครั้ง ข้าพเจ้าก็แปลกใจตน
เองเช่นกันอะไร ๆ รอบกายก็ดูดีไปหมด เมื่อถึงแล้วใจ
ยังจดจอต่อกันแม้ยังไม่เห็น ยิ่งเมื่อได้นั่งคอย สายตา
มิได้คลาดจากทางออกเลย เมื่อท่านออกมาทีละสิ่งมอง
เห็นภาพร่างเล็ก ผมพู่หน้าผ่องใสและเสื้อสีสดใส ภาพนี้
ตรึงใจตลอดมาจนบัดนี้ แม้สีลาการเดิน การรับซอง
จดหมาย การทำมือวน ๆ แล้วทำหีบซองในอากาศ
ออกมาให้ใครต่อใครก็เป็นภาพพิมพ์ใจ รวมไปถึงบุคลิก
ลักษณะอันพิเศษสุดในขณะที่ทำให้คำสอนแก่พวกเราตอน
ได้เข้าพบท่าน ซึ่งฟังแล้วเข้าใจทันที รู้จักตนเองขณะนั้น
ว่าเป็นอย่างไร และต่อไปควรจะเป็นอย่างไร จิตใจ
เปลี่ยนไปมีความปีติจนลืมอะไรที่ขัดข้องหมด ดูอะไร ๆ
จะราบรื่นดีต่อไป เพราะเพียงนั่งฟังประเดี๋ยวเดียวความ
เมื่อยล้าทางกายและใจค่อย ๆ คลายออกทันที และดู
เหมือนมีพลังจากตัวท่านมาสู่ตัวเรา ตาเจ็บที่ฝังเข้าตอน
บ่ายก็พลันหาย จนรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงนี้ทันใด ใคร

จะเชื่อเราหนอ เคยอ่านหนังสือที่เขียนว่าท่านแสดง
ปาฏิหาริย์นั้นเมื่อเห็นเข้าก็รู้สึกว่าเป็นธรรมดาของท่าน
(เราทำไม่ได้เลยเรียกว่าปาฏิหาริย์) ความปิติ ความสุข
ทำให้สดชื่นยิ่ง ท่านช่างประเสริฐยิ่งนัก จะต้องรำลึกถึง
และหาโอกาสมาอีกให้จงได้เพื่อเพียงได้เห็นท่านเท่านั้น
ทั้งยังคอยและหวังอีกว่าจะได้พบท่านในประเทศไทย

บุบผา จุลวงศ์

๑๖๔/๑ ซอยอาคารสงเคราะห์

ถนนพิชัย กทม. ๑๐๓๐๐

ความรู้สึก เมื่อได้ไปกราบ องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา

ในช่วงชีวิตที่ผ่านมา ดิฉันได้เดินทางไปทั่วโลก พบผู้คนมากมาย ตั้งแต่ประตูของประเทศจนถึงคนกวาดถนนทั้งทวีปยุโรป อเมริกา และเอเชีย เพราะอาชีพทำทัวร์...ต้องนำคณะไปในที่ต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ

เชื่อไหมคะ ว่าดิฉันชอบทัวร์ไหว้พระมากที่สุด ถ้าเลือกได้ในทัวร์ของ บ. NC ที่เดินทางเดือนละหลาย ๆ คณะสู่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ดิฉันมักจะเลือกไปนมัสการสังเวชนียสถานสี่ คือสถานที่ ประสูติ ตรัสรู้ ปฐมเทศนา และปรินิพพาน ณ ประเทศอินเดีย และ เนปาล เป็นอันดับหนึ่งเพราะจิตชอบ

หลายคนคงอยากรู้ว่าดิฉันมีโอกาสเดินทางบ่อย เรียบตรง ๆ ว่า ดิฉันเองก็ภูมิใจในงานที่ทำ โดยเฉพาะการพาคณะไปนมัสการสังเวชนียสถานสี่ ซึ่งดิฉันรู้สึกว่าได้ทำหน้าที่สำคัญ “เป็นเรือรับผู้ไฝ่ธรรมข้ามฟากสู่ประตูสวรรค์” ทุกครั้งที่ไปดิฉันรู้สึกเป็นสุข

และอิมใจ เมื่อคณเฑาะที่นำพาไปนั้น เขาได้พบเห็นในสิ่งที่เป็นกุศลจิต เขาได้สร้างสมและเพิ่มพูนศรัทธาในพระพุทธศาสนา ได้เห็นดวงหน้าเขาอิมเอิบ ได้เห็นแววตาเขาเปี่ยมด้วยประกายแห่งเมตตาธรรมที่อยู่ใ้ใจเพียงเท่านี้ดิฉันก็สุขใจยิ่งแล้ว

ในการเดินทางไปในมัสการ องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา นั้นเหมือนปาฏิหาริย์ เพราะไม่ใช่รายการที่ดิฉันตั้งใจไป ครั้งแรกไม่ค่อยเต็มใจนักด้วยเป็นกังวลในสิ่งที่ตนต้องนำพาคณเฑาะไป แม้นไม่ต้องรับผิดชอบ ๑๐๐% ก็ยังอดกังวลไม่ได้ เพราะเป็นหน้าที่และอาชีพที่ฝังอยู่ในสายเลือด สถานที่ไม่เคยเห็น ไม่เคยไป จะเจอปัญหาอะไรก็ไม่รู้ จะกินนอนที่ไหน ล่าฝังกตัวคนเดียวนั้นไม่กลัวเพราะเป็นนักเดินทางอาชีพอยู่แล้ว แต่นี้พาคนอื่นเขาไปด้วย เกรงเขาจะว่า NC. ไม่ดี แม้นคุณศรีเพ็ญจะบอกว่า ได้บอกให้ทุกคนเข้าใจแล้ว..ด้วยความรักเคารพ และเป็นห่วงอาจารย์พร อยากตามไปรับใช้จึงตัดสินใจไป ไปแก้ไขเอาข้างหน้า ทั้งคณเฑาะที่ไป 4 ฟัง

อาจารย์พรอยู่แล้ว คงไม่มีใครลุกขึ้นมาร้องกรี๊ดจะกลับบ้านถ้าไปเจอปัญหา

ก่อนเดินทาง.....ได้อ่านหนังสือไล่ บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์ ที่อาจารย์ศิริแปล ก็สนใจแต่ไม่ค่อยเชื่อนัก ความจริงใครก็ตามที่เป็นศิษย์อาจารย์พรย่อมรู้ว่า “การที่ใครสักคนถ้าฝึกวิปัสสนา-สมาธิได้อภิญญาขั้นสูง จะทำสิ่งมหัศจรรย์ เช่น หายตัว เหาะเหินเดินอากาศ เสกของ รักษาโรคย่อมไม่ใช่ของแปลก” แต่ที่รู้จักเพราะพุทธองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า และสาวกที่เคยปฏิบัติได้แล้วทั้งสิ้น

สำหรับรายละเอียดในการเดินทางคุณศรีเพ็ญก็ได้เล่าไว้อย่างละเอียดแล้ว ในการเดินทางครั้งนี้ ดิฉันได้พบความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับจิตของตน ซึ่งเกิดขึ้นเองโดยไม่รู้ตัว อันเป็นประสบการณ์ทางจิตที่ดิฉันถือว่ามีค่ายิ่งกว่าเงินเป็นสิบเป็นร้อยล้าน มีค่ากว่าแก้วแหวนเงินทอง.....

เมื่อไปถึงบริเวณประคันทินิลย์ม ความขลังของบริเวณสถานที่ และบรรยากาศตั้งที่คุณศรีเพ็ญได้

บรรยายไว้แล้วนั้น ดิฉันขออนุญาตเรียนเพิ่มเติมว่า เพียง ก้าวแรกที่เหยียบย่างเข้าไป....ก็รู้สึกว่ จิตถูกโน้ม น้าวไปเสียแล้ว ยิ่งเวลาล่วงเลยไป....ดิฉันรู้สึกเหมือน ถูกสะกดจิต หรือคล้าย ๆ อยู่ในห้วงแห่งความสุขสงบ มองไปทางไหนก็สบายตา เห็นผู้คนใจดียิ้มแย้มแจ่มใส ช่วยเหลือเกื้อกูล ต้นไม้ใบหญ้าน่ารัก อากาศก็เย็นพอ สบาย ไม่ร้อนไม่หนาว...น่าจะเป็น สวรรค์บนโลกมนุษย์ เสียจริง ๆ

๓ คื่นที่คณะเราค้างอยู่ที่ประคันดินิลย์ม ความจริงก็มีเรื่องทดสอบอารมณ์ดิฉันหลายเรื่องทีเดียว มี เหตุการณ์ต้องกังวล ต้องแก้ไข ชวนให้น่าโกรธ ซึ่งถ้า เป็นทัวร์ไปยุโรปหรือฮ่องกง ดิฉันคงเดินป้า ๆ เช่น เรื่อง รถและเอเย่นเบี้ยวคณะของเราเป็นต้น

แต่ ณ ที่นั้น....ที่ประคันดินิลย์ม จิตของดิฉัน สงบ เบา สบาย....ไม่อยากโกรธ....กลัวจะโกรธ เสียตาย อารมณ์สงบ และเบาสบายนั้น เป็นความรู้สึกที่พิเศษสุด อัศจรรย์จริง ๆ ดิฉันรู้สึกเหมือนเวลาเดินแล้วประคอง

แก้วนํ้าที่เต็มเปี่ยม ต้องพยายามเดินเบา ๆ ช้า ๆ เพื่อไม่ให้นํ้ากระฉอกออกจากแก้วนํ้าแต่หยดเดียว

ปกติดิฉันเป็นคนโกรธง่าย ซึ่งสมัยก่อนโน้นละก็ แสลงอน ขี้โกรธ เอาแต่ใจตัวเอง เจ้าอารมณ์ คิดมาก และ ฯลฯ ต่อเมื่อรู้จักรักรรรมก็ดีขึ้นบ้าง โดยการพอโกรธก็รู้ว่า “อ้าว เราโกรธเสียแล้ว” แล้วก็ดับความโกรธเสียด้วยการภาวนา พุทโธ และให้อภัย แต่ยามนั้น...ที่เราอยู่ที่ประคั้นดินลย์ม ดิฉันประหลาดใจตนเอง....ดิฉันรู้ว่าก่อนโกรธ กลัวจะโกรธ เสียหายอารมณ์สุขสงบ และไม่ได้โกรธเป็นไปได้อจรง!! ท่านผู้ปฏิบัติเท่านั้นจึงจะรู้ว่า อารมณ์สุขสงบโดยโหระไมรบกวน เป็นเวลาหลายวันนั้น....เป็นความสุขสงบเพียงไหน ? โดยเฉพาะ “ชีวิตที่ต้องต่อสู้ดิ้นรน พาดพันในวงการธุรกิจ” ความรู้สึกหลาย ๆ อย่างที่จิตรับได้นั้นเป็นความรู้สึกเฉพาะตัวยากที่จะเล่าออกมาเป็นคำพูด หรือ บรรยายเป็นตัวอักษร นอกจากความรู้สึกสุขสงบ จิตเบาสบายที่ว่า จิตของดิฉันรับความรู้สึกถึงพลังของความรัก ความเมตตาที่แทรกอยู่ในทุกอณูของอากาศ..ไม่ว่าจะยามนั่งอยู่

ตรงหน้าท่านคริสต์ยา ไส บาบ่า หรือแม่แต่อยู่ในบริเวณ
ประคันทิสนิยาม พลังแห่งความรักและ เมตตาที่ ดิฉันรับ
ได้แจ่มชัด สภาพจิตยามนั้นละเอียดมากขึ้น มีแรง
บันดาลใจที่จะเป็นผู้ให้โดยบริสุทธิ์ ไม่หวังสิ่งตอบแทน
แม้ว่าปกติก็เป็นผู้ให้อยู่พอสมควรแล้ว แต่ยามนั้น
อยากให้อีกกว่า

เรื่องของจิตที่เล่ามานี้ ท่านก็คงทราบว่าเป็นเรื่อง
ละเอียดอ่อนที่รู้ได้เฉพาะตัวเท่านั้น ยากที่จะยกมาให้
ใครดู หรือบรรยายหรือเล่าด้วยปาก ขอสรุปเสียตรงนี้
ว่าจากการเดินทางครั้งนั้น ดิฉันสามารถประคองสภาพ
จิตเช่นนั้นไว้ได้นานกว่า 6 เดือน เมื่อกลับมาถึงเมืองไทย
แล้ว มาต่อสู้อุปสรรคกับงานธุรกิจประจำวันที่ยุ่งตลอด
๒๔ ชั่วโมง เดือนละ ๓๐ วัน คนที่รู้จักดิฉันดีคงนึกออก
ว่า การเป็นกรรมการผู้จัดการบริษัททัวร์นั้น ยุ่งวุ่นวาย
เพียงไร...กลับมา...ลูกน้องทุกคน ที่บริษัทมองเห็นกัน
ทุกคน ต่างบอกกันว่า พี่वलดูแปลก เปลี่ยนไปมาก
โดยเฉพาะในด้านอารมณ์ เมื่อมีเรื่องคอขาดบาดตาย

เข้ามา พนักงานคิดว่าประเดี๋ยวพื๋นวลคงตื่น...แต่พื๋นวลกลับสงบจนเขาประหลาดใจและถามถึง

เวลาผ่านไป พลังแห่งความรักและความเมตตาที่ได้รับมาคงจะจางไป ตอนนี้อารมณ์เกือบจะกลับเข้ารูปร่างเก่าเสียแล้ว....อยากจะกลับไปอีก....อยากจะได้มีสภาพจิตที่สุขสงบ เบาสบาย ไม่มีโมหะ โทสะ เช่นนั้นอีก

ขอเรียนว่า ดิฉันเองไม่ติดใจเรื่องมหัศจรรย์ที่ท่านเนรมิตอะไรต่อมิอะไร ไม่สงสัยว่าท่านจะเล่นกลหรือไม่ แต่พอใจแล้วที่ได้พบ ได้กราบไหว้ท่านศรีสัตยาไส บาบา ผู้ควรแก่การเคารพกราบไหว้ ไม่ว่าจะท่านจะเป็นฮินดูหรือศาสนาใด แต่ท่านก็เป็นคนดี มีธรรมซึ่งควรแก่การกราบไหว้ ใครได้พบเห็นก็เป็นบุญของผู้พบเห็นแล้ว

ดิฉันจะต้องกลับไปอีกพร้อมด้วยสามีและลูก และจะกลับไปอย่างผู้ให้ เพราะครั้งที่แล้วดิฉันไปรับและรับจากท่านศรีสัตยาไส บาบา แต่เพียงฝ่ายเดียว

ขอขอบพระคุณอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ที่กรุณาให้ดิฉันรับใช้คณะและอาจารย์ ซึ่งเป็นการดลบันดาลให้

ดิฉันได้รู้จักท่านศรีสัตยา ไส บาบา นี้แหละหนา โบราณ
จึงว่าไว้ “คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล”

นวนลจันทร์ เพียรธรรม

กรรมการผู้จัดการบริษัทเอ็น. ซี. ทัวร์

๑๑๐๔ ชั้นล่างศูนย์การค้าอินทรา

ถนนราชปรารภ กรุงเทพฯ

โทร. ๐-๒๒๕๑-๑๑๑๑, ๐-๒๒๕๒-๑๑๑๑ ตีปี ๗๔๔,๕,๖

ข้อความทั้งหมดนี้เป็นบันทึกความทรงจำ จากผู้
ร่วมเดินทางไปกราบนมัสการ องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส
بابา พร้อมกันเมื่อวันที่ ๑๔-๒๑ ธันวาคม ๒๕๒๕
สำหรับข้อความต่อจากนี้เป็นบันทึกของคุณไมตรี บุญสูง
ซึ่งเป็นสมาชิกหนังสือวิญญาณผู้หนึ่ง ที่มีความสนิท
สนมคุ้นเคยกับอาจารย์พรและข้าพเจ้ามาก เพราะเป็น
ผู้มีจิตใจใฝ่ธรรม มุ่งหาความสงบให้แก่จิตใจ พร้อมทั้ง

ชักจูงให้บุคคลอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากให้ได้หันมาสู่จุดมุ่งหมายปลายทางเดียวกัน

คุณไมตรี บุญสูง มิได้เดินทางร่วมไปพร้อมกับคณะเราก็จริง แต่ด้วยจิตอันมุ่งมั่น คุณไมตรีจึงได้เดินทางไปแต่ตามลำพังกับครอบครัว เพื่อกราบนมัสการองค์ภควัน ข้าพเจ้าจึงได้ขอร้องให้คุณไมตรีช่วยเขียนเล่าถึงประสบการณ์ในการไปกราบนมัสการ องค์ภควัน เพื่อเป็นเครื่องยืนยันว่า แม้จะเป็นการไปคนละคราวกัน แต่สิ่งซึ่งได้รับจากองค์ภควันนั้นก็ดุจเดียวกัน และคุณไมตรียังได้กรุณาแนบข้อความประสบการณ์ของคุณรัตน์ บุญสูง ผู้ภรรยาซึ่งได้เกิดขึ้นก่อนจะออกเดินทางไปสู่ประคันตินิถยมมาด้วย จึงขอขอบพระคุณ คุณไมตรี ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ศรีเพ็ญ จัตตะศรี

ประสบการณ์ที่ประศันตินิถัม

นับตั้งแต่ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับ “ท่านไส่ บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์” ซึ่งแปลและเรียบเรียงจากเรื่อง “Sai Baba : Man of miracle” “Sai Baba Avatar” ของ Mr. Howard Murphet โดยอาจารย์ศิริ พุทธศุภกร ทำให้ข้าพเจ้ามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะได้ไปกราบนมัสการท่านองค์ภควันทีประศันตินิถัมปุตตปารตีทีประเทศอินเดียด้วยตนเอง ความปรารถนาซึ่งเรียกร้องอยู่ภายในจิตใจก็สัมฤทธิ์ผล โดยข้าพเจ้าและครอบครัวได้ออกเดินทางจากประเทศไทยสู่อินเดียเมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๒๕ นี้ หลังจากทีพลาดโอกาสมาแล้วครั้งหนึ่งซึ่งตอนนั้น อาจารย์พร รัตนสุวรรณ คุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี และคณะได้เดินทางไปกราบนมัสการท่านองค์ภควันศรีสัตยาไส่ บาบ่า มาแล้วทีประศันตินิถัมและทางคุณศรีเพ็ญก็ได้กรุณาโทรศัพท์ทางไกลมาชวนให้ร่วมคณะไปด้วย แต่เนื่องจกภารกิจของบริษัท จึงไม่สามารถร่วมเดินทางไปกับคณะของอาจารย์พร ในครั้งนั้นได้

การไปเยือนประเทศอินเดียครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายอยู่ประการเดียว นั่นก็คือต้องการจะไปกราบนมัสการท่านองค์ภควันศรีสัตยาไส บาบา สำหรับการเดินทาง ประคันตินิลยัมนั้น ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวในที่นี้ เพราะทางคุณศรีเพ็ญ จตุหะศรีได้เคยเขียนไว้แล้วในหนังสือวิญญาณ แต่จะขอเล่าถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าและครอบครัวที่ประคันตินิลยัม

วันแรกที่เดินทางไปถึงประคันตินิลยัมนั้น เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น. หลังจากเข้าที่พักเรียบร้อยแล้ว ก็ทราบว่า อีกประมาณครึ่งชั่วโมงจะมีพิธีทารชัน ทำให้ข้าพเจ้าและครอบครัวตื่นเต้นมากที่จะได้มีโอกาสเห็นท่านองค์ภควันด้วยสายตาของเราเอง ภรรยาของข้าพเจ้ารีบเปลี่ยนแปลงตัวเป็นชุดสำหรับ (ซึ่งเป็นประเพณีที่ผู้หญิงทุกคนที่เข้าพิธีทารชันจะต้องแต่งชุดสำหรับเหมือนกันหมด) รีบพาลูกสาวทั้งสองไปเข้าแถวทางฝ่ายผู้หญิง ส่วนข้าพเจ้าก็รีบวิ่งไปเข้าแถวทางฝ่ายผู้ชายก่อนเวลา ประมาณ ๒๐ นาที พวกที่อยู่ในแถวทั้งหมดต่างก็เดินเรียงกันเข้าไปนั่งในบริเวณหน้า “อาศรม”

อย่าง เป็นระเบียบเรียบร้อย ข้าพเจ้าสังเกตุจำนวนผู้คนที่นั่งอยู่เพื่อรอเฝ้าท่านภาควันในวันนั้นประมาณเกือบสามพันคน ทั้งหญิงและชายแต่ละคนสายตาพุ่งไปสู่ที่ “อาศรม” ด้วยอาการสงบและสำรวม ทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าสังเกตุผู้ที่นั่งติดกับข้าพชายกมือขึ้นประณมและคนอื่น ๆ ก็ยกมือขึ้นประณมเช่นกัน เมื่อเห็นบุรุษร่างหนึ่งกำลังเดินออกมา จากประตูอย่างเชื่องช้า ด้วยเสื้อชุดสีส้มยาวจรดเท้า ผมฟู ใบหน้าอิมเอิบไปด้วยความรักและเมตตา พร้อมกับโบกมืออำนวยพรแก่ทุกคนอย่างช้า ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะจิตใจ ปลอดโปร่งและสบายอย่างสุดที่จะพรรณนาพยายามจ้องมองใบหน้าอันเปี่ยมล้นไปด้วยความเมตตากรุณาพระองค์ท่าน

เมื่อท่านเดินผ่านหน้าแถวที่มีคนอื่นจดหมายหรือไม้ก้านำสิ่งของซึ่งอาจจะเป็นรูปถ่ายของท่าน หรืออื่นใดก็ตามให้ท่านเสกให้ โดยท่านจะวางมือลงบนสิ่งของเหล่านั้น และถ้าเป็นจดหมายท่านก็จะรับเอาไป เป็นเรื่องแปลกอยู่อย่างหนึ่งก็คือว่า ท่านจะไม่รับจดหมายทั่วไป และจะไม่เสกของให้ใครทั่ว ๆ ไปเช่นกัน ผู้ที่ท่านรับ

จดหมายหรือเสกของให้นั้นถือว่า ผู้นั้นเป็นผู้โชคดี เพราะเมื่อท่านรับจดหมายไปแล้วก็เท่ากับว่าท่านจะช่วยเรื่องราวที่เขียนขอความช่วยเหลือไป ซึ่งจะปรากฏออกมาในรูปแบบใดนั้นผู้ที่ท่านรับจดหมายไปเท่านั้นจะทราบเอง

ท่านองค์ภควันจะเดินผ่านผู้ที่นั่งอยู่อย่างช้า ๆ และบางทีก็จะหยุดแล้วโบกมือขวาสองสามครั้ง ก็จะมี วิญญาณล่องไหลออกจากอุ้งมือสู่ผู้ที่ท่านจะมอบให้ จากนั้นก็จะเดินผ่านไป ซึ่งปรากฏการณ์ของวิญญิตจากการโบกมือเพียงสองสามครั้งให้แก่ผู้ที่สมควรจะได้รับนั้น ข้าพเจ้าเห็นบ่อยเหลือเกินตลอดเวลา ๕ วัน ในประเด็น-ตินิลยัม ทุกครั้งที่มีพิธีทารชันจะมีผู้โชคดีที่ท่านจะเรียกเข้าไปสัมภาษณ์เป็นการส่วนตัว โดยท่านจะเดินผ่านและจะกวักมือเรียกผู้ที่ท่านต้องการจะพบเป็นการส่วนตัว ทั้งนี้และทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับตัวท่านเองที่จะให้ใครเข้าพบเป็นการส่วนตัว ไม่มีนายหน้า ไม่มีคนกลางที่จะนำใครไปพบองค์ท่านได้นอกจากพระองค์เองซึ่งทำให้ข้าพเจ้าคิดว่า ความศรัทธาอันมั่นคงความรักอย่างจริงใจต่อ

พระผู้เป็นเจ้าของท่านนั้นจะเป็นสิ่งที่จะทำให้มีโอกาสได้เข้าพบพระองค์ท่านได้ พิธีการชั้นนี้จะใช้เวลาไม่เกินครึ่งชั่วโมง จากนั้นท่านภควันก็จะเดินไปพบผู้ซึ่งท่านเรียกให้ไปคอยเพื่อพบเป็นการส่วนตัว และจะนำพวกเขาเหล่านั้นเข้าไปในห้องปิดประตู จากนั้นผู้คนที่ชายหญิงต่างก็แยกย้ายกันกลับที่พัก บางคนก็ไปเข้าแถวเพื่อเข้าพิธีภขัน (สวดมนต์) ในห้องโถงต่อไป

ข้าพเจ้าภรรยาและบุตรสาวทั้งสองก็กลับสู่ที่พักต่างก็รู้สึกเบิกบานใจเป็นที่สุดที่ได้มาเห็นองค์ภควันศรีสัตยา ไส บาบา ด้วยตนเอง คิดว่าคืนนี้เราจะพักผ่อนกันให้เต็มที่หลังจากตรากตรำกับการเดินทางมาสู่ปุตต-ปารตี ที่ไหนได้คืนนั้นทั้งคืนไม่ได้หลับได้นอนกันเลยไม่ใช่เป็นเพราะความตื่นเต้นดีใจที่ได้มาราบนมัสการองค์ภควัน แต่เป็นเพราะว่าต้องมาทำสงครามกับยุงตลอดคืน ไม่ทราบว่ามีมาจากไหนช่างมากมายเหลือเกิน สงสารบุตรสาวคนเล็กที่ไม่ได้หลับนอน อากาศก็ร้อนอบอ้าว นั่งตบยุงกันเกือบค่อนสว่าง ข้าพเจ้าบอกกับภรรยาว่า อย่างนี้เห็นจะอยู่ไม่ไหวแล้ว เรากลับไป

บังกาลอร์ดีกว่า นี่เพียงคืนแรกโดนอย่างนี้แล้ว อีกสี่คืน หากไม่ได้หลับได้นอนมิแยءหรือ โหเน ๆ เราก้มาเห็นท่านแล้ว ไม่รู้ว่าจะมีวาสนาได้พบเป็นการส่วนตัวหรือเปล่า ข้าพเจ้าทนไม่ไหวที่จะเห็นลูกสาวมาลำบากอย่างนี้ รอให้สว่างแล้วจะรีบไปโทรศัพท์ให้มิสเตอร์มาดัวร์ ผู้ซึ่งนำเรามาส่งที่ปุตตปารตี ให้ส่งรถมารับไปพักที่บังกาลอร์ดีกว่า ภรรยาข้าพเจ้าก็นั่งเฉยไม่พูดอะไรไปปล่อย ให้ข้าพเจ้าบ่นไปคนเดียว

ความตั้งใจอย่างแน่วแน่ในการเดินทางมา ประคันตินิลยัม เพื่อจะรับพรจากองค์ภควันเพื่อโชคดีจะได้เข้าพบเป็นการส่วนตัวสูญหายไปหมดสิ้นแต่คืนแรกนึกแต่เพียงว่าอย่างไร ๆ พรุ่งนี้จะต้องกลับไปบังกาลอร์ให้ได้ ข้าพเจ้านั่งบ่นยุ่งให้กับตนเองและลูก ๆ จนกระทั่ง เวลาเช้าตรู่ประมาณเกือบ ๐๖.๐๐ น. จึงได้ลุกไปอาบน้ำช่วงเช้านี้ ค่อยยังชั่วหนอยไม่ต้องโรมรันพันตูกับยุ่งมาก นักจึงบอกภรรยากับลูก ๆ ว่านอนพักผ่อนไปเถอะ ส่วนข้าพเจ้าจะออกไปเดินเล่นข้างนอกและเมื่อร้านกาแฟเปิดก็จะไปทานกาแฟ แล้วจะซื้ออาหาร

เข้ามาฝาก จากนั้นก็คว้าจดหมายและรูปถ่ายของท่าน
องค์ภควัน ซึ่งนำติดตัวไปจากเมืองไทยออกจากที่พัก
ปล่อยให้ภรรยาและลูกได้หลับนอนกันวันหลังจากที่ต้อง
ต่อสู้กับขงมาตลอดคืน

๐๓.๓๐ น. ผู้คนต่างก็พากันเดินไปเข้าแถวเพื่อ
เตรียมตัวเข้าพิธีทารขันในช่วงเช้า ซึ่งเริ่มตั้งแต่เวลา
๐๓.๓๐ น. ถึง ๐๘.๓๐ น. ข้าพเจ้าก็ไปเข้าแถวกับเขา
ด้วย กะว่าพอเสร็จจากพิธีทารขันแล้วจะโทรศัพท์ไปหา
มิสเตอร์มาตุร์ให้ส่งรถมารับ เวลาประมาณ ๐๘.๑๐ น.
ท่านองค์ภควันก็เดินออกจาก “อาคาร” ของท่านเพื่อ
โปรดผู้คนที่มารอเฝ้าท่าน อยู่เช่นเดียวกับเมื่อวานตอน
เย็น และเหตุการณ์อันไม่นึกไม่ฝันก็เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า
คือหลังจากที่ท่านได้เรียกผู้โชคดี ๕ คน ซึ่งเป็นคน
สัญชาติสิงคโปร์ ๑ คน คนอินเดียน ๒ คนและชาว
ออสเตรเลีย ๒ คน ท่านก็ดึงมาหยุดอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า
พอดีตอนนี้ทุกสิ่งทุกอย่างวูบไปหมดจำได้แต่เพียงว่า ได้
ก้มลงไปกอดแทบเท้าของท่าน จากนั้นยกรูปและ

จดหมายขุนเห่เนื้อศรีษะและนั่งก้มหน้ามีเสียงกล่าวทักขึ้น (เป็นภาษาอังกฤษ) ว่า “เธอมาจากไหน”

ตอนนี้รู้สึกว่าจะจดหมายถูกดึงออกจากมือไป ได้ตอบว่า “ประเทศไทย” ท่านถามต่อไปอีกว่า “มากันกี่คน” ก็ได้เรียนท่านไปว่า “มากับภรรยาและลูกสาว ๒ คน” จากนั้นท่านก็กวักมือเรียกบอกว่า “มา.....ไปตามภรรยาและลูก ๆ มาด้วย” พอสิ้นเสียงเรียกเท่านั้นก็พาเข้าไปกอดแทบเท้าท่านอีก ท่านก็ว่าให้ไปตามภรรยาและลูก ๆ ให้ไปคอยที่ “อาคาร” ข้าพเจ้าคิดว่ารูปได้ก็รีบเดินไปทางกลุ่มผู้หญิง แต่ไม่พบภรรยาและบุตรสาว ซึ่งเข้าใจว่าคงจะหลับกันอย่างสบายในห้องพัก ข้าพเจ้าก็ยืนแก็ง ๆ กัง ๆ อยู่ในลานหน้าบริเวณ “อาคาร” ท่านองค์ภควันเดินตรงมาหาข้าพเจ้าอีก แล้วถามว่า “ไหนละภรรยาและลูกสาวของเธอ” จึงได้กราบเรียนท่านว่าสงสัยจะหลับอยู่บนห้องพักท่านบอกว่า “ไม่เป็นไร....เข้ามา” จากนั้นท่านก็นพาเราทั้งหมดผู้ชาย ๖ คน และมีผู้หญิงอีก ๔ คนเข้าไปในห้อง ปิดประตูเสร็จ ท่านองค์ภควันก็ไปนั่งบนเก้าอี้ของท่าน ข้าพเจ้าโชคดีที่เพื่อน

เพราะได้นั่งข้าง ๆ แก้อี้ ส่วนบุคคลอื่นนั่งห่าง จากตัวท่าน สิ่งแรกที่พวกเราได้รับก็คือ วิชาซึ่งท่านเนรมิตขึ้น แจกทุกคนภายในห้อง จากนั้นท่านก็ได้ตั้งรูปถ่ายไปคู่พร้อมทั้งขอปากกา และท่านได้เขียนบน รูปว่า “With love Baba” (ด้วยความรัก บาบา) แล้วก็นำรูปถ่าย กลับคืนมาให้ ความรู้สึกของข้าพเจ้าภายในห้องนั้น เยือกเย็นผิดปกติ มีแต่ความสดชื่น ความว่างเปล่า และมีพลังลึกลับอะไรอยู่อย่างหนึ่ง เมื่ออยู่ใกล้ชิดพระองค์ ท่านทำให้ไม่สามารถจะพูดอะไรได้เลย สิ่งที่คิดไว้ว่าจะคุยกับท่านอย่างโน้นอย่างนี้หายไปหมด มีแต่ความว่างเปล่าตื่นเต้นอยู่ตลอดเวลา รู้สึกว่าน้ำตาเอ่อออกมาเต็ม เบ้าตาทั้งสอง ได้แต่ตอบคำถามเท่านั้นเอง ท่านถามคำ ก็ตอบคำซึ่งทุกคนเหมือนกันหมด นั่งนิ่งเหมือนหุ่น เพราะไม่สามารถจะกล่าวคำอะไรออกมาได้ ไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชาย

เมื่อท่านพบทุกคนรวมทั้งผู้หญิงและผู้ชายแล้ว จากนั้นท่านก็จะนำเข้าไปอีกห้องหนึ่งซึ่งอยู่ติดกัน ตอน นี้ท่านจะให้พวกผู้ชายเข้าไปก่อนแล้ว ก็ปิดประตูลง

กลอน เสร็จแล้วท่านก็จะไปนั่งที่เก้าอี้ของท่าน ข้าพเจ้า โดนเป็นคนแรกเลย ท่านบอกว่า “**ความศรัทธาของเขานั้นเปรียบเสมือนภูเขา แต่แล้วก็พังทลายลงในพริบตา**” (เข้าใจว่าท่านทราบแล้วว่า ได้ตั้งจิตอธิษฐานมาดีโดยตลอดในการมากราบนมัสการพระองค์ท่าน แต่พอโดนยุ่งเล่นงานเข้า ความศรัทธาที่จะอยู่ในประคันทินิลย์มให้ครบตามกำหนดตามเวลาไม่เหลือเลย ถึงกับจะโทรศัพท์ไปเรียกรถให้มารับกลับไปบังกาลอร์) **ท่านสอนว่าจงสร้างความศรัทธาให้มั่นคงอย่าคลอนแคลนทุกอย่าง ก็** จะสำเร็จสมประสงค์ ข้าพเจ้าเมื่อได้ยินเช่นนั้น ก็ก้มลงกราบแทบเท้าท่าน ตอนนี้น้ำตาไหลออกมาเป็นทาง ไม่รู้จักอายผู้ที่อยู่ในห้องด้วยกัน ท่านบอกว่า ไม่เป็นไรหรอก พรของเราจะอยู่กับเธอตลอดไป และเราจะให้พรแก่ภรรยาและลูกสาวของเธอด้วย จากนั้นท่านก็หันไปคุยกับผู้อื่นซึ่งอยู่ภายในห้องแต่ละบุคคลไป และก็เป็นเรื่องมหัศจรรย์อีก เพราะท่านคุยกับใครจะได้ยิน แต่เฉพาะผู้นั้น ส่วนผู้ที่อยู่ข้างเคียงจะไม่ได้ยินอะไรเลย เหมือนกับว่าเราอยู่ตามลำพังกับท่านสองต่อสอง

หลังจากการสัมภาษณ์เสร็จสิ้นทั้งผู้หญิงผู้ชาย ท่านก็เดินไปเปิดประตูเพื่อให้พวกเราออกไป ข้าพเจ้านั้นเดินออกเป็นคนสุดท้ายปรากฏว่า ท่านได้เอามือตบไหล่ข้าพเจ้า 3 ครั้ง ทำให้ข้าพเจ้าขนลุกซู่ไปหมดถึงกับก้มลงกราบแทบเท้าท่านอีก (ข้าพเจ้าเคยโทรศัพท์มาบอกคุณศรีเพ็ญแล้ว ก่อนเดินทางมาประเด็นนิลยัม เรื่องมีอยู่ว่า คืบหนึ่งข้าพเจ้าได้นั่งสมาธิตรงหน้าที่บูชาของท่านองค์ภาควันศรีสัตยาไส บาบา ที่บ้านข้าพเจ้าที่ภูเก็ท และได้อธิษฐานจิตว่าการเดินทางไปพูดตปารตีของข้าพเจ้าครั้งนี้ขออย่าได้มีอุปสรรคใด ๆ เลยและด้วยทิพย์อำนาจของคุณพระรัตนตรัยและครูบาอาจารย์ตลอดจนบุญบารมีที่ได้สั่งสมมาแต่อดีต ได้โปรดดลบันดาลให้ข้าพเจ้าได้เข้าพบองค์ภาควันเป็นการส่วนตัวด้วยเถิด จากนั้นก็เข้าสมาธิปรากฏว่ามีมือมาแตะที่ไหล่เบา ๆ ๓ ครั้ง คล้ายเป็นการปลอบโยน) และเมื่อท่านองค์ภาควันตบไหล่ข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้านึกถึงปรากฏการณ์ที่บ้านเหมือนกับท่านจะบอกว่า “มาเถิด เธอต้องได้พบเราแน่”

รุ่งขึ้นหลังจากที่ข้าพเจ้าได้เข้าพบท่านเป็นการส่วนตัวแล้ว และได้เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ภรรยาทราบ และท่านยังได้บอกว่าจะให้พรเธอและลูก ๆ ด้วย แล้วก็เป็นอย่างที่ท่านพูด คือหลังจากพิธีทารขันตอนเช้า ภรรยาข้าพเจ้าได้เล่าให้ฟังว่า ท่านองค์ภควันได้เดินตรงมาหยุดอยู่ตรงหน้าภรรยาของข้าพเจ้าทำให้เธอและลูก ๆ ได้มีโอกาสเอื้อมมือไปแตะที่เท้าและนำมาลูบศีรษะตั้งหลายครั้ง พร้อมกันนั้นยังเสกของในยามให้อีก (ข้าพเจ้าได้บุชารูปถ่าย แหวน ล็อกเก็ต และของอื่น ๆ อีกมากและบรรจุลงในยามทั้งหมดและมอบให้กับลูกสาวเป็นผู้ถือไว้) เธอเล่าว่า “ท่านทำมือเป็นวงกลมอยู่พักหนึ่งแล้วก็ตกลงไปบนยาม จากนั้นท่านก็ ยิ้มให้เธอแล้วเดินผ่านไป” ผู้หญิงจำนวนเป็นร้อย ๆ ที่นั่งอยู่ในบริเวณนั้นใครเป็นใครมาจากไหนพระองค์ท่านจะทราบได้อย่างไร ยิ่งภรรยาของข้าพเจ้าเมื่อแต่งตัวด้วยชุด紗หรือและก็แต้มสีแดงกลม ๆ ที่หน้าผากแล้วเหมือนกับคนอื่นแต่ไม่มีผิด แต่พระองค์ท่านสามารถหยั่งรู้ได้และก็ได้อานวยพรให้กับภรรยาและบุตรสาวของข้าพเจ้าตามที่ท่านได้พูดไว้

หลังจากที่ข้าพเจ้าและครอบครัวได้รับพรจากองค์ท่านภควันแล้ว ความนึกคิดที่จะไปจากประเทศตินิลยัมก็จางหายไป เราได้อยู่ที่ประเทศตินิลยัมจนครบกำหนดเวลา และทุกเช้า-เย็นก็จะไปร่วมพิธีทารขันและภขันกันทุกวันและทุกครั้งที่ท่านสบสายตา ท่านจะยิ้มให้ด้วย ความรักและเมตตา ปัญหาเรื่องยุ่งทั้งหมดไปโดยการจุดธูปกันขง ที่พักและอาหารการกิน ถึงแม้จะลำบากแต่เราก็ทนได้ เพียงเพื่อที่จะได้เห็นใบหน้าอันยิ้มแย้มด้วย ความเมตตาอารีต่อเพื่อนมนุษย์จากองค์ภควัน ซึ่งพร้อมที่จะรับเอาความทุกข์จากเราไป และมอบความสุขภายในดวงจิตอันปราศจากกิเลสทั้งหลาย ให้ได้พบแสงสว่างในทางธรรมยึดมั่นในสิ่งที่ดีที่งามยกระดับจิตใจของเราให้สูงขึ้น พร้อมที่จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้ตกทุกข์ได้ยากแบ่งความสุขเล็กๆ น้อยๆ ให้กับเขาเหล่านั้น และประการสำคัญก็คือ ให้ละเว้นยึดถือในวัตถุกำมทั้งหมตว่าเป็นของตน ชีวิตเกิดมาด้วยแรงกรรม เมื่อใช้กรรมหมดไปก็ต้องทิ้งร้าง ซึ่งเราถือว่าเป็นของเราไป เหลือแต่วิญญาณ ซึ่งจะต้องไป

เสวยวิบากตามแต่กรรมที่ทำได้ในภพภูมิต่อไป ทรัพย์สินเงินทอง หลักฐานที่ดิน บ้านช่อง ซึ่งมนุษย์ได้พยายามกอบโกยเข้ามาโดยยึดถือว่าเป็นของตนนั้นไม่สามารถที่จะนำติดตัวไปได้เมื่อตายไปแล้ว นอกจากกรรมดีหรือกรรมชั่วเท่านั้นที่จะติดตามไปทุกหนทุกแห่งไม่ว่าในโลกนี้หรือโลกหน้า และผลกรรมนี้จะตอบสนองของท่านอย่างแน่นอน

หลังจากได้อยู่ ที่ประกันดินลยมจนครบกำหนดเวลา ข้าพเจ้าและครอบครัวก็ออกเดินทางมุ่งสู่มหานคร และรัฐอื่น ๆ ในประเทศอินเดียตามหมายกำหนดการซึ่งทาง เอ็น ซี ทัวร์ จัดให้และตั้งใจว่าเราจะกลับมาสู่ประกันดินลยมอีกในไม่ช้าไม่นานนี้

ไมตรี บุญสูง

บริษัทเรือชุดแร่จตุดี จำกัด

๖๐ ถนนพังงา อ.เมือง

จังหวัดภูเก็ต

ก่อนจะเดินทางสู่ประเด็นนิลย์ม

ณ บ้านท่านอาจารย์ไมตรี และท่านอาจารย์รัตน์ บุญสูง
เลขที่ ๒๐๒ ถนนเยาวราช อ.เมือง จ.ภูเก็ต

วันพุธที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ เวลา ๑๑.๒๖ น.

ผู้รักษาขนบสถานสักการะกรรมพิธีมงคล ท่าน “ปิโยธ-
เวส” ได้นำรูปถ่ายท่าน ไส้ บาบ่า ขนาด ๑๒ นิ้ว ๒ รูป
โดยตั้งใจไว้ว่าจะนำทั้ง ๒ รูปนี้ไปมอบท่าน ไส้ บาบ่า ที่
อินเดียในเดือน มีนาคม นี้ และได้นำรูปทั้ง ๒ ไปวางไว้
บนตู้เอกสารในห้องนอน และได้มีของเล่นเด็ก คือ มีด
ดาบวงพระจันทร์ ซึ่งทำด้วยพลาสติก วางทับรูปของ
ท่าน ไส้ บาบ่า ไว้ประมาณ ๓-๔ วันล่วงมาแล้ว และใน
วันที่ดังกล่าว (๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕) ท่านอาจารย์
รัตน์ ซึ่งขณะนั้นกำลังเดินออกมาจากห้องน้ำสายตาได้
ไปกระทบกับเหตุการณ์อย่างหนึ่ง คือตู้เอกสารที่วางรูป
ของท่านไส้ บาบ่า โดยมีของวางทับรูปท่านอยู่นั้น ได้สั้น
ไหวเหมือนมีคนมาเขย่า ท่านอาจารย์รัตน์ ก็เกิดสิ่งดล
ใจให้เอื้อมมือไปหยิบของที่วางทับรูปของท่านไส้ บาบ่า
ปาทิ้งทันที และได้ถอยออกมาดูตู้เอกสารและมาน

หน้าต่าง ซึ่งยังคงสั้นไหวอยู่อีกประมาณ 3 นาที จึงหยุด
ทั้งนี้ในระหว่างปรากฏการณ์นี้ ท่านอาจารย์รัตน์ มี
สติสัมปชัญญะเป็นตัวของตัวเองอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้
ตาลายแต่อย่างใด

กราบถวายองค์ภควันฯ

นี่คือ	ข้อความ	บันทึก
กลิ่นความ	รู้สึก	ทั้งหลาย
ที่เกิด	ท่วมทับ	ใจกาย
ในคราว	ถวาย	นมัสการ
ท่านไฉ	บาบา	ศักดิ์สิทธิ์
ผู้มี	อิทธิฤทธิ์	ปาฏิหาริย์
คณะจาก	เมืองไทย	ใจสราญ
เบิกบาน	ได้พบ	ภควันฯ
ทุกคน	ไม่มี	ผิดหวัง
ได้นั่ง	เบื้องหน้า	องค์ท่าน
ถามไถ่	ได้รับ	รางวัล
ที่ท่าน	ส่งให้	กับตน
พวกเรา	คิดแล้ว	คุ้มค่า
ไม่มี	ใครว่า	ใครบ่น
แม้ต้อง	ลำบาก	ลำบาก
อดทน	ยินดี	ปรีดา

วันนั้น	ต้นเมฆ	เดินทาง
เห็นรุ่ง	อยู่ขวาง	บนฟ้า
เลื่อมรัศ-	มีสี	งามตา
เป็นสัญ-	ลักษณ	ขอเชิญ
คณะจาก	เมืองไทย	ใจมั่น
บากบัน	ข้ามเขต	เขาเขิน
เดินทาง	มาเถิด	เพลิดเพลिन
ขอจง	เจริญ	ทั่วกัน
ซึ่งใน	ที่สุด	ก็เป็น
ดั่งเช่น	สัญลักษณ	ของท่าน
ได้รับ	ความสะดวก	ทุกวัน
แม้อุป-	สรรคนั้น	หากมี
ก็ได้	รับการ	แก้ไข
ลุล่วง	กันไป	ทุกที่
บังเอิญ	พบผู้	ใจดี
เมตตา	มาชี้	ช่องทาง

เปิดให้	ไฟเขียว	ผ่านตลอด
ไปรอด	ปลอดภัย	กีดขวาง
ไหลเลื่อน	เหมือนกับ	จับวาง
ทุกอย่าง	สวัสดิ์	มีชัย
เป็นอัน	ได้พบ	พยาน
วิชา	แปดประการ	ยิ่งใหญ่
หลายอย่าง	ซึ่งคน	อยู่ใน
ปัจจุบัน	สมัย	ไม่มี-
ศรัทธา	หาว่า	งมงาย
“ทำไม	ได้แล้ว	เดี๋ยวนี้
ขอความ	ในพระ	คัมภีร์
ปาฏิหาริย์	ไม่มี	ความจริง
พระพุท	ธะเจ้า	พระองค์
ก็ทรง	ทำไมได้	สักสิ่ง
ใครเชื่อ	ออกลูก	เป็นลิง”
เราจำ-	ต้องนั่ง	เพราะจน-

ปัญญา	หาตัวอย่าง	ไม่ได้
ทำให้	อึดอัด	ขัดสน
ถูกหยัน	เหยียดหยาม	จำทน
ต้องบ่น	รำพัน	กันเอง
อีกเมื่อ	ไรهنอ	จักพบ
ประสบ	คนผู้	กล้าแก่ง
จักชู	คอได้	ไม่เกรง
รบกั้น	ทุกเพลง	ไม่กลัว
บัดนี้	เราได้	ไปพบ
สยบ	เทิดไว้	เหนือหัว
ท่านมี	ชีวิต	มีตัว
มีฤทธิ์	ถ้วนทั่ว	เทียมทาน-
พระพุท-	ธะองค์	เลิศล้ำ
เป็นคน	หนึ่งใน	หมื่นล้าน
พวกเรา	หมอบราบ	กราบกราน
ด้วยจิต	เบิกบาน	ปรีดา

เราบู-	ชาพระ	พุทธองค์
พระธรรม	พระสงฆ์	ทั่วหน้า
ไม่คลอน	แคลนเคลื่อน	เลื่อนลา
ศรัทธา	ยืนยัน	มั่นคง
เชื่อว่า	ไม่ผิด	คิดร้าย
ทำลาย	วัตถุ	ประสงค์
ในการ	นับถือ	ผู้ทรง
คุณธรรม	สูงส่ง	มากมาย
ท่านเป็น	พยาน	วิชา
อภิญญา	อิทธิฤทธิ์	ทั้งหลาย
เราไม่	ต้องกลัว	“งมงาย”
ทำผิด	คิดร้าย	อย่างใด
เป็นอัน	บันทึก	ฉบับนี้
สิ้นสุด	ด้วยดี	ขอให้
จงเป็น	สื่อสัม-	พันธฺ์ใจ
ระหว่าง	ท่านไส-	بابา

กับคณะ	ผู้ไป	นมัสการ
และผู้	เขียนสาส์น	คือข้าฯ
ผูกจิต	สนิทใน	กายา
เหมือนว่า	อยู่ได้	ใกล้กัน
ระยะ	มหา-	สมุทร
สิ้นสุด	ประเทศ	เขตชั้นที่
ขุนเขา	ลำเนา	ไพรวลัย
จงอย่า	กางกั้น	จิตใจ
บันทึก	ข้าฯ นี้	อุทิศ
ด้วยจิต	ไม่พรั่น	หวั่นไหว
จงเป็น	สี่สัมพันธ์-	พันธไป
ถึงองค์	ท่านไส-	บาบาฯ

โอม ไส ราม...

ผู้แต่ง	ลำนํ้า	คำกลอน
ขอพร	ข้อนี้	จากท่าน
ขอให้	สิ้นชีพ	ง่ายพลัน
ถึงวัน	ตายจง	ให้มี
สติ	ปล่อยวาง	ทุกข์ไป
อย่าห่วง	อาลัย	ร่างนี้
ขอให้	ยอมตาย	ดีดี
อย่ามี	เดือดร้อน	รำคาญ
อย่าเป็น	ภาระ	ผู้อื่น
อย่าฝัน	ผูกพัน	สังขาร
อย่าได้	หลงงม	ชมชาน
ขอท่าน	เมตตา	ปราณี
ให้ข้าฯ	อาจหาญ	ชู้คอ
เดินหน้า	อย่าท้อ	ถอยหนี
ก้าวออก	จากร่าง-	กายนี้
อย่ามี	ห่วงหา	อาลัย

ปล่อยวาง	ร่างซึ่ง	กำลัง
จะพัง	โดยเต็ม	ใจได้
กุศล	ทำมา	คราใด
ช่วยให้	ปล่อยวาง	โดยดี
ข้าฯ คน	เดินทาง	สายเปลี่ยว
แต่เดียว	เหลียวมอง	ทุกที่
หาใคร	ยากนัก	จักมี
ชุปช่วย	ชีวี	สราญ
เป็นคน	คุ่มร้าย	คุ่มดี
ชาตินี้	จึงขอ	อธิษฐาน
เหน็ดเหนื่อย	เมื่อยล้า	มานาน
ผลคือ	ผลทาน	ช่วยนำ
ให้ข้าฯ	มีชี-	วิตใหม่
จิตใจ	ออย่าอก	ชอกช้ำ
ชาตินี้	ไม่บ่น	ทนทำ
ความดี	หนักกรรม	ปางบรรพ์

ที่ไหน	เมื่อไร	ไม่เกี่ยง
ขอเพียง	ตายง่าย	เท่านั้น
อย่าทุกข์	ทรมาน	นานวัน
บุบยับ	ฉับพลัน	ไปเลย
ทุกแห่ง	เป็นป่า	ซ้ำได้
ยอมทอด	ร่างกาย	วางเฉย
ตามวงศ์	อริยะ	ที่เคย
ท่านเอ๋ย	สอนสั่ง	สืบกัน
“กายหมด	กำลัง	ที่ไหน
ก็ให้	มันล้ม	ที่นั่น
สิ้นสุด	ลมหายใจ-	ใจพลัน
ปิดฉาก	หมดกัน	ทันใด
เป็นการ	พักผ่อน	นอนหลับ
เพื่อกลับ	ตื่นขึ้น	มาใหม่
แสดง	บทบาท	ต่อไป
ด้วยร่าง	กายใหม่	ใจเดิม

แต่เป็น	ใจที่	มีบุญ
คำจูน	หนุนตรง	ส่งเสริม
พร้อมกุศล	ผลธรรม	เพิ่มเติม
ตามเส้น	ทางเดิม	เดินไป
ซ้ำๆ ไม่	รังเกียจ	ทางเปลี่ยว
คนเดียว	ยินดี	เดินใหม่
มีดคลุม	คับแคบ	เพียงใด
เดินไป	โดดเดี่ยว	เปลี่ยวคน
ขอให้	บังเกิด	แสงสว่าง
โชติช่วง	ส่องทาง	ทุกหน
ปลอบใจ	ให้ซ้ำๆ	ได้ยล
แดนอัน	สุขสัน	พันประมาณ

-ผู้แปล ไส้ บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์

(ต่อจากปกใน)

ท่านหมอน	เปรมจักร	หลักการ
เพื่อสุข	สราญ	ทั่วหน้า
รักกัน	ฉันท์เพื่อน	ภราดา
เมตตา	สุขล้ำ	คำจุน
คำว่า	เปรมคือ	ความรัก
พุ่มพัก	เอื้อเพื่อ	เกื้อหนุน
เพียงเพื่อ	กุศล	ผลบุญ
ไม่คิด	ทวงคุณ	ผู้ใด
เป็นความ	รักอัน	บริสุทธิ์
ผ่องผุด	ของผู้	ใจใหญ่
ไม่คิด	พูดทำ	ร้ายใคร
นี่คือหลัก	ท่านไส	บาบา

(ผู้แปล ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์)

จากเรื่อง BABA SATYA SAI เล่ม ๑ หน้า ๑๓/๗ และ ๑๔๓

โดย H. Ramamoorthy และ Ra. Ganapati

ดอกไม้กับเหล็กเพชร

จิตของ	ท่านมหา	ตมะ
แม้จะ	อ่อนแอกว่า	ดอกไม้
แต่ท่าน	ผู้อัน	จิตใจ
ยิ่งใหญ่	เช่นนั้น	ย่อมมี
ความสา-	มารถเพื่อ	พลังแข็ง
ทรงพลัง	เร็วแรง	เต็มที
เหมือนเพชร	หรืออัญ-	มณี
เมื่อโอ-	กาสมิ	เกิดมา
เป็นการ	ทดสอบ	ความเด็ด
เดี่ยวของ	ใจเพชร	นั้นว่า
จะอ่อน	ปวกเปียก	ทุกครา
หรือว่า	เข้มแข็ง	ก็เป็น
ที่โชน	อ่อนผ่อน	ผันตาม
เพราะความ	เมตตา	ให้เห็น
ครั้นเมื่อ	ถึงคราว	จำเป็น
ก็แข็งเช่น	เหล็กเพชร	ให้ดู

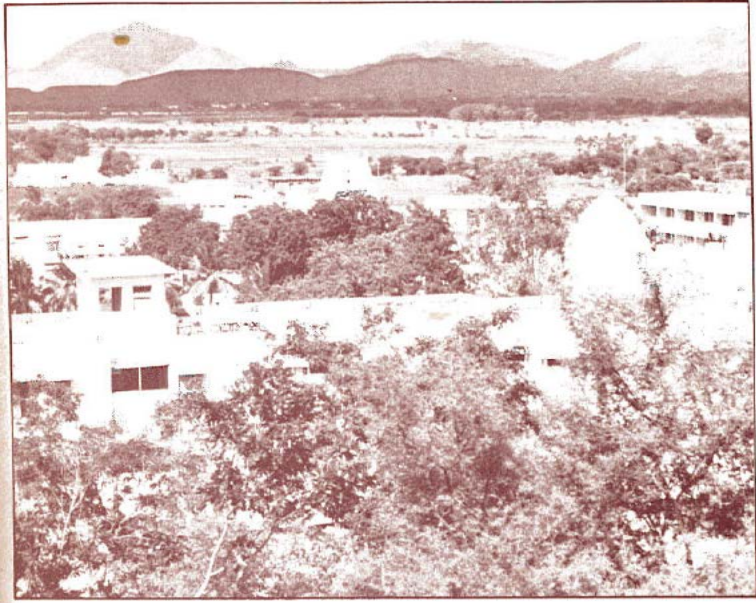
(ผู้แปล ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์)

จากเรื่อง BABA SATYA SAI เล่ม ๑ หน้า ๒๘ และ ๒๒๓

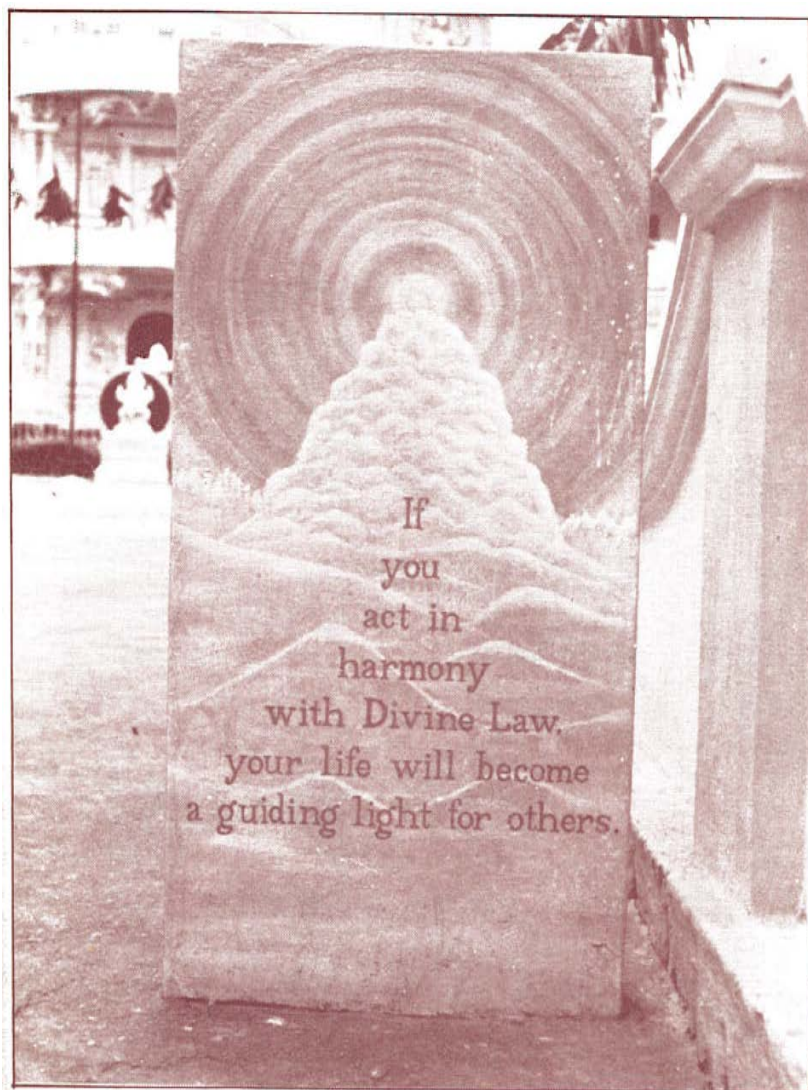
โดย H. Ramamoorthy และ Ra. Ganapati

องค์ภควัน ขณะออกมหาราชัน

บริเวณ ประคันทินิลย์ม ด้านหนึ่ง เมื่อมองจากเนินสูง

รูปภาพเขียนที่ตั้งอยู่หน้าหอประชุมใหญ่

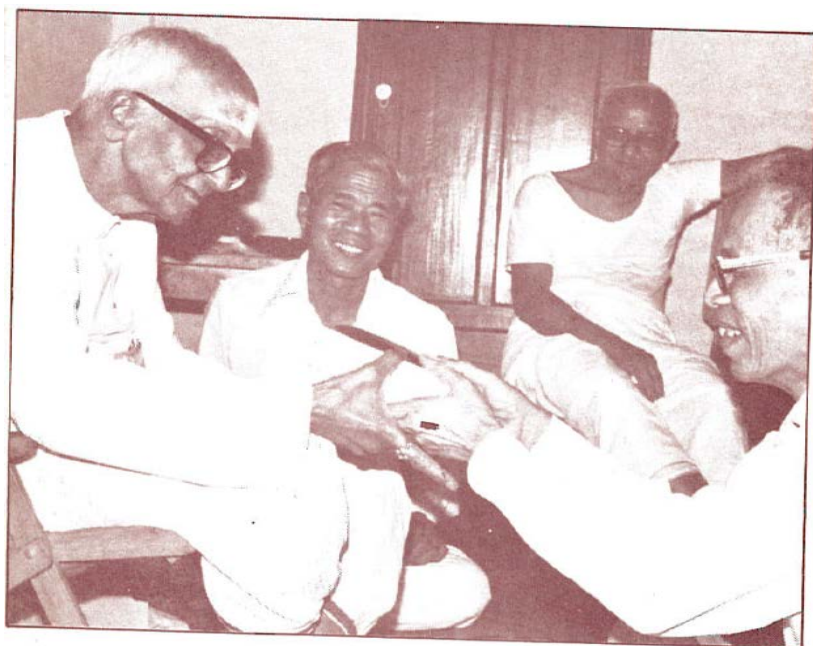
และได้เห็นในสมาธิ

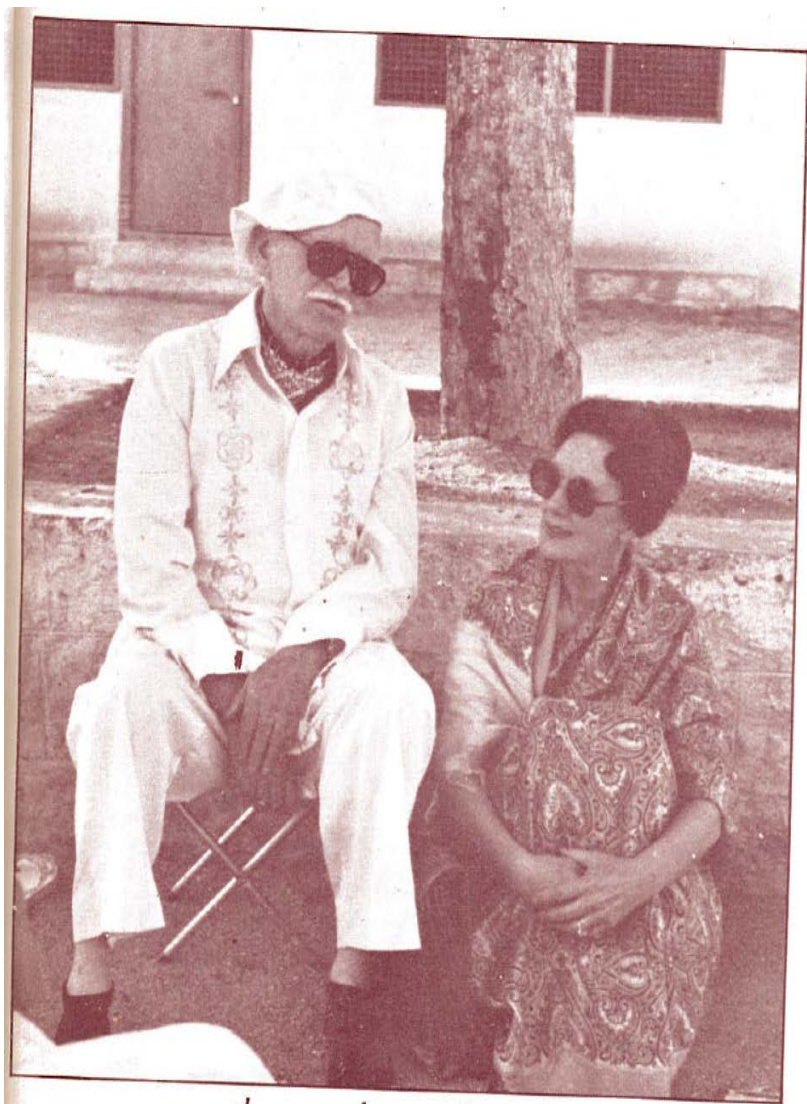
มร. เอ็น กัสตุรี เลขานุการขององค์ภาควัน

ดร. มูรติ ผู้นำชมบริเวณอาคารม ประศัณฑ์นิลย์ม

มร. เอ็น กัสตุรี กำลังรับหนังสือ ไส่ บาบาม
มนุษย์มหัศจรรย์ จากอาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ โดยมี
อาจารย์พร และ ดร. มูรติ มองดูด้วยความยินดี

นายไฮวาร์ด เมอร์เฟต ผู้เขียนหนังสือ ไส่ บาบ่า
มनुษย์มหัศจรรย์ และคุณไอริส ภรรยา

ขณะที่เดินทางไปกราบนมัสการองค์ภควันฯ
ถ่ายภาพร่วมกับ นายไฮوارد เมอร์เฟต, คุณไอริส
และมิตเตอร์ เค.เอส. นายดู (น่านแซร์แมน)

พระเจดีย์ทอง บรรจุพระเขี้ยวแก้วอันศักดิ์สิทธิ์

(ต่อจากปกใน)

ท่านหมอน	เปรมจักร	หลักการ
เพื่อสุข	สราญ	ทั่วหน้า
รักกัน	ฉันท์เพื่อน	ภราดา
เมตตา	สุขล้ำ	คำจุน
คำว่า	เปรมคือ	ความรัก
พุ่มพัก	เอื้อเพื่อ	เกื้อหนุน
เพียงเพื่อ	กุศล	ผลบุญ
ไม่คิด	ทวงคุณ	ผู้ใด
เป็นความ	รักอัน	บริสุทธิ์
ผ่องผุด	ของผู้	ใจใหญ่
ไม่คิด	พูดทำ	ร้ายใคร
นี่คือหลัก	ท่านไส	บาบา

(ผู้แปล ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์)

จากเรื่อง BABA SATYA SAI เล่ม ๑ หน้า ๑๓/๗ และ ๑๔๓

โดย H. Ramamoorthy และ Ra. Ganapati

ดอกไม้กับเหล็กเพชร

จิตของ	ท่านมหา	ตมะ
แม่จะ	อ่อนแอกว่า	ดอกไม้
แต่ท่าน	ผู้อัน	จิตใจ
ยิ่งใหญ่	เช่นนั้น	ย่อมมี
ความสา-	มารณเพื่อ	พลังแข็ง
ทรงพลัง	เร็ววแรง	เต็มที
เหมือนเพชร	หรืออัญ-	มณี
เมื่อโอ-	กาสมี	เกิดมา
เป็นการ	ทดสอบ	ความเด็ด
เดี่ยวของ	ใจเพชร	นั้นว่า
จะอ่อน	ปวกเปียก	ทุกครา
หรือว่า	เข้มแข็ง	ก็เป็น
ที่โอน	อ่อนผ่อน	ผันตาม
เพราะความ	เมตตา	ให้เห็น
ครั้นเมื่อ	ถึงคราว	จำเป็น
ก็แข็งเช่น	เหล็กเพชร	ให้ดู

(ผู้แปล ไส้ บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์)

จากเรื่อง BABA SATYA SAI เล่ม ๑ หน้า ๒๘ และ ๒๒๓

โดย H. Ramamoorthy และ Ra. Ganapati

รายนามผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญ

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)

(หนังสือ อ.พร รัตนสุวรรณ)

๑. ห้างทองเทพนำชัย (เตาปูน) โดยคุณแหลม-คุณชลิกา โรจนโกศล และครอบครัว ๘,๐๐๐ บาท
๒. ห้างทองเทพนำชัย (นนทบุรี) โดยคุณชาญวิทย์ รัตนธรรมกุล ๖,๐๐๐ บาท
๓. คุณอวยชัย-คุณศมานันท์ รัตนธรรมกุล และครอบครัว ๑๔,๐๐๐ บาท
๔. ดร.นันทพล-คุณอโณทัย-คุณวันปิยะ โรจนโกศล ๓,๐๐๐ บาท
๕. คุณพจน์-คุณกาญจน์ลภิณี-คุณกฤษณ์พีระ รัตนธรรมศรี ๓,๐๐๐ บาท
๖. คุณทศพล-คุณภคมน-ด.ญ.สุภัทสร-ด.ญ.วรัปสร รัตนธรรมกุล ๑๖,๐๐๐ บาท
๗. โรงงานทองเทพนำชัย ๑๕,๐๐๐ บาท
๘. คุณอภิรัตน์ รัตนธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๙. คุณธงชัย-คุณนฤมล-คุณวรัญญา จึงประพฤติ และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๑๐. ครอบครัวศรีสุธัญลักษณ์ ๙,๐๐๐ บาท
๑๑. คุณธีร-คุณพรมา หอมศิริวรรณ, คุณลลิตชัย-คุณปาริชาติ-
ด.ช.วณฤทธิ-ด.ญ.อุสา หอมศิริวรรณ และ
บริษัท สำนักกฎหมาย ลลิตชัยแอนด์แอสโซซิเอทส์ จำกัด ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๒. คุณศักดิ์ดา-คุณรัชนี วงศ์กวีสกุล และครอบครัว ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๓. คุณพ่อเม่งซี่ แซ่โอ้ว-คุณแม่อาบ้วย แซ่ตั้ง ๓,๐๐๐ บาท
๑๔. คุณพ่อเล็ก-คุณแม่สินี รัตนธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๕. คุณพ่อใจเกียง แซ่แต้-คุณแม่เง็กเกี้ยว แซ่เลี้ยว ๓,๐๐๐ บาท
๑๖. คุณอรพรรณ-คุณรัชนีพงษ์ รัตนธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๗. ห้างทองไทยศิลป์ ๑ โดยคุณวิศรุต-คุณรัชนี บุญบรรเจิดสุข ๕,๐๐๐ บาท

๑๘. ห้างทองไทยศิลป์ ๒ โดยคุณสุวรรณ-คุณลภักดิ์ บุญบรรเจิดสุข
และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๑๙. ห้างทองไทยศิลป์ ๓ โดยคุณสุรชาติ-คุณกิตติมา บุญบรรเจิดสุข
และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๒๐. คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่อาลัย บุญบรรเจิดสุข ๓,๐๐๐ บาท
๒๑. คุณจิระชัย-คุณทัศนีย์ ไกรกังวาล และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๒๒. คุณกิตติ-คุณวันทนีย์ รัตนศรีวิจิตร และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๒๓. คุณตาชี่เอี้ยง แซ่ฉั่ว - คุณยายโซ้ว แซ่ลิ้ม ๓,๐๐๐ บาท
๒๔. คุณเอี้ยงฮวง บุญบรรเจิดสุข ๖,๐๐๐ บาท
๒๕. คุณทวี-คุณนัยนา ลีลาเวชบุตร ๓,๕๐๐ บาท
๒๖. คุณศุภกฤต ลีลาเวชบุตร และครอบครัว ๓,๐๐๐ บาท
๒๗. คุณปริญญา-คุณลานี ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท
๒๘. คุณกัญญาดา ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท
๒๙. ครอบครัวอมรสิทธิ์ ๘,๐๐๐ บาท
๓๐. คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์ ๓,๐๐๐ บาท
๓๑. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด ๓,๐๐๐ บาท
๓๒. ครอบครัวหงส์เงิน ๕,๐๐๐ บาท
๓๓. คุณณัฐพล-คุณศุภวาณี ศรีสุขัญลักษณ์ ๓,๐๐๐ บาท
๓๔. คุณนริศ เรเชียงแสน-คุณแม่บุญมี คำเอี่ยม ๓,๐๐๐ บาท

ณ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิญญาน ๔๓/๒ ถนนสามเสน
บางลำพู กรุงเทพมหานคร โทร.๐-๒๒๘๒-๒๐๒๕
พร รัตนสุวรรณ ผู้พิมพ์โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๕